

Ngoại Truyện Hoa Thiên Cốt

Contents

Ngoại Truyện Hoa Thiên Cốt	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	10
4. Chương 04	16
5. Chương 05	23
6. Chương 06	29
7. Chương 07 - Phần 1	33
8. Chương 07 - Phần 2	37
9. Chương 07 - Phần 3	43
10. Chương 07 - Phần 4	50
11. Chương 08 - Phần 1	56
12. Chương 08 - Phần 2	60
13. Chương 09 - Phần 1	65
14. Chương 09 - Phần 2	71
15. Chương 10 (hết)	78

Ngoại Truyện Hoa Thiên Cốt

Giới thiệu

Giới thiệu Hoa Thiên Cốt thuộc thể loại tiểu thuyết tiên hiệp, xoay quanh hai nhân vật chính là Hoa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-truyen-hoa-thien-cot>

1. Chương 01

Đánh cược

1. Đời như mộng ảo

Nửa đêm canh ba, một bóng người màu trắng rón ra rón rén vào phòng bếp, bắt đầu lục lọi. Giỏ rau, thùng gạo... đào lên cả ba thước mà tay vẫn trống trơn.

“Ở đâu đây, ở đâu đây...”

Tiếng lẩm bẩm vang lên, trong trẻo lạnh lạnh, đượm chút ngây thơ của trẻ con, như tiếng ngọc lưu ly va chạm, không phải Hoa Thiên Cốt thì còn là ai?

Nhưng nếu nhìn mặt thì chắc chắn không thể nhận ra được, thật là... Không thu hoạch được gì trong bếp, nàng quyết định treo tường. Thở phì phò dịch hai miếng gạch chèn vào góc tường, tay bám vào tường, chân đá lung tung nhưng vẫn không thể trèo lên.

Haizz, đành phải quay về. Đưa chân đẩy cửa ra, người nằm trên giường đang ngủ say, quay lưng về phía nàng, mái tóc dài đen nhánh rủ xuống như dòng thác.

Hoa Thiên Cốt mon men đi tới thành giường, rướn cổ ngó nghiêng, quả nhiên thoáng thấy một chiếc hộp được bọc kĩ bằng gấm đặt trên đầu giường, cực kì mừng rỡ.

Tay trái chống mép giường, tay phải cẩn thận nhón lấy.

Cuối cùng cũng vào tay, lòng nàng nở đầy hoa, bỗng một tiếng “Tiểu Cốt” lạnh lùng vang lên.

Tay run bần bật không giữ chắc, chiếc hòm nện bốp cái lên đầu người kia.

“Á!” Người trên giường lập tức nhảy dựng, ôm đầu hét toáng lên, nhìn nàng hằm hằm, đích thực là Nho tôn Sênh Tiêu Mặc.

Hoa Thiên Cốt luống cuống, vội vàng nhào lên hết thối lại xoa: “Cha, cha không sao chứ?”

“Đương nhiên có rồi! Đồ con gái bất hiếu, vì mấy cái màn thầu mà muốn mưu sát cha mình!” Sênh Tiêu Mặc bị phần lên án.

Mặt Hoa Thiên Cốt buồn như dưa đám, nú tay áo hần ra sức giật giật: “Cha ơi, con đói...”

“Chịu đựng, chịu đựng! Đói thì đi ngủ!”

“Nhưng đói quá không ngủ được...” Hoa Thiên Cốt bĩu cái mõm heo, tội nghiệp nhìn hần.

“Không ngủ được thì tìm việc làm, đun nước bồ củi, lau bàn quét rác. Đứng rồi, mau đi giặt đồng quần áo bẩn cho cha, ngoan.”

“Người ta chẳng có tí sức nào cả...” Hoa Thiên Cốt không muốn sống nữa ngã vật ra giường. Sênh Tiêu Mặc lập tức bị cân nặng của nàng ép tới ngạt thở, cố gắng nhấc chân đá nàng xuống giường, Hoa Thiên Cốt nằm mãi dưới đất không chịu dậy, lăn lóc khóc âm ỉ.

“Con đói con đói con đói con đói con đói, con muốn ăn màn thầu màn thầu màn thầu màn thầu màn thầu...”

Vừa hét vừa lăn lông lốc mấy chục lần, chiếc áo bông nhỏ in hoa bé xíu đã dính đầy bụi. Sênh Tiêu Mặc nhìn Hoa Thiên Cốt đang khóc lóc om sòm dưới đất mà dở khóc dở cười, đây rõ ràng là một quả bóng đang lăn, béo đến nỗi không nhìn thấy cổ đầu nữa, đã thế còn muốn ăn màn thầu.

“Không được! Chưa đầy một tháng nữa con sẽ phải tới học viện học. Lần này nhất định phải giảm béo thành công.”

Hoa Thiên Cốt đầm nước mắt, ôm đùi hần tiếp tục lắc: “Con không muốn giảm béo! Con không muốn tới học viện học!”

Tất cả chỉ tại cái học viện khỉ gió gì đó! Trước kia vốn ngày nào nàng cũng vui vẻ ăn ăn uống uống, hống hách khắp làng xóm, thông dong sung sướng. Kết quả cha bắt nàng giảm béo, nhốt nàng trong nhà, còn không rời xa nàng một tấc canh chừng không cho nàng ăn gì. Để kiềm hãm cơn đói khát của nàng, Sênh Tiêu Mặc cũng tự hi sinh ngày ngày gặm màn thầu với nàng, có điều là Hoa Thiên Cốt mỗi ngày chỉ được ăn một cái, còn Sênh Tiêu Mặc mỗi ngày lại ăn tận chín cái liền. Ông trời ơi, người bắt công quá!

Sênh Tiêu Mặc gơ tay phát cho nàng một cái: “Phải đi! Cha kham khổ nuôi mày mười lăm năm, chỉ vì ngày này thôi đấy! Mày dám không gầy bớt cho cha xem!” Haizz, tất cả đều là do hắn quá mềm lòng, mỗi lần thấy nước mắt cùng với độ dày mặt của nàng đều phải giương cờ chịu thua, để mặc nàng ăn. Nhưng thật không ngờ, lời hẹn năm mười lăm tuổi đã đến, nàng lại béo vật ra thế này, chẳng còn tí gầy yếu khiến người ta thương như xưa gì cả. Đừng nói tới Nhị sư huynh hắn không biết giải thích thế nào, nếu để đám Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch thấy, hắn không ngoan mới lạ. Hu hu thương thay, sao trước kia hắn lại nhất thời hồ đồ giành cái cục nợ này về làm gì cơ chứ, hồi không kịp, hồi không kịp...

Sênh Tiêu Mặc đau đớn nhìn quả bóng thịt dưới đất, thở dài hết cách. Tất cả mọi chuyện này đều vì trận đánh cực mười lăm năm trước mà nên.

...

“Chết rồi, chết rồi!” Một đệ tử mang cung linh hoang mang vội vàng chạy vào trong đình nghỉ mát phía sau Trường Lưu Sơn.

Ma Nghiêm và U Nhược đang đánh cờ trong đình, điều kiện U Nhược được từ chức chưởng môn Trường Lưu là phải thắng Ma Nghiêm ba ván, để có thể mau chóng thoát khỏi bể khổ, mỗi khi rảnh rỗi con bé đều quần lấy Ma Nghiêm chơi cờ, tuy tay cờ tiến bộ cực nhanh nhưng vẫn không thắng được.

Lần này đang chơi vui thì bị người tới quấy rầy, Ma Nghiêm khó chịu mắng: “Chuyện gì mà rối lên thế!”

U Nhược thừa dịp Ma Nghiêm ngẩng đầu, vội vàng lên giấu hai quân cờ, đắc ý trong bụng.

“Thế tôn! Không hay rồi, Đại hội Kiếm Tiên vốn đang cử hành, không hiểu sao Dị Hủ các chủ lại xông vào đây, còn dẫn theo rất nhiều người, chúng đệ tử không ngăn được...”

U Nhược vừa nghe, sững sờ nhảy bổ lên: “Đông Phương Úc Khanh! Hắn lại hồi sinh rồi!” Bấm đầu ngón tay nhắm tính, không đúng, sư phụ hồi phục linh thức còn chưa tới mười năm, Đông Phương Úc Khanh dù có chuyển thế cũng chỉ mười tuổi, làm sao có thể đến nhanh như vậy? Không để ý tới ván cờ, con bé xách váy chạy về phía điện Trường Lưu, quên hẳn thân phận Trường Lưu chưởng môn của mình.

“Đúng là âm hồn bất tán!” Ma Nghiêm cũng nhíu mày đi theo.

Quảng trường vốn náo nhiệt giờ đây lại vô cùng yên tĩnh. Đây là Đại hội Kiếm Tiên mỗi năm một lần, chúng tiên tề tựu, bỗng một tên Đông Phương Úc Khanh xông vào, chặn ngang vòng đấu loại.

Đông Phương Úc Khanh giúp Hoa Thiên Cốt lấy được bao nhiêu thần khí trên núi Thái Bạch, trong đại chiến tiên ma lại xả thân bảo vệ nàng, rất nhiều người đã thấy, hơn nữa cộng thêm công sức truyền bá của U Nhược và Hỏa Tịch mà cuộc tình tay ba này, thậm chí là tình tay bốn, tình nhiều tay đã bị suy diễn tới rối loạn, cảm động ướt nước mắt, vang danh khắp Tiên giới.

Vậy mà giờ Đông Phương Úc Khanh lại giống trống khua chiêng trở về, chẳng lẽ là đến cướp người? Chúng tiên và chúng đệ tử đều thầm phỏng đoán, tò mò háo hức xem tình hình phát triển.

Đông Phương Úc Khanh không đến một mình mà còn mang theo mười tám thủ hạ đeo mặt nạ quý giá từ trên trời xuống, cử chỉ nhịp chân đều vô cùng kì lạ, giống như bị hắn dùng thuật bù nhìn điều khiển. Tay cầm quạt, gương mặt đó vẫn nở nụ cười vạn năm không đổi, khiến người khác vừa mới nhìn thấy đã kim lòng không đậu mà yêu mến, muốn gần gũi với hắn.

Hắn cười tủm tỉm nhìn mọi người xung quanh một vòng, sau đó nhìn chăm chăm Bạch Tử Họa ngồi ở chỗ cao nhất, mà bên phải Bạch Tử Họa, người vừa xem tỉ thí vừa ngái ngủ, lại không dám phỉ đít trốn như U Nhược, đang dụi mắt mơ màng gáp, đúng là Hoa Thiên Cốt mà hắn ngày nhớ đêm mong.

“Đông Phương?” Nghe tiếng mọi người xôn xao, biết Đông Phương Úc Khanh tới đây, Hoa Thiên Cốt lập tức đứng dậy bối rối ngoảnh đầu tìm khắp nơi, nhưng vì không nghe thấy tiếng Đông Phương Úc Khanh nên không thể xác định vị trí, mắt lại không thể thấy.

Nàng vẫn không nhìn thấy.

Nhưng đã có thể nói, có thể nghe, tốc độ vượt hẳn so với tưởng tượng của Đông Phương Úc Khanh. Mấy năm nay không biết Bạch Tử Họa dùng cách gì mà có thể khôi phục với tốc độ kinh người như thế. Nhưng

đôi mắt này lại khác, nếu muốn nhìn thấy thì hồn phách phải khôi phục hoàn toàn, ít nhất phải chờ bốn mươi năm nữa.

Đông Phương Úc Khanh xuất hiện, Hoa Thiên Cốt vừa vui lại vừa khó hiểu, tâm trạng rối loạn, vội vàng loạng choạng định chạy xuống dưới, liền bị Bạch Tử Họa ghim chặt lại không thể động đậy. Còn Đường Bảo bò trên đầu nàng lên cười thầm, nó là linh trùng của Dị Hủ các, luôn là tiểu nội ứng của Đông Phương Úc Khanh, đương nhiên đã thông đồng từ lâu, biết thừa Đông Phương Úc Khanh muốn tới.

“Dị Hủ Quân đột nhiên giá lâm, chẳng hay có chuyện gì?”

Bạch Tử Họa thần nhiên nói, mắt nhìn Đông Phương Úc Khanh mà như thể xuyên hắc qua. Khác với Đông Phương Úc Khanh đã chuyển thể mà vẫn không hề thay đổi, Bạch Tử Họa lại có vẻ càng phiêu dật và xa vời hơn trước kia, mờ ảo như khói mây, trước kia là với không tới, bây giờ thì có bắt được trong tay cũng sẽ tản ra. Đông Phương Úc Khanh không quan tâm tu vi của hắn rốt cuộc đã cao tới cảnh giới nào mà chỉ tò mò, đây mà giống một người đã thành thân ư?

Hoa Thiên Cốt vô cùng lo lắng, nhưng lại bị mọi người và Bạch Tử Họa cản nên đành phải ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ. Nếu Đông Phương tới đây thì vì sao không nói gì với nàng? Trước nay Đông Phương làm gì cũng bí mật, một thân một mình, tại sao bây giờ lại mang theo nhiều người công khai vào Trường Lưu đến vậy, lại còn vào lúc Đại hội Kiếm Tiên đông khách nhất nữa?

Đông Phương Úc Khanh khép quạt lại, chỉ vào hai người đang tỉ thí giữa sàn đấu: “Nghe danh Đại hội Kiếm Tiên đã lâu, lần này ta đặc biệt đưa đệ tử của Dị Hủ các tới dự thi, không biết có được chăng?”

Phía dưới lại xôn xao, mọi người đều sôi nổi đoán, không biết lần này hắn thật sự đến vì tỉ thí, hay còn có ý khác.

Bạch Tử Họa và Sênh Tiêu Mặc nhìn nhau, Đại hội Kiếm Tiên này tương đương với Đại hội võ lâm ở chốn giang hồ, trước nay chỉ cần không phải là tà ma ngoại đạo thì đều có thể tham gia thi đấu. Dị Hủ các tuy rằng vô cùng kì lạ nhưng thực lực lại không thể khinh thường, trước kia lại có công cực lớn trong trận giành thần khí ở núi Thái Bạch, tà hay chính không thể bàn rõ ràng trong chốc lát.

Thấy Bạch Tử Họa khẽ gật đầu, Sênh Tiêu Mặc nói: “Đương nhiên...”

“Đương nhiên không được!” Lời nói bị cắt ngang, Ma Nghiêm và U Nhược cùng đáp xuống đài quan sát, chỉ vào Đông Phương Úc Khanh nói: “Các người không có thiệp mời, chưa sai người đưa tin đã tự tiện xông vào Trường Lưu Sơn là cực kì vô lễ. Bây giờ Đại hội đã bắt đầu, bóc thăm cũng xong, nếu thực sự có ý tham gia, lần sau xin hãy tới sớm.”

Đông Phương Úc Khanh dường như đã có dự liệu từ lâu, mỉm cười: “Không cần bóc thăm, điều ta muốn chính là quang minh chính đại đấu với Trường Lưu thượng tiên một trận.”

Mọi người xung quanh lại ồ lên, ai nấy đều hưng phấn, quả nhiên là thế, tình địch tìm tới tận cửa khiêu chiến. Năm đó Sát Thiên Mạch và Đấu Lan Can đều từng vì Hoa Thiên Cốt mà rút kiếm với Bạch Tử Họa, chỉ có mình Đông Phương Úc Khanh này vẫn âm thầm vạch mưu, lặng lẽ chờ đợi, không ai biết hắn mạnh yếu ra sao. Không ngờ bây giờ lại thấy Đông Phương Úc Khanh khiêu chiến, chúng đệ tử ai cũng kích động xoa tay, chờ Bạch Tử Họa trả lời thế nào. Yêu cầu này quả thực rất xác xược, dựa vào tính cách của Bạch Tử Họa chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng Đông Phương Úc Khanh lại nổi tiếng đa mưu túc trí, không biết lại bày ra trò gì đây?

Quả nhiên thấy Bạch Tử Họa hồ hững đáp: “Đại hội Kiếm Tiên từ trước tới nay đều là nơi cho đệ tử giao lưu cọ xát, thứ cho bản tôn không thể tiếp.”

Đông Phương Úc Khanh trầm ngâm một lát: “Bạch Tử Họa, ngươi không nghĩ trận đấu này chúng ta đã kéo dài quá lâu rồi sao? Ngươi giành được vị trí sư phụ của Cốt Đầu, gần quan được lộc, chẳng lẽ không thấy quá bất công với những người khác ư?”

Bạch Tử Họa vẫn thần nhiên nhìn hắn.

“Ví dụ như ta, ví dụ như Sát Thiên Mạch, ví dụ như Hiên Viên Lăng, ví dụ như, Mặc Băng tiên...”

Ba tiếng Mặc Băng tiên vừa nói ra, Bạch Tử Họa hơi nhướn mày, rất khó nhận ra.

“Ta nghĩ ngươi chắc chắn biết ta và Tiểu Cốt đã thành thân rồi.”

Hoa Thiên Cốt không thấy, nhưng cảm giác được không khí xung quanh càng lúc càng căng thẳng và kì lạ, không kìm được nuốt nước miếng. Muốn ngăn cản bọn họ, lại không dám tự tiện chen ngang, dù sao quanh đây có nhiều người như thế, bằng vị thế của nàng hiện giờ hình như nói gì cũng không được. Rốt cuộc Đông Phương muốn làm gì? Nàng bỗng thấy hạn pháp lực của mình đột nhiên biến mất, không thể truyền âm hỏi cho rõ.

“Ta đến đây không phải vì giành Cốt Đầu với ngươi, ta biết trong lòng nàng chỉ có ngươi, vì thế trước kia mới chủ động rút lui. Lần này ta đến chỉ muốn phân thắng bại thôi. Ta muốn đấu với ngươi. Bất luận thắng hay thua ta cam đoan sẽ chữa khỏi mắt cho Cốt Đầu trong vòng mười sáu năm, các ngươi vẫn sẽ là một đôi thần tiên quyến lữ trong mắt mọi người. Dù có may mắn thắng ta cũng không yêu cầu gì, đi ngay không quấy rầy các ngươi.”

Mọi người lại ồ lên, thắng lại không yêu cầu gì, chỉ muốn so một trận với tình địch thôi sao? Nhưng hẳn có lợi hại đến mấy cũng làm sao thắng nổi Trường Lưu thượng tiên. Chẳng lẽ đây chỉ là cái cớ để chữa bệnh cho Hoa Thiên Cốt thôi sao? Kì lạ, cần gì phải làm chuyện thừa như thế.

Mười sáu năm chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt, người Tiên giới đều biết đây là một điều kiện hấp dẫn thế nào. Bởi vì mười năm gần đây, để có thể khiến Hoa Thiên Cốt mau chóng hồi phục mà Bạch Tử Họa hầu như đã tới thăm hết các cao thủ Lục giới, nghĩ hết mọi cách. Ngoài ra còn có sự trợ giúp to lớn của Mặc Băng tiên, Sát Thiên Mạch, Đấu Lan Can và chúng tiên thiên đình, Hoa Thiên Cốt mới có thể hồi phục tới mức này. Mọi người đều biết, nếu ai có thể chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt thì sẽ được rất nhiều lợi ích từ Trường Lưu Sơn và đám Sát Thiên Mạch, vì thế tất cả được liệu hiếm quý đều được đưa tới. Nhưng muốn chữa khỏi đôi mắt này thì hồn phách của Hoa Thiên Cốt phải trọn vẹn, dù có cố gắng thế nào, ít cũng phải bốn mươi năm mươi năm. Nhưng bây giờ Đông Phương Úc Khanh lại nói có cách chữa khỏi mắt cho Hoa Thiên Cốt chỉ trong vòng mười sáu năm, đây chính là chuyện cả Lục giới không làm được.

Quả nhiên Bạch Tử Họa im lặng, dường như đang cân nhắc.

Ma Nghiêm nhú mày, gã cũng biết điều kiện thật rất hấp dẫn, dựa vào tầm quan trọng của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa, đừng nói là đấu một trận, cho dù là một yêu cầu quá quắt hơn nữa hẳn chắc chắn cũng sẽ đồng ý.

Hoa Thiên Cốt nghĩ bụng không ổn, lo lắng kéo tay áo bào của Bạch Tử Họa, nàng không muốn thấy sự phụ và Đông Phương đánh nhau đấu.

Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt như chân thành nhưng thực ra lại xảo trá của Đông Phương Úc Khanh, hẳn cũng biết cho dù mình không ứng chiến, nếu Đông Phương Úc Khanh đã tìm ra cách chữa mắt cho Hoa Thiên Cốt thì chắc chắn sẽ cứu. Nhưng nếu hẳn đã đặt điều kiện thì sao hẳn có thể chịu không ân huệ này được. Hẳn hi vọng đôi mắt của Tiểu Cốt có thể nhanh khỏi, có thể nhìn thấy hẳn, không muốn đợi mấy chục năm, nhưng cũng không muốn mắc nợ Đông Phương Úc Khanh, đương nhiên chỉ có thể đồng ý.

“Mời.” Bạch Tử Họa chậm rãi đưa tay ra, xem như đã đồng ý, tất cả mọi người đều hít thật sâu.

“Sự phụ!” Hoa Thiên Cốt lo tới suýt khóc, bằng sự hiểu biết của nàng về Đông Phương, đây chắc chắn không thể là một trận đấu giao lưu cợt xát bình thường.

“Từ đã.” Đông Phương Úc Khanh mở quạt vẩy vẩy, trông cực kì gọi đòn: “Ta chỉ nói muốn đấu với ngươi một trận, chứ có nói đánh đâu. Ta chỉ là người phạm, sao đấu nổi với Trường Lưu thượng tiên ngươi, há chẳng phải là cạy lớn hiếp bé sao.”

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Ma Nghiêm cả giận nói.

Về mặt Đông Phương Úc Khanh trở nên nghiêm túc: “Bạch Tử Họa, ta muốn đánh cược với ngươi, thời hạn mười sáu năm, cược câu của Cốt Đầu khi bị ngươi giết, nàng sẽ không bao giờ yêu ngươi nữa!”

Mọi người sững sờ, đừng nói Hoa Thiên Cốt, đám Ma Nghiêm và ngay cả Bạch Tử Họa cũng tái mặt.

Lúc Hoa Thiên Cốt nói câu ấy, có rất nhiều người ở đó. Đáng vẻ điên cuồng của Bạch Tử Họa khi ấy không ai có thể quên được.

“Sao, không dám cược? Cũng đúng, thật ra lúc Cốt Đầu mất trí nhớ trở thành bé ngốc, người đã thua rồi. Đúng là nàng không hề yêu người, nàng muốn bỏ người đi với ta nhưng là người ép nàng ở lại, cuối cùng nàng khôi phục trí nhớ, mới quay trở lại làm Tiểu Cốt yêu người kia. Chẳng còn cách nào khác, ai bảo trước nay nàng vẫn là một kẻ cố chấp chứ.” Khóe mắt Đông Phương Úc Khanh lộ ý cười, nhìn khuôn mặt lại tái xanh thêm mấy phần nữa của Bạch Tử Họa, biết mình chọc đúng nỗi đau của hắn.

Mọi người nhận ra Bạch Tử Họa bất thường, xung quanh lạnh buốt, tất cả đều lùi lại mấy bước.

“Nếu không phải người vẫn cao cao tại thượng ở bên cạnh Cốt Đầu thì ai thắng ai thua còn chưa biết đâu. Người dám cược với ta không?” Sau đó, Đông Phương Úc Khanh nói ngắn gọn quy tắc một lần. Đại khái là muốn Hoa Thiên Cốt trở về hạ giới, trong tình huống mất trí nhớ cuối cùng sẽ yêu ai, Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch hay ai đó muốn tham gia.

Hắn càng nói, vẻ mặt mọi người càng phức tạp, Hoa Thiên Cốt khiếp sợ nắm chặt tay.

“Khi có kết quả, đứng vào lúc Cốt Đầu nói ra tên người mình thích thì cũng sẽ khôi phục trí nhớ, dù cho người được gọi tên không phải là Trường Lưu thượng tiên người, thì ta tin nàng vẫn sẽ ở bên người như trước kia. Sau đó khôi phục thị lực và pháp lực, tất cả đều trở về lúc ban đầu, người chẳng có tổn thất gì cả, sao nào?” Đông Phương Úc Khanh nhìn chằm chằm vào Bạch Tử Họa.

“Không được! Cá cược gì chứ, chỉ là trò trẻ con!” Ma Nghiêm giận dữ nói, Sênh Tiều Mặc lại ngồi thẳng người mất sáng người.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu được ý của Đông Phương Úc Khanh và mục đích thực sự của chuyến đi này. Hắn muốn có một cơ hội được công bằng theo đuổi Hoa Thiên Cốt, cho nên chỉ có thể dùng cách này. Tuy là nói Bạch Tử Họa không có tổn thất gì, nhưng nếu cuối cùng Hoa Thiên Cốt lại làm đúng như những gì mình đã từng nói, không yêu Bạch Tử Họa mà yêu người khác, dù cho tình yêu ngắn ngủi không sâu đậm, cuối cùng vẫn sẽ về bên hắn, nhưng giữa hai người lại có rạn nứt không thể bù đắp. Chưa đánh đã bại, chiêu này của Đông Phương Úc Khanh thật là hiểm độc.

Nhưng cho dù đối mặt với ý đồ độc ác mà tất cả mọi người đều nhìn ra ấy, Bạch Tử Họa cũng chỉ trầm tư hai giây, thản nhiên nói: “Ta cược với người.”

Mọi người nhốn nháo. Đông Phương Úc Khanh cũng nở nụ cười đã biết từ lâu.

Hoa Thiên Cốt tức điên, sư phụ đồng ý? Có lầm không? Nàng nhảy dựng gào lên: “Ta không muốn!”

Hai người bọn họ có ý gì! Dám dùng nàng để cá cược! Nàng yêu ai thích ai thì liên quan gì tới bọn họ. Nàng thà tiếp tục mù còn hơn phải thử lần này. Vứt một kẻ chẳng nhớ gì như nàng xuống hạ giới, nếu nàng hồ đồ thật sự thích người khác thì phải làm sao? Sau này nàng còn mặt mũi nào về gặp sư phụ nữa!

“Cốt Đầu không muốn? Ta vốn tưởng nàng rất có lòng tin với tình yêu của mình chứ?” Đông Phương Úc Khanh cười trộm sau cây quạt.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng

“Ta ta ta đương nhiên là tin...” Hoa Thiên Cốt đỏ mặt, rốt cuộc Đông Phương muốn làm gì đây, việc này to thì to mà nhỏ cũng nhỏ, không đùa được đâu.

“Nếu nàng cũng cảm thấy bất kể trong tình huống nào cũng sẽ yêu mình Bạch Tử Họa, vậy cược đi, coi là trò chơi cũng được. Hơn nữa sau khi mất trí nhớ xuống hạ giới, hồn phách cùng đời, có thể nhìn thấy ngay lập tức, mười sáu năm sau chữa khỏi mất rồi cũng có thể nhìn thấy, không cần phải chịu khổ trong bóng tối nữa.”

“Không được! Ta không đồng ý!” Hoa Thiên Cốt giơ nắm tay lên kiên quyết phản đối việc trở thành đồ đánh cược của bọn họ. Lần trước mất trí nhớ nàng vẫn còn sợ, lần đó quả thật đã định bỏ trốn theo Đông Phương, nếu lần này lại phạm cùng lỗi sai thì phải làm sao? Huống chi bé ngốc trước kia cũng xem như là được sư phụ nuôi nấng, mà lần này theo quy tắc Đông Phương nói thì phải mười lăm năm sau được gặp, sư phụ và mọi người xuống hạ giới lại không thể dùng gương mặt thật, nhiều người như thế sao nàng có thể nhận ra người, yêu người được? Nàng không yên tâm một chút nào. Vụ cá cược này quả thật không có hại gì cho bọn họ, nhưng cuối cùng, không chừng người thua lại chính là nàng.

“Tiểu Cốt, đừng sợ.” Bạch Tử Họa bỗng vươn tay xoa đầu nàng, khẽ an ủi.

Hoa Thiên Cốt không hiểu sự tự tin ấy của người đến từ đâu, sao người dám mạo hiểm cả việc có thể mất đi nàng? Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, tầm mắt vẫn tối đen.

Nàng ngày càng không thấy rõ, cũng ngày càng không hiểu người. Không hiểu vì sao thành thân lâu như vậy rồi mà người vẫn không chịu chạm vào nàng, lại còn viện lí do không muốn làm lúc nàng không nhìn thấy gì, muốn đợi tới khi nàng hoàn toàn bình phục. Không hiểu sao mấy năm gần đây ngày nào người cũng thanh tu, thường xuyên bế quan, càng ngày càng thờ ơ với nàng.

Câu “Nếu được quay lại sẽ không bao giờ yêu người nữa” kia chẳng qua chỉ tiện mồm nói trong lúc đau đớn tận cùng thôi, không phải là thật. Nàng không biết Bạch Tử Họa lại để ý như thế. Hay là người đã ghét việc chăm sóc một kẻ không nhìn thấy gì như nàng rồi?

Người thà chia lìa mười lăm năm với nàng, mạo hiểm cả việc có thể mất đi nàng cũng muốn cược ván này? Người chẳng lẽ không biết, dẫu có đúng như lời Đông Phương nói, bất kể sự lựa chọn của nàng thế nào, chỉ cần khôi phục trí nhớ là nàng sẽ mãi mãi không rời xa người, nhưng sẽ tạo nên mối rạn nứt lớn chừng nào trong quan hệ của bọn họ đây? Người không quan tâm tới những điều đó sao?

Trên thế gian này, chuyện không thể cược, chuyện dễ thua nhất chính là tình cảm, “Ta không quan tâm! Ta không đồng ý! Các người muốn cược thì tự đi mà cược, ta không chơi!” Hoa Thiên Cốt nổi giận đùng đùng quay người bỏ đi, tiếc là không thấy đường nên thiếu khí thế, suýt tí nữa là té ngã, U Nhược vội vàng nhảy lên đỡ nàng, mắt Bạch Tử Họa hiện lên vẻ đau lòng.

Nhân vật chính đi rồi, những người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, gặp chuyện thế này chẳng trách một người vốn hiền lành như Hoa Thiên Cốt lại tức giận đến thế.

Đông Phương Úc Khanh chấp tay với Bạch Tử Họa: “Nếu Tôn thượng đã đồng ý thì ván cược này đã định, chúng tiên làm chứng. Về phần Cốt Đầu, ta tin Tôn thượng nhất định có thể thuyết phục nàng.”

Sênh Tiêu Mặc hớn hở khẽ gõ lên mặt bàn: “Xóa luôn trí nhớ của Tiểu Cốt đi là được, sao phải đợi tận mười lăm năm sau.”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: “Ta nghĩ tất cả mọi người đều muốn thấy một Tiểu Cốt chân thật mà không mang một kí ức giả. Huống chi ta cần thời gian để điều chế thuốc trị mắt cho nàng, tất nhiên, điều quan trọng nhất là một kẻ chưa tới mười tuổi như ta sao tham gia vào vụ cá cược này được, phải cho ta chút thời gian chứ! Ha ha...”

Mọi người sững sốt, không một ai nhận ra Đông Phương Úc Khanh dùng thuật che mắt gì. Thì ra hẳn chuyển thế nhưng chưa lớn, vẫn còn mang hình dáng đứa trẻ. Đương nhiên không chịu cứ thế mà tham gia vụ cá cược này rồi.

Đông Phương Úc Khanh mang người của Dị Hủ các rời đi, Đại hội Kiếm Tiên lại tiếp tục, nhưng mọi người đã sớm mất hứng thú xem tỉ thí. Dù sao thì Đại hội năm nào cũng có, nhưng chuyện thú vị thế này đã lâu không xảy ra trong Lục giới rồi.

2. Chương 02

2. Liều

Hoa Thiên Cốt khóa mình trong phòng giận dữ không chịu ăn cơm. Đêm đến Bạch Tử Họa tới, Hoa Thiên Cốt càng buồn hơn, khóa không ngăn được người, đánh cũng không lại người, nhìn thì mãi chẳng thấy, chạy thì lại chẳng xa, dù sao người cũng tóm chắc nàng rồi.

Nàng cuộn tròn người trong chăn, phủ lên cả đầu, quay lưng về phía Bạch Tử Họa. Mãi lâu sau vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, không nhìn được vầng tai lên. Bỗng nghe thấy tiếng áo tuột xuống, mặt nàng đỏ bừng, lấm bầm, mũi nam kế cũng không được đâu.

Bạch Tử Họa cởi áo ngoài, nằm xuống bên cạnh Hoa Thiên Cốt, không nói gì.

Hoa Thiên Cốt lại không nhịn được, uốn éo như Đường Bảo, từ từ dịch tới gần người, vén chăn lên đắp cho người, mình thì tứ chi đều quẩn lầy. đành phải tự phỉ nhổ bản thân, đúng là chẳng khá lên được.

Nhưng ai bảo bọn họ chia phòng đã lâu quá rồi? Đầu tiên là chia giường, cuối cùng Bạch Tử Họa chuyển luôn sang phòng kế bên. Nàng không lay chuyển được, đêm thường gây tiếng động hoặc khóc lóc làm Bạch Tử Họa phải chạy vội tới, ở bên nàng hơn nửa đêm cho tới khi nàng ngủ, nhưng vẫn không chịu ngủ cùng nàng. Lâu dần tự nàng thấy làm thế không còn ý nghĩa gì nữa. Còn hôm nay, chẳng mấy khi có người chủ động đưa lên tận giường, nàng ngu gì bỏ qua.

Nàng bò lên người Bạch Tử Họa theo thói quen, đặt chiếc cằm nhọn tựa lên ngực người. Hai bàn tay nhỏ bé đi tìm tay người, mỗi một tác trên cơ thể đều dính chặt vào nhau. Tâm trạng gắt gỏng buồn bực vừa nãy dần bình tĩnh lại.

“Tiểu Cốt, sự thúc sẽ xuống hạ giới với nàng, lấy thân phận phụ thân chăm sóc cho nàng.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe Bạch Tử Họa nhắc tới chuyện cá cược, tức giận lật người xuống, đưa lưng về phía người, “Thiếp nói rồi, thiếp, không, đi.”

“Chẳng mấy chốc nàng có thể nhìn thấy, mười lăm năm thôi, sự phụ sẽ tới đón nàng...”

Bạch Tử Họa ôm nàng từ phía sau, tay phải khê phủ lên mắt nàng.

Hoa Thiên Cốt tức đến nghiến răng ken két: “Cùng lắm thì mù cả đời.”

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa khê mắng.

Hoa Thiên Cốt chun mũi: “Chàng nữ xa thiếp lâu như thế à?”

Bạch Tử Họa chờ trong chốc lát: “Nữ.”

“Chàng không sợ thiếp bị kẻ khác lừa đi hả?” Hoa Thiên Cốt tức điên.

“Không sợ.”

Hoa Thiên Cốt không hiểu ý người là nàng có chạy theo người khác cũng chẳng sao, hay là tin nàng sẽ không bị kẻ khác lừa đi. Làm gì có người nào muốn để người mình yêu thành cái đích cùng theo đuổi với những người khác. Thật quá quái lắm!

“Được! Ta cược! Ta cược! Ngày mai bắt đầu luôn! Tối lúc đó chàng đừng hối hận!”

Hoa Thiên Cốt bò dậy, thở hổn hển chạy chân trần ra ngoài.

Bạch Tử Họa nhìn bóng dáng hơi lảo đảo của nàng, ánh mắt lại càng trở nên kiên định. Hắn biết gần đây Hoa Thiên Cốt luôn giận hờn, trách hờn ngày càng thờ ơ. Nhưng tu tiên cần chú ý thanh tâm quả dục, hắn phải tập trung tất cả sức lực không ngừng nâng cao tu vi hoàn thiện hồn phách cho nàng. Đời nàng đã phải chịu biết bao đau khổ vì hắn, bất kể thế nào, hắn cũng muốn nàng khỏe mạnh đứng trước mặt hắn, có thể thấy hắn, thấy tất cả.

Hoa Thiên Cốt đi tới đi lui trong phòng U Nhược, U Nhược bò ra bàn, cầm bút lông chọc Đường Bảo.

“Sự phụ, người đồng ý thật rồi.”

Hoa Thiên Cốt oán hận giậm chân: “Chàng đã đồng ý rồi, ta phản đối thì có tác dụng gì, chẳng phải cuối cùng vẫn phải chịu đó sao, không bằng dứt khoát luôn.”

Nhưng giận thì nói thế thôi, chuyện bây giờ nàng lo không phải là cược hay không cược, mà là phải làm thế nào để thắng. Nếu người nàng thích không phải là Bạch Tử Họa thì đúng là chuyện lớn rồi.

“Sự phụ sao chẳng có lòng tin gì hết thế? Mới đầu ở Quần Tiên yến trên Dao Trì, không phải người vừa liếc mắt đã nhìn trúng Tôn thượng đó thôi.”

“Lúc ấy ta còn trẻ người non dạ, bị sắc đẹp của chàng mê hoặc. Lần này xuống hạ giới bọn họ chỉ được dùng gương mặt bình thường, ta nhận ra thế quái nào được. Huống hồ con cũng biết Tôn thượng lúc nào

cũng lạnh như tiền, không thích nói chuyện. Đông Phương chỉ cằn cười rộ lên, mê người tới nỗi thất hồn lạc phách luôn, rõ ràng là đang ăn hiếp mà.”

U Nhược cười khùng khục: “Mới có nửa ngày mà chuyện này đã truyền khắp Tiên giới. Con nghe nói có rất nhiều người tranh nhau tới tham gia vụ cá cược đó. Sát Thiên Mạch và Mặc Băng tiên thì khỏi nói, còn có rất nhiều người thăm yêu sư phụ hoặc từng có khúc mắc với Tôn thượng. Ngoài ra có một số vị tiên rảnh quá không có việc gì làm cũng tới giành vai phụ. Con vừa mới đăng kí tham gia xong. Đương nhiên là có cả bọn Đường Bảo, Hỏa Tịch, Thập Nhất. Con muốn giữ lại dáng vẻ hiện tại, nhưng Trường Lưu đệ tử sợ con làm lộ bí mật, tới lúc đó chắc chắn cũng bị xóa trí nhớ với người.”

Đầu Hoa Thiên Cốt xoay chóng mặt, sao nàng lại thấy vụ cá cược này thành chuyện của nhà nhà, còn nàng lại thành khúc xương người người tranh đoạt rồi?

“Không được! Phải nghĩ ra cách nắm chắc phần thắng!”

“Không gian lận được đâu, Đông Phương Úc Khanh mời Nam Đẩu Tinh Quân, Bắc Đẩu Tinh Quân theo dõi chặt chẽ suốt mười hai canh giờ, nếu có người nói sự thật với sư phụ, dù là bất cẩn tuôn ra hết hay thậm chí chỉ là những lời dẫn hướng thì đều bị sét đánh.”

“...”

Hoa Thiên Cốt không nói nên lời, vì sao lại có nhiều người quấy nhiễu thế hả?

“Bây giờ những người không tham gia vụ này cũng đang cá cược, đặt cho ai thắng. Mọi người đều rất háo hức đấy!”

Hoa Thiên Cốt nghiêng răng ken két, bỗng nghĩ ra một điều: “Sau khi xuống hạ giới có thay đổi tên họ không?”

“Có rất nhiều người tham gia vụ này, Nho tôn và Thanh Lưu cũng làm diễn viên quần chúng, còn những người muốn giành ấn tượng tốt của người như Đông Phương Úc Khanh và Tôn thượng sẽ không bị mất trí nhớ, nhưng không được nói sự thật, hơn nữa không được lấy tướng mạo hơn người vốn có để sư phụ không bị sắc đẹp quyến rũ. Bởi vì có quá nhiều người, để tiện phân biệt, đề phòng gian lận, mọi người vẫn dùng tên cũ, điều này không ảnh hưởng tới kết quả.”

“Thế là ổn rồi.” Hoa Thiên Cốt vỗ bàn “Đưa bút lông đây.”

U Nhược đưa chiếc bút đang cầm trong tay cho nàng: “Sư phụ muốn làm gì?”

“Nhanh, con giúp ta viết vài chữ lên tay, dùng pháp lực viết câu ‘Ta yêu Bạch Tử Họa’, như thế ta hạ trần là có thể nhìn thấy. Nhìn từ nhỏ, lâu rồi nhất định sẽ có ảnh hưởng, chờ mười lăm năm sau, nếu Bạch Tử Họa thật sự xuất hiện thì sẽ dễ chú ý và dễ yêu hơn.”

U Nhược vui vẻ vỗ tay nói: “Giống như thôi miên ám thị, sư phụ thông minh quá!”

Chiều hôm sau vụ cá cược sẽ bắt đầu, nàng và Bạch Tử Họa sắp phải xa nhau mười lăm năm, hơn nữa trong mười lăm năm này nàng sẽ xuống trần gian với Sinh Tiêu Mặc, những người khác không ai được tìm kiếm, liên lạc hoặc nhìn lên. Phải cắt đứt hẳn tin tức, để phòng có người nhập cuộc sớm hơn, ngấm ngấm hướng dẫn.

Bởi vì Hoa Thiên Cốt vẫn còn giận Bạch Tử Họa, tuy trong lòng cực kì không nỡ, lại chẳng hề lưu luyến. Thấy sắp tới giờ, nàng không nhịn được chạy tới phòng Bạch Tử Họa, nhưng lại không thấy người ở đó, chẳng lẽ đã tới Niết Tiên trì trước rồi.

“Cốt Đầu.” Bỗng phía sau có người gọi nàng, là Đông Phương Úc Khanh.

Hoa Thiên Cốt cực kì tức giận, có rất nhiều chuyện muốn hỏi rõ ràng, Đông Phương Úc Khanh lại tiến lên một bước đặt ngón trỏ lên môi nàng.

“Đừng hỏi vì sao, sau này ta sẽ nói cho nàng. Ngoan, mở miệng ra.”

Miệng Hoa Thiên Cốt tự động mở ra, không biết Đông Phương Úc Khanh thả gì vào trong nữa.

“Huynh cho ta ăn gì thế?”

“Đồ bỏ.” Đông Phương Úc Khanh cười, tay lơ đãng khẽ quét qua chỗ nàng vừa ăn gian viết tên Bạch Tử Họa.

“Ta đưa nàng tới Niết Tiên trì, tất cả mọi người đang đợi rồi.”

Đông Phương Úc Khanh không hề trả lời bất cứ câu hỏi nào Hoa Thiên Cốt nêu lên trên đường.

Trên Cửu Trọng Thiên tới Niết Tiên trì, đây là con đường tiên nhân bị giáng trần hoặc xuống nhân gian lịch kiếp bắt buộc phải qua. Hoa Thiên Cốt biết nói nữa cũng vô dụng, nhưng lòng lại thấy do dự và sợ hãi.

Sư phụ...

Nàng cắn môi dưới không chịu lên tiếng, hất bàn tay dắt nàng của Bạch Tử Họa ra, cũng không quan tâm mọi người đang nói gì, tức giận nhảy xuống Niết Tiên trì. Lúc rơi xuống người nàng càng lúc càng nhỏ, chẳng mấy chốc đã biến thành trẻ con, đợi cho tới khi trở thành trẻ sơ sinh, Sênh Tiều Mặc vung tay áo đuổi theo, kéo cơ thể nhỏ nhắn của nàng lại. Thế này thì chẳng cần luân hồi đầu thai làm con nhà ai, đỡ đi rất nhiều phiền phức.

Bạch Tử Họa bước lên, vươn tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt, lúc này nàng đã có thể nhìn thấy, tò mò quan sát Bạch Tử Họa, há miệng cắn ngón tay hắn.

Bạch Tử Họa khẽ nhếch miệng, thấp giọng nói: “Chăm sóc nàng chu đáo.”

Sênh Tiều Mặc nhìn bé con đáng yêu đang quơ chân lung tung, cười híp cả mắt: “Yên tâm, giao cho đệ. Hẹn mười lăm năm sau gặp lại.”

Nói xong liền bỏ mọi người lại, đưa Hoa Thiên Cốt xuống nhân gian.

...

Bây giờ, nhaoáng một cái đã mười lăm năm, hắn không chỉ một lần hối hận mình nhất thời xúc động mà tự rước vạ vào thân. Thì ra nuôi trẻ con chẳng dễ chút nào, huống chi vụ này còn có quy định, không lâm vào tình cảnh nguy hiểm thì không ai được dùng pháp lực.

Bọn họ đã sống ở rất nhiều nơi, dù sao cũng chẳng thiếu tiền. Chả mấy khi Sênh Tiều Mặc được tới nhân gian, đương nhiên muốn thăm thú khắp nơi. Không ai phạm quy tới quấy rầy, tất cả đều diễn ra như trong dự đoán, chỉ trừ một điều.

... Hoa Thiên Cốt ăn thành con heo mập.

Sênh Tiều Mặc khóc không ra nước mắt, hắn cũng không biết sao lại thế, trước kia chỉ thấy trẻ con lớn lên mau, ăn nhiều hơn một chút là rất bình thường. Đợi tới lúc hắn nhận ra bất ổn thì Hoa Thiên Cốt đã trở thành nhóc béo rồi, vóc dáng còn to hơn hai đứa cùng tuổi. Nàng đối với đồ ăn có sự cố chấp kinh người, như thể có ăn hơn nữa cũng không no, lúc nào cũng thấy đói, miệng không phút nào nhàn rỗi.

Bây giờ kì hạn đã tới, vụ cược chính thức bắt đầu, để tiện ọi người cùng qua lại, địa điểm được đặt tại một học viện ở Hằng Châu. Những người tham gia vụ này đương nhiên sẽ đóng vai làm học trò và giáo viên. Còn về việc cuối cùng ai là người giành được trái tim thiếu nữ này thì không thể đoán trước.

Nhưng khi bọn họ thấy dáng vẻ hiện giờ của Hoa Thiên Cốt, e là phải nửa số người bỏ cuộc ngay lập tức ấy chứ? Hu hu... Chắc hắn phải chuẩn bị chịu chết thôi!

3. Chương 03

3. Học viện Trường Lưu

Vừa sáng tỉnh mơ, Hoa Thiên Cốt đã bị Sênh Tiều Mặc kéo dậy làm dáng, mặt thoa cả tầng phấn trắng, lại còn bôi son đỏ. Mặc quần áo mới, tóc cài trâm ngọc, cổ đeo dây chuyền vàng, tay đeo lắc ngọc bích. Hoa Thiên Cốt thấy mình rất giống mẹ già địa chủ, nhưng mẹ địa chủ này ngay cả một chiếc màn thầu làm bữa

sáng hằng ngày cũng không kịp ăn. Sênh Tiêu Mặc sợ nàng trốn học giữa đường nên cố ý thuê một cái kiệu, vài anh chàng cao to đưa nàng tới học viện Trường Lưu.

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, lúc ra khỏi kiệu đã thoi thóp.

Mọi người quanh đó thấy nàng thì lén xôn xao rồi cười rộ lên, không biết tiểu thư nhà giàu nào mà trắng trẻo mập mạp như thế, sắp không đi được luôn rồi.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn, bốn chữ lớn sơn vàng trên nền đen mới tinh - Học viện Trường Lưu.

Được rồi, học thì học, dù sao trước kia nàng cũng từng đi học mấy ngày rồi. Cha cũng dạy nàng vài chữ, tuy nàng học không giỏi, nhưng cũng không ghét là được.

Đệ tử xung quanh đủ loại từ sáu tuổi tới ba mươi tuổi, nhưng phần lớn là những người tầm tuổi nàng. Nghe nói học viện này trước kia tên là Học viện Bồ Đề, do một lão tú tài họ Tần làm chủ. Sau đó học trò ngày càng ít, sắp phải đóng cửa tới nơi. Cách đây không lâu lại nhận được một nguồn tài trợ kék sù, mời rất nhiều giáo sinh giỏi và nổi tiếng tới dạy, còn có vô số quan lớn và quý nhân tới khánh thành, quảng bá rộng khắp. Lần này khai giảng rất nhiều thương gia giàu có ở Hàng Châu đưa con tới đây, Hoa Thiên Cốt là một trong số đó.

Nàng không biết vì sao cha lại coi trọng chuyện học ở học viện đến vậy, nàng đoán là cha ghét nàng rồi, muốn nàng mau gặp người tốt ở học viện rồi gả luôn đi. Phần lớn những người đưa con tới đây học đều có suy nghĩ này.

Có khoảng hơn một trăm người mới nhập học, tất cả đều tập trung ở quảng trường để điểm danh, sau đó sẽ bốc thăm chia làm bốn lớp Mai, Lan, Trúc, Cúc.

Tuy học viện đã đổi tên, nhưng viện trưởng vẫn là Tần tú tài. Ông ta hơi lớn tuổi và có vẻ yếu thể so với những giáo sinh được mời hoặc tự đến ngồi ở bên cạnh.

Ông đọc diễn văn chào mừng học sinh mới trước, hi vọng về tương lai tươi sáng của học viện, sau đó bắt đầu giới thiệu các giáo sinh. Ở đây ngoài tứ thư ngũ kinh bắt buộc ra thì đều có thể chọn các môn học khác.

"Vị này chính là Diêm Văn Đạo Diêm lão phu tử, sau này sẽ dạy các trò Dịch học. Vị này là Đông Phương Úc Khanh, dạy các trò..."

"Thư pháp." Đông Phương Úc Khanh nói tiếp, cười nhe nhả, dưới đài vang lên tiếng hít sâu.

Hoa Thiên Cốt đối tới hoa mắt chóng mặt, ngay cả sức nâng mắt cũng không có, ánh mặt trời sáng sớm không quá độc, nhưng cũng khiến trán nàng tứa đầy mồ hôi.

Sau đó các phu tử đều tự giới thiệu ngắn gọn về mình.

"Ta là Liệt Hỏa, chịu trách nhiệm dạy nấu ăn." Phía dưới đều kinh ngạc.

"Ta là Lôi Âm, dạy các trò y thuật và châm cứu." Phía dưới lại kinh ngạc.

"Thanh Lưu, ta dạy môn ủ rượu và uống rượu."

Lần này ngay cả Tần viện trưởng cũng cau cái mặt già nua lại, nhỏ giọng hỏi: "Uống rượu cũng phải dạy hả?"

"Tất nhiên, bàn rượu chính là nơi quan trọng để giao tiếp mà."

"Ra là vậy...", Tần viện trưởng vuốt cằm râu.

"Ta là Lạc Thập Nhất, chào mừng mọi người tham gia vào hiệp hội chăn nuôi của ta."

"Lão phu là Lạc Hà Đông, chuyên dạy giết quỷ trừ yêu." Giọng ông như tiếng sấm, học trò phía dưới đều choáng, học viện này quả nhiên đặc biệt, cái gì cũng dạy!

"Mặc Băng tiên, dạy hội họa." Phía dưới thở phào, cuối cùng cũng có cái bình thường.

Lúc này có một người phụ nữ tóc đỏ, hình như là người nước ngoài, nói: “Mọi người có thể gọi thẳng ta là Bắc Hải, tạm thời không biết có thể dạy các trò cái gì, cứ mở một lớp bơi lội vậy.” Mọi người há hốc mồm, không ngờ lại có nữ phụ tử, hơn nữa không chỉ một người. Nàng vừa nói xong, người kia cũng lên tiếng.

“Tên ta là Sát Thiên Mạch, những việc như thêu thùa, cắt may, trang điểm dường như, cách phối phụ kiện quần áo, chỉ cần là liên quan tới cái đẹp đều có thể tới hỏi ta.”

Bắc Hải đã xem như xinh đẹp điểm lệ, nhưng so với người này thì vẫn còn kém quá xa. Tất cả mọi người phía dưới đều sục sôi, ngay cả các nam sinh cũng quyết tâm nhất định phải chọn môn của người đẹp.

Sát Thiên Mạch đã quan sát đám người mấy lượt mà vẫn không thấy bé con thân thương của hắn đâu.

Hắn muốn tham gia vụ cá cược, nhưng lại không chịu lấy diện mạo như người bình thường. Trong mắt hắn, bình thường chính là xấu, đã xấu lại còn chả có gì đặc biệt! Hắn còn kè với Đông Phương Úc Khanh hơn nửa ngày, cuối cùng cũng thỏa thuận được, hắn có thể xuất hiện với diện mạo hơn người, nhưng ba tháng đầu phải sống dưới thân phận con gái.

Suy nghĩ của Sát Thiên Mạch vốn rất đơn giản, trước đó bé con cũng tưởng hắn là tỷ tỷ, vụ cá cược này hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn, chỉ đến chơi và phá Đông Phương Úc Khanh. Nghĩ mà xem, bại trong tay Bạch Tử Họa cũng thôi đi, xem như tâm phục khẩu phục, nhưng nếu bại trong tay một tên thư sinh thối tha thì hắn chịu thể quái nào được. Vậy nên dù có lấy thân phận nữ lên sàn, Sát Thiên Mạch này cũng phải là người đẹp nhất trong tất cả mọi người.

Sau đó ngày càng nhiều người tự giới thiệu bản thân, đúng là môn gì cũng có. Võ thuật, quyền pháp, âm khí, trồng cây, điêu khắc... Đừng nói học trò phía dưới, ngay cả Tồn viện trưởng cũng không ngừng lau mồ hôi, rốt cuộc ông đã mời đám người nào tới thế này!

Hoa Thiên Cốt vừa đói lại vừa mệt, lúc ra khỏi nhà Sênh Tiêu Mặc dốc hết sức bình sinh, nhét vào người nàng cái thứ gì đó tên là “Áo giữ eo”, thắt lưng chặt tới nỗi làm nàng sắp nghẹt thở, chỉ thấy đầu óc xoay vòng vòng, nữ sinh bên cạnh tốt bụng đỡ lấy nàng.

“Cậu không sao chứ?”

Hoa Thiên Cốt khoát tay, ngay cả nói cũng không nên lời, mặt sưng thành màu gan heo, lúc này bỗng nghe thấy một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ta là Bạch Tử Họa, ta sẽ dạy cho các trò, kiên nhẫn là gì.”

Tựa như một dòng nước chảy vào lòng, thoáng đưa tới cảm giác man mát, nhưng nghe giới thiệu trên đó, nàng biết mình sau này thảm rồi. Vốn tưởng rằng tới học viện chỉ để học tranh chữ, học tứ thư ngũ kinh thôi, ai ngờ lại áp lực như thế.

Bên trên có khoảng ba mươi vị giáo sinh, sau khi giới thiệu xong hết rồi, thì bắt đầu bốc thăm phân lớp.

Lúc này người trên bục đều vênh tai, bởi vì tới bây giờ bọn họ vẫn không có một ai tìm thấy Hoa Thiên Cốt ở nơi nào, à, đương nhiên là ngoài Đông Phương Úc Khanh đang khê vậy quạ.

“Nam Tường.”

“Có.” Học trò bị gọi tên bước lên bốc thăm, đưa cho Lạc Thập Nhất.

“Lớp Mai.” Nghe thấy tên lớp mình, liền đi về hàng lớp.

“Hỏa Tịch, lớp Trúc.”

“Lưu Hỏa, lớp Trúc.”

“Như Sương, lớp Lan.”

...

Mọi việc đúng như kế hoạch, U Nhược, Hỏa Tịch, Vũ Thanh La, Đường Bảo và đệ tử Trường Lưu hoặc các phái khác phần lớn đều vào lớp Trúc với Hoa Thiên Cốt. Khác với những người làm giáo sinh, đa số đều bị xóa trí nhớ.

Cuối cùng, cũng nghe thấy cái tên quen thuộc vang lên: “Hoa Thiên Cốt.”

Người trên bục cũng bất giác ngừng thở, trò chơi đợi suốt mười lăm năm cuối cùng đã bắt đầu rồi.

Gọi hai lần, phía dưới không có động tĩnh, Lạc Thập Nhất tiếp tục gọi.

Hoa Thiên Cốt lão đảo nửa tỉnh nửa mê, lúc này mới nhận ra tới lượt mình lên bốc thăm. Nàng cố gắng dịch đôi chân to lớn, đi ra khỏi hàng, tới trước mặt Lạc Thập Nhất, Lạc Thập Nhất choáng váng há hốc miệng nhìn nàng.

“Bé con!” Chiếc quạt tròn trong tay Sát Thiên Mạch cũng rơi xuống đất, bật dậy khỏi ghế. Hắn nheo mắt quan sát, tuy béo tới hơi biến dạng, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn kia không phải là Hoa Thiên Cốt thì là ai.

Sát Thiên Mạch lão đảo suýt ngã, Mặc Băng tiên cuống quýt đỡ lấy hắn, cũng kinh ngạc tròn tròn mắt.

Xung quanh yên tĩnh tới kì lạ, Hoa Thiên Cốt hồn nhiên lấy thăm ra xem, lớp Trúc.

Thở phào, chắc sắp xong rồi ấy nhỉ, nàng đói không thể chịu được nữa rồi. Loạng choạng đi về hàng, không hề nhận ra tất cả đôi mắt trên bục đều đang đau đớn tột cùng nhìn nàng.

Thái dương dường như cũng không chịu nổi phải trốn vào mây, một trận gió lạnh thổi tới, mũi ngựa ngựa, Hoa Thiên Cốt ngoác miệng.

“Hắt xì.”

Đúng lúc đó một tiếng vãi rách cũng vang lên. Nàng cứng đờ, lưng lạnh toát, hở toạc một lỗ lớn, cái bộ áo giữ eo kia hi sinh quang vinh, thịt của nàng chen lẫn nhau chạy ra ngoài.

Lập tức thấy thoải mái cả người, Hoa Thiên Cốt hít sâu một hơi, nhưng cơ thể không chịu nghe lời khuy xuống, ngắt đi.

Toàn trường im lặng ba giây mới định thần lại, Lạc Thập Nhất và Mặc Băng tiên chạy vọt tới đầu tiên.

Sát Thiên Mạch xắn tay áo mắng to: “Sênh Tiêu Mặc khôn kiếp, ông đây liều mạng với người!”

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại thì trời đã tối, nàng đang nằm trong nhà mình.

“Cha! Con đói!” Vừa mở miệng đã hét luôn.

“Đợi đã.”

Chẳng mấy chốc, Sênh Tiêu Mặc bưng một bát cháo từ ngoài vào, Hoa Thiên Cốt sung sướng thấy trong bát có mấy hạt gạo và hai miếng thức ăn, húp sột soạt hết sạch.

“Cha! Con vẫn đói!”

“Đói đói đói, suốt ngày chỉ biết kêu đói! Bảo con ngoan ngoãn học hành, vậy mà vừa khai giảng đã khiến cha xấu hổ như thế!” Sênh Tiêu Mặc không nhịn được đưa tay cốc trán nàng.

Hoa Thiên Cốt buồn rười rượi, ôm lấy tay áo hắn tiện lau mồ hôi. Nàng ngẩng đầu lên mới nhận ra gì đó bất thường, “Cha, mặt cha sao thế?”

Một bên mắt gấu trúc to thật đấy!

Sênh Tiêu Mặc tức giận ôm ngực nói: “Bị đụng!”

Không biết ngượng mà còn hỏi, chẳng phải là nàng hại à, Sát Thiên Mạch công nàng về, vừa vào cửa đã tương luôn một cú.

Haizz... đúng rồi đấy, ôm không nổi, không phải vấn đề thể trọng, mà là kích cỡ, đành phải công về như bao cát, Sát Thiên Mạch tức đến tái mặt.

Nhưng chuyện này sao trách hắn được chứ, ăn là tội không ăn cũng là tội

Thật không ngờ hắn đường đường là một Nho tôn, phải làm bảo mẫu thì cũng thôi, lại còn lạc vào bước bị người ta đánh mà không có lí do đánh lại, haizzz...

Hôm sau Hoa Thiên Cốt tới học viện, nói mãi, ăn một cái mìn thầu mới chịu đi học.

Trong lớp, nàng cứ nhìn chằm chằm vào cô gái ngồi kế bên đang ăn bánh nướng, liên tục nuốt nước miếng.

“Cậu muốn không?” Đó là nữ sinh hôm qua đỡ nàng, cực kì xinh đẹp.

Hoa Thiên Cốt không hề khách khí cầm lấy bánh nướng gặm lấy gặm để.

“Tớ là U Nhược, hôm qua cậu bị ngã, giờ ổn chưa?”

“Không sao.” Hoa Thiên Cốt lắc đầu, “Tớ chỉ đói thôi, cha tớ muốn tớ giảm béo.”

Nữ sinh xinh xắn lạnh lợi mặc áo xanh ngồi bên trên cũng quay đầu lại: “Tớ còn thừa chút bánh hoa đào, cậu ăn không?”

Hoa Thiên Cốt cảm ơn luôn mồm, tí thì khóc òa lên, thì ra học viện tuyệt như thế này, nàng còn lo mình tới đây sẽ bị bắt nạt.

“Tớ là Đường Bảo, cậu tên là gì?”

“Hoa Thiên Cốt.”

“Cậu không muốn giảm béo à?”

“Muốn, nhưng tớ còn muốn ăn hơn.”

“Vậy sau này có gì ngon tớ sẽ chữa lại một ít rồi mang tới cho cậu.”

“Tớ cũng thế.” U Nhược cười tủm tỉm, nghiêng người chọc chọc mặt Hoa Thiên Cốt, cứ chọc cái là có lỗi.

Hoa Thiên Cốt cảm động gật đầu.

Chưa qua mấy ngày, Hoa Thiên Cốt đã làm quen được với mọi người xung quanh, thì ra kết bạn không khó như nàng vẫn nghĩ, tuy cũng có người chế giễu nàng vì nàng béo, sau đó nhận ra cho dù thế nào Hoa Thiên Cốt đều cười ngầy ngẩn không hề giận dữ, cũng biết là chẳng có ích gì. Tinh lực của mọi người, về cơ bản thì đều nhắm vào các vị giáo sinh.

Phần lớn các môn học đều là tự chọn, Hoa Thiên Cốt tự chọn môn nấu nướng của Liệt Hỏa và hội họa của Mặc Băng tiên, sau đó bị Đường Bảo lôi tới đăng kí môn của Đông Phương Úc Khanh, rồi lại bị U Nhược kéo tới đăng kí môn của Bạch Tử Họa, cuối cùng Sát Thiên Mạch tự tìm đến cửa, ép nàng phải chọn môn của mình, làm Hoa Thiên Cốt chẳng hiểu gì cả.

Còn các vị thần tiên vốn muốn nhân cơ hội này chen chân vào mối quan hệ giữa nàng và Bạch Tử Họa, thể hiện sức quyến rũ của mình có thể thắng được Trường Lưu thượng tiên nên hăng hái tham gia, sau khi nhìn thấy diện mạo bây giờ của Hoa Thiên Cốt thì một nửa đã bỏ cuộc ngay trong ngày, không theo đuổi nữa, chỉ đứng ngoài hóng chuyện.

Những người còn lại có khả năng thắng cao nhất là Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch, Mặc Băng tiên. Nhưng ngoài Sát Thiên Mạch suốt ngày lượn quanh Hoa Thiên Cốt, chốc thì đưa nàng đi hội, chốc thì mang nàng đi thả diều, chốc thì đưa nàng tới quán ăn, thì những người khác đều không có động tĩnh gì.

Sát Thiên Mạch vì thỏa thuận ít nhất phải sau ba tháng mới được nói với Hoa Thiên Cốt mình là nam, đã mất tiên cơ, cho nên ra sức lấy lòng nàng, định thắng bằng cách lâu ngày sinh tình.

Hoa Thiên Cốt cũng nhận ra hình như đột nhiên có rất nhiều người vây quanh nàng, có chút khó chịu. Nhưng ngoài ăn ra thì những chuyện khác nàng không để ý lắm. Thỉnh thoảng nhận được hoa tươi, quà hoặc thư tình của người khác, nàng cũng chỉ cho rằng đó là trò đùa dai. Những gì ăn được thì để lại, còn đâu ném tất.

Vì thế mọi người nắm được bí quyết, ai có đồ ăn ngon thì Hoa Thiên Cốt sẽ ngoan ngoãn đi với người ấy, ngày nào cũng dùng đồ ăn ngon dụ dỗ. Hoa Thiên Cốt cảm thấy khó hiểu, sao lại có nhiều giáo sinh và bạn học muốn mời nàng ăn cơm thế?

Hôm nay, Hoa Thiên Cốt, Đường Bảo và U Nhược sau khi ăn với nhau xong thì cùng về nhà.

Người bình thường để tránh nghi ngờ, thường mời cả ba nàng luôn, Lạc Thập Nhất cũng thế.

Nhưng U Nhược lại để ý thấy, những người khác đều ra sức gấp cho Hoa Thiên Cốt thì Lạc Thập Nhất lại ra sức gấp cho Đường Bảo.

“Thiên Cốt, giáo sinh trong học viện hình như ai cũng đều rất thích cậu.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Có thể cha tớ quen với bọn họ, hoặc là đi cửa sau để bọn họ để ý tớ nhiều hơn.” Hoa Thiên Cốt cảm thấy đây là lời giải thích hợp lí nhất.

“À, cha cậu đâu, sao hôm nay không thấy bác ấy?” U Nhược ngượng ngùng hỏi, mỗi lần tới đây, thấy dáng vẻ lười nhác kia của Sênh Tiêu Mặc là tim con bé đập loạn hết cả lên.

“Hừm, chắc đi chơi để rồi, lát sẽ về thôi.”

“Thiên Cốt, mẹ cậu đâu?”

Hoa Thiên Cốt vò đầu: “Tớ không biết, tớ hỏi cha tớ thì ông ấy lười nói, chỉ bảo là chạy theo trai rồi.”

U Nhược lập tức xót xa nhìn nàng: “Cha cậu một mình nuôi cậu lớn chắc chắn rất vất vả, tớ thấy bác ấy còn trẻ lắm, sao không tìm người khác.”

“Ông ấy suốt ngày chơi bởi lêu lổng, có tìm người khác chắc cũng chạy nốt.” Hoa Thiên Cốt ăn no rồi những miệng vẫn liên tục cắn hạt dưa.

U Nhược hờ hết trong bụng, không đâu, nếu như là nó thì nhất định sẽ không chạy.

Đường Bảo hỏi: “Thiên Cốt, cậu có ý trung nhân không? Nhà tớ đưa tới học viện là muốn tớ tìm một người tốt.” Người trong lời Đường Bảo đương nhiên cũng là nhân vật phụ các vị tiên đóng. Ngoài Hoa Thiên Cốt và Sênh Tiêu Mặc, những người khác xuống trần còn chưa tới một năm.

“Ý trung nhân?”

“Đúng thế, cậu không thấy Hỏa Tịch và Vũ Thanh La lớp ta đó hả? Nghe nói người nhà cũng rất vừa lòng, có lẽ học xong sẽ thành thân.”

Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu ngẫm nghĩ, người nàng có ấn tượng rõ nét nhất chỉ có ba người, một là Đông Phương Úc Khanh, luôn thích cười híp mắt với nàng, lúc nắm tay nàng dạy nàng viết chữ tim nàng đập rất nhanh. Một người là Mặc Băng tiên, kĩ thuật vẽ tranh vượt trội hơn người, đi đâu cũng nom giống một bức tranh thủy mặc. Hoa Thiên Cốt thường xuyên cảm nhận thấy ánh mắt của người đó, thoáng được đau thương rơi xuống người mình từ rất xa, khiến nàng có cảm giác tội lỗi. Người còn lại chính là Lưu Hỏa trong lớp, người khác đều mang đồ cho nàng ăn, chỉ có cậu ấy nhớ cho nàng uống. Mỗi lần nàng ăn nhiều bị ghen, cậu ấy như thể trở thành đại cứu tinh. Hơn nữa cậu ấy rất tuyệt vời, kết quả học tập cực tốt, bất kể học gì cũng học giỏi nhất, khiến một kẻ gốc như nàng vô cùng khâm phục.

“Nói tới ý trung nhân, tớ vẫn rất lo lắng.” Hoa Thiên Cốt nhíu mày.

“Lo cái gì?”

“Lo sau này tớ sẽ gả ột tên gốc.”

“Hả?” Đường Bảo và U Nhược đều phì cười.

“Đúng mà, thật đấy, từ khi sinh ra trên tay tớ đã có một cái bớt kì lạ, là một hàng chữ!”

Hoa Thiên Cốt vén tay áo lên cho hai người họ xem.

Trên cánh tay quả thật có bốn chữ.

Ta, yêu, kẻ, gốc.

U Nhược và Đường Bảo lập tức ghen hợm: “Không phải cậu tự viết à?”

“Tất nhiên không phải rồi, dù có dùng cách gì cũng không rửa sạch được. Mỗi lần tớ hỏi cha chuyện này là thế nào, cha tớ đều cười nghiêng ngả đập bàn, cứ luôn khen ai đó giỏi, tớ nghe mà chả hiểu gì ráo.”

“Quả thật có hơi kì lạ.”

“Đúng vậy, hơn nữa rất kì diệu, chẳng lẽ sau này tớ sẽ thích một tên ngốc thật sao?”

Đường Bảo cười khúc khích: “Chỉ cần thích, có ngốc hay không đều chẳng hề gì!”

“Nói cũng đúng, Đường Bảo, cậu có ý trung nhân rồi à?”

Đường Bảo không hề ngại gật đầu thừa nhận, cười hi hi lớn tiếng tuyên bố: “Tớ thích Lạc phu tử! Không ngờ chàng lại biết tớ không thích ăn thịt mà thích ăn rau, mấy hôm trước còn mua mấy quả cho tớ và dạy tớ cắt giấy nữa.”

U Nhược không thể hiểu nổi, Hoa Thiên Cốt lại cực kì đồng cảm gật đầu: “Tớ cũng chỉ mong tương công tương lai của tớ không chê tớ béo, có thể đối xử tốt với cha, không cần tớ ăn là được, ngốc một chút cũng không sao.”

4. Chương 04

4. Quân tử hảo cầu

Bạch Tử Họa vẫn không hề có hành động gì, ngay cả Sát Thiên Mạch cũng lo cho hắn. Lần đầu tiên lên lớp, hắn ngồi lên ghế trên, không nói gì, chỉ ngồi cả giờ. Học trò phía dưới chờ mãi không thấy hắn nói, nóng lòng sốt ruột, hỏi thì không đáp, bị hắn nhìn nên không dám nói chuyện riêng, đành phải ngơ ngác nhìn nhau cho tới khi tất cả đều bò ra ngủ. Hoa Thiên Cốt đương nhiên cũng thế, còn công khai ngáy khò khò.

Những lần sau, không phải ra ngoài ô vẽ tranh thì là ngồi im trên cỏ. Học trò đều bỏ lớp, ngay cả U Nhược cũng không chịu nổi chạy đi chọn môn chăn nuôi động vật nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại bảy, tám người.

Trái lại Hoa Thiên Cốt vẫn tiếp tục kiên trì, vì môn này có thể ngủ mà chả ai bắt.

So với các phu tử có tính phóng khoáng trong viện, Bạch Tử Họa lại cực kì bình thản. Hoa Thiên Cốt còn thấy hình như những người khác đều rất kính nể vị này. Bình thường chỉ cần có người ở đó, thì tất cả sẽ thoáng kìm mình lại.

Người rất ít khi nói chuyện, vẻ mặt cũng hờ hững, tựa như một làn gió một đám mây, khiến người khác thấy rất an tâm, nhìn là muốn ngủ.

...

Lại tới môn của Bạch Tử Họa, hôm nay Bạch Tử Họa dẫn mọi người tới hồ câu cá.

Trời xanh nhạt gió mát phát phơ. Bọn họ ngồi dưới tàng liễu chờ cá cắn câu. Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới việc tới được ăn cá thì vô cùng háng hái, nhưng đợi mãi mà chả câu được con nào.

Những người khác kẻ thì cầm cần câu xuống đất, kẻ thì lấy đá đè lên, đều chạy sang một bên thả diều bắt bướm. Bên hồ chỉ còn bóng Bạch Tử Họa im lặng thả câu, tựa như khói mây ban mai, hòa vào thanh sơn lục thủy.

Hoa Thiên Cốt hơi nhìn ngơ ngẩn, chạy tới ngồi xuống bên người, bỏ cần xuống, lén quan sát người. Nàng thấy trí nhớ mình gần đây hình như càng ngày càng kém. Rất nhiều người vừa thấy đã biết là ai, nhưng quay đi quay lại không thể nhớ rõ tướng mạo người ta ra sao. Cũng như bây giờ vậy, tuy thấy rõ Bạch Tử Họa, nhưng lại như một màn sương mù không vào đầu nổi. Chuyện gì xảy ra thế này, nàng chống cằm, ngắt một nhánh cỏ linh lăng ngậm trong miệng.

“Phu tử, sao ngay cả người cũng không câu được cá?” Hoa Thiên Cốt thấy cái sọt bên cạnh cũng trống không.

Bạch Tử Họa không đáp, Hoa Thiên Cốt tiếp tục lầu bầu: “Chắc hôm nay cá ngủ ở nhà hết rồi.”

“Phu tử, người thích ăn cá gì? Chỉ cần ít xương thì con đều thích. Có một lần con ăn cá bị hóc, làm thế nào cũng không khạc ra được, uống bao nhiêu giấm, khiến cha vô cùng lo lắng. Sau đó người đoán xem thế nào?”

Bạch Tử Họa vẫn không để ý đến nàng.

“Sau đó con bị ngã phịch một cái ở cửa, xương cá bắn ra luôn! Ha ha ha...” Tiếng cười càng lúc càng nhỏ, Hoa Thiên Cốt xấu hổ xoa mũi.

“Phu tử, nếu người câu được cá thì cho con một con nhé, con mang về nhà nấu rồi mai mang canh cá tới cho người?”

“À, được rồi, thêm chút thịt bò nữa vậy?”

“Haizz, phu tử, sao người chẳng nói gì, sợ làm cá chạy ạ? Vậy chúng ta nói nhỏ nhé?”

Hoa Thiên Cốt chán gần chết, thấy mình như đang trò chuyện với một tảng đá. Bỗng thấy một con chuồn chuồn bay tới, đậu trên cần câu của Bạch Tử Họa.

“A, chuồn chuồn!” Nàng hớn hở đứng dậy, vươn tay ra bắt. Còn chưa chạm tới, chuồn chuồn đã bay lên cao, lượn một vòng rồi đậu lại chỗ cũ. Lần này Hoa Thiên Cốt căn đúng thời cơ, nhào qua. Nhưng con chuồn chuồn vẫn gian manh lượn qua kẽ tay nàng bay ra, mà cơ thể mập mạp của nàng lại mất thăng bằng chúi đầu xuống hồ.

Nàng thét lên sợ hãi, gương mặt nhỏ nhắn sắp tiếp xúc thân mật với mặt nước thì vạt áo lại bị ai đó kéo lại. Hoa Thiên Cốt ngồi phịch trên cỏ, vỗ ngực luôn miệng cảm ơn.

Xắn tay áo rửa sạch cỏ và bùn đất trên tay, Bạch Tử Họa thấy trên tay nàng có bốn chữ to “Ta yêu kẻ ngốc”, mấy vạch đen trên đầu lập tức chảy dài. Đông Phương Úc Khanh, khá lắm, dám mắng hần đần độn! Nhưng Tiểu Cốt nhà hần cũng thật ngốc quá, trộm gà không được còn mất thêm nắm thóc.

“Lúc nào cũng rất muốn ăn?”

“Hả? Dạ?” Hình như Hoa Thiên Cốt nghe thấy phu tử nói chuyện với nàng.

Bạch Tử Họa nhìn nàng từ đầu tới chân.

Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu giải thích: “Không phải! Con chỉ thèm thôi, ăn từ sáng đến tối. Trông con béo thể này nhưng thật ra rất yếu đuối, lại linh hoạt nữa.” Hoa Thiên Cốt đứng dậy muốn co chân xoay một vòng, nhưng có khi lại ngã vào hồ, nên tự biết người biết ta đổi thành hai chân.

Thấy Bạch Tử Họa vẫn thờ ơ nhìn mình, không hiểu sao lần đầu tiên nàng lại có cảm giác mình mắc lỗi, xấu hổ cúi đầu nín lấy áo.

Nàng biết sau lưng nàng mọi người không gọi nàng là Hoa Thiên Cốt mà gọi nàng là Hoa Thiên Cầu[1], nhưng nàng đâu có cố ý béo thể này đâu, hu hu hu, sao ai cũng ghét nàng?

[1] Cầu: Quả bóng.

“Qua đây.” Bạch Tử Họa bỗng nói.

“Hả, dạ?”

Hoa Thiên Cốt dè dặt đi tới bên cạnh Bạch Tử Họa ngáy ngốc nhìn người, bỗng một bàn tay vỗ mạnh lên lưng nàng, nàng suýt sặc, ho khò khè, một viên ngọc rất nhỏ bắn ra.

“Hả?” Chẳng nhẽ nàng nôn ra nội tạng gì rồi, Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, nhưng bỗng thấy cả người thoải mái nói không nên lời.

Bạch Tử Họa vẫn đeo bộ mặt vạn năm không đổi chăm chú nhìn vào mặt nước, Hoa Thiên Cốt lại nuốt lời muốn hỏi vào. Nghĩ bụng, béo cũng không phải tội, sao lại đánh người ta.

Tiếp tục ngồi bên người chờ cá cắn câu, tiếng ve kêu râm ran xung quanh, chim hót líu lo, mặt hồ gợn gợn ánh sáng lấp lóe khiến mắt nàng rất mệt, bất giác tựa vào người Bạch Tử Họa ngủ khì, Bạch Tử Họa vẫn không hề cử động hệt một pho tượng.

Lưu Hỏa cũng đang tựa vào một gốc cây không xa đó nằm ngủ, mở mắt ra, thấy hai bóng người một ột thấp tựa sát vào nhau bên hồ, đẹp tới nỗi vạn vật đều yên lặng. Nhếch miệng, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Kết quả là Hoa Thiên Cốt ngủ bên hồ cả chiều, lúc về Bạch Tử Họa vẫn không câu được con cá nào.

“Đó là vì trò ngáy quá to.” Bạch Tử Họa thần nhiên nói, Hoa Thiên Cốt tủi thân nhăn mặt.

Nhưng kì lạ là từ đó về sau, cảm giác đói và thèm ăn luôn theo nàng đều biến mất. Nàng ăn một ngày ba bữa như bình thường cũng không thấy đói, không ăn tới mức không chịu được mới thôi, cũng không còn nhóp nhép miệng không ngừng nữa. Nhưng tất nhiên là nàng không thích vận động, nên đồng thịt trên người không bớt được tí nào. Sinh Tiêu Mặc không cho nàng ngồi kiệu, mà mỗi sáng đi bộ nửa canh giờ tới học viện.

Hôm nay đi được nửa đường bỗng trời đổ đầy sương mù, một lúc trước mới đi trên đường, giờ này đã tới một vùng đất hoang. Xung quanh không một bóng người, im lặng rờn rợn. Nàng đi mấy vòng vẫn không tìm được đường, mệt quá, không thèm đi nữa, ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi.

Đúng lúc này bỗng một tiếng cười khùng khục đáng sợ vang lên, như là cánh cửa gỗ cũ đang chuyển động.

“Ai?” Hoa Thiên Cốt sợ tới mức rúm người. Một kẻ với khuôn mặt xanh lét và đôi mắt lồi thong thả bước ra từ làn sương, cử động cứng ngắc, hết như một con rối gỗ bị giật dây.

“Hoa Thiên Cốt! Hôm nay cuối cùng ta có thể báo thù rồi! Ta muốn cả Lục giới biết sự lợi hại của Xi Tiêu ta! Ha ha ha...”

Gã còn chưa nói xong, bỗng nghe thấy một giọng nói hét lên bên cạnh: “Nam Đẩu!”

Hoa Thiên Cốt còn chưa kịp định thần, một tia sét từ trên trời giáng thẳng xuống, đánh Xi Tiêu đến bóng cũng chẳng còn, chỉ chừa lại một làn khói trắng...

Sương mù xung quanh nhanh chóng tản đi, Hoa Thiên Cốt phát hiện thì ra mình không ở vùng đất hoang mà ở trong một cái hẻm hẻo lánh, còn Đông Phương Úc Khanh đang đứng cách đó không xa.

“Thật là, trong ca trực mà cũng ngủ gật được.” Đông Phương Úc Khanh giơ tay chỉ lên trời, mây trên trời nhanh chóng tản đi.

“Phu tử, sao người lại ở đây?” Hoa Thiên Cốt dụi mắt, tưởng mình nằm mơ trên đường. Nàng không biết Xi Tiêu tới đây cốt để giết nàng. Mấy năm nay nhân lúc Hoa Thiên Cốt ở nhân gian, yêu ma quỷ quái muốn nhân cơ hội này rửa sạch mối nhục trước đây với Trường Lưu Sơn đồng như kiến cỏ, nhưng có Nam Đẩu Bắc Đẩu ở trên trời thay phiên bảo vệ, kẻ nào tới xử luôn kẻ đấy nên Hoa Thiên Cốt chưa từng gặp nguy hiểm.

“Không có gì, đi thôi, cùng tới học viện.” Đông Phương Úc Khanh kéo nàng đứng dậy, không chịu buông tay, dắt nàng đi về phía trước. Hoa Thiên Cốt có chút ngượng ngùng, nghĩ bụng, phu tử thật dịu dàng, nếu tướng công tương lai của nàng cũng dịu dàng như thế thì tốt quá.

Chớp mắt một cái đã hai tháng trôi qua, Hoa Thiên Cốt càng ngày càng thích học viện. Giờ nàng mới phát hiện, hóa ra ngoài việc ăn, cuộc sống còn nhiều niềm vui như thế.

Hôm nay Sát Thiên Mạch gửi thư cho nàng, hẹn nàng tối đến gặp ở vườn trúc sau học viện, bảo có chuyện quan trọng muốn nói.

Hoa Thiên Cốt tuy thấy khó hiểu, nhưng ăn cơm xong vẫn chạy tới đợi, vừa đợi vừa vẽ linh tinh dưới đất. Lúc này bỗng nghe thấy một tiếng “bé con”, một người đàn ông tóc dài áo tím, diêm lệ tuyệt trần, đáp gió qua bóng trúc mà đến.

Hoa Thiên Cốt há hốc mồm ngửa đầu lên, lần đầu tiên hiểu nghĩa câu “Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long”. Người đó xuyên qua rừng trúc, nhẹ bẫng tựa thần tựa tiên, tay cầm nhánh trúc, khẽ đáp xuống trước mặt nàng.

“...”

Mãi lâu Hoa Thiên Cốt vẫn không nói nên lời.

Sát Thiên Mạch bóp khuôn mặt mập mạp rất dẽ tay của nàng.

“Bé con, có phải ta rất tuần tú không?”

Hoa Thiên Cốt ra sức gật đầu.

Sát Thiên Mạch cười đắc ý: “Hôm nay ta hẹn nàng ra ngoài chỉ để nói cho nàng biết, thật ra là ta là nam đó!”

Cái miệng vừa khép lại của Hoa Thiên Cốt lại há hốc.

“Ha ha ha! Có phải rất ngạc nhiên và rất sung sướng không?”

“Hả?”

Sát Thiên Mạch phẩy chiếc quạt không biết chui ra từ đâu, cười tủm tỉm: “Có phải muốn gả cho ta lắm không? Yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ lấy muội.”

Đầu Hoa Thiên Cốt đầy vạch đen, cái gì thế này?

“Đi nào, tới đề thân với cha em, tên đó dám không đồng ý, tỷ tỷ sẽ giết họa mi với dẽ của hắn.”

Hoa Thiên Cốt liên tục lau mồ hôi: “Sát tỷ tỷ, sao tỷ phải giả nữ?”

“Không phải do con cáo già Đông Phương Úc Khanh đó sao! Hừ, tên đó ghen tị nhan sắc diễm lệ của tỷ, sợ bại trong tay tỷ. Hắn tưởng rằng vụ cá cược này có thể một tay che trời ấy à, hừ, mơ đi!”

“Tỷ tỷ, cá cược gì cơ?” Hoa Thiên Cốt ngốc nghếch hỏi.

“Chả phải là cược cuối cùng muội sẽ thích...” Từ “ai” còn chưa nói ra, một tia sét đã bổ từ trên trời xuống. Tóc Sát Thiên Mạch lập tức chia ra tứ phía, khét lẹt.

Hoa Thiên Cốt lại kinh ngạc đến ngây người.

Sát Thiên Mạch cũng điên tiết, a a a a a! Không phải chỉ vô ý lỡ miệng thôi sao? Dám phá tanh bành kiểu tóc của hắn. Còn đâu mặt mũi gặp người khác nữa. Bọn nhãi Nam Đẩu kia! Cứ chờ đấy!

Sát Thiên Mạch dặn Hoa Thiên Cốt tự về nhà, rồi nổi giận đùng đùng phẩy tay áo tìm người tính sổ.

Hoa Thiên Cốt ù ù cạc cạc đi về, tổng kết lại thì mấy tháng gần đây những người bị sét đánh quanh nàng thật không ít. Xem ra nàng ra ngoài phải nhớ mang cột thu lôi cùng mũ tránh sét, biết đâu một ngày nào đó lại bổ vào người mình. Cái cảnh heo nhỏ Hoa Thiên Cốt bị nướng cháy khét, đúng là vô cùng thê thảm.

Nàng nhăn nhó, thấy một bóng người quen thuộc đứng trên cây cầu cách đó không xa.

Nàng vẫy tay chào: “Phu tử, người vẫn chưa về ạ?”

Mặc Băng tiên cúi đầu nhìn nàng, khẽ lắc đầu.

Hoa Thiên Cốt chạy lon ton lên cầu: “Chúng ta cùng về nhé?”

Vị phu tử này là kì lạ nhất, rất hay nhìn nàng mà chẳng nói lời nào.

“Đi thôi?” Hoa Thiên Cốt kéo tay áo người, Mặc Băng tiên lại lùi lại hai bước.

“Thiên Cốt, lần này ta tham gia không có ý theo đuổi. Chỉ muốn có một hi vọng được nhìn nàng gần hơn một chút, hằng ngày thấy nàng vui, ta cũng rất vui.”

“Hả?” Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu, không hiểu Mặc Băng tiên đang nói gì. Tối khi nàng hoàn hồn thì Mặc Băng tiên đã không thấy đâu.

Hoa Thiên Cốt đành phải đi về một mình, những người này đúng là kẻ này còn quái hơn kẻ kia.

“Này, này, Hoa Thiên Cầu!” Bỗng có người gọi nàng. Nàng bĩu môi, quay lại nhìn, không phải Lưu Hỏa thì còn là ai.

“Trẻ thế này còn một mình vạ vật đi đâu đấy?”

“Tớ không vạ vật đi đâu cả, tớ đang về nhà.”

“Tớ đang muốn tới một nơi vui lắm, cậu có đi không?”

Hoa Thiên Cốt hào hứng: “Đi đâu cơ?”

“Đi theo tớ là được.”

Kết quả Lưu Hỏa đưa Hoa Thiên Cốt tới kĩ viện lớn nhất Hàng Châu. Nhìn oanh oanh yến yến ngoài cửa, miệng Hoa Thiên Cốt há hốc.

“Hả? Tớ là nữ mà!”

“Không sao, nữ cũng vào được, trong đó còn có kĩ nam.” Lưu Hỏa kéo Hoa Thiên Cốt vào trong.

“Tớ tớ tớ, tớ không ham nam sắc...”

Bọn họ bị một đồng kẻ vây quanh đưa vào phòng bao.

“Mời ba cô nương trẻ trung tới đây, Thiên Cốt, còn cậu?”

“Tớ tớ tớ, tớ muốn kiểu cơ bắp...”

Đầu Lưu Hỏa đầy vạch đen, vừa nãy ai còn nói không ham nam sắc?

Rượu và thức ăn bày ngập bàn, mấy người vừa chơi oản tù tì vừa phạt rượu. Hoa Thiên Cốt cực may, hầu như lần nào cũng thắng.

Thấy trời đã nhá nhem tối, Hoa Thiên Cốt hỏi: “Nên về thôi nhỉ?”

“Vội làm gì, cha cậu ngủ từ lâu rồi.”

“Sao cậu biết?” Quả thật cha nàng ngủ từ rất sớm, mặt trời lên ới dậy.

“Hừ, tớ còn lạ gì.” Lưu Hỏa lại rót đầy rượu cho nàng, “Uống tiếp.”

Hoa Thiên Cốt chẳng những thích ăn, mà tửu lượng cũng cao kinh người.

Vì thế hai người say rượu, tới gần chiều hôm sau mới tỉnh. Hoa Thiên Cốt nằm trên ghế, Lưu Hỏa bị nàng đá xuống đất cũng chẳng hề hay biết, vẫn ngủ ngon lành.

“Chết rồi! Chết rồi! Muộn học rồi!” Hoa Thiên Cốt vội vã rửa mặt, ra sức lay Lưu Hỏa.

Lưu Hỏa mơ màng mở mắt ra: “Lo gì, dù sao cũng tới giờ này rồi.”

“Sẽ bị phu tử mắng đó.”

“Mắng thì mắng, dù sao sớm hay muộn chả bị mắng, cứ để mai rồi đi, tớ dẫn cậu tới chỗ khác chơi.”

Vì thế Hoa Thiên Cốt nhu nhược lại bị Lưu Hỏa đưa tới sòng bạc lớn nhất Hàng Châu.

“Hôm qua cậu đổ phết, hôm nay tới cược hai lượng đi.”

Vì thế Hoa Thiên Cốt chơi xúc xắc, thôi bài cửu rồi lại thắng mãn bát. Ôm đồng bạc trắng to sụ, nàng bỗng phát hiện, thì ra mình lợi hại như thế, ha ha ha.

Chơi tới tận khuya, đói không chịu nổi mới ra quán ven đường ăn hoành thánh với Lưu Hỏa.

“Hai chúng ta chia đôi nhé.” Lưu Hỏa đưa một nửa số bạc cho nàng.

“Ba bữa đi, hôm qua cậu trả hết mà.”

“Mời là mời, không thì sau này cậu mời lại tớ là được.”

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, từ nhỏ nàng đã ngoan ngoãn rất ít khi ra ngoài, hai hôm nay đúng là chơi quá ngồng, cảm giác phản loạn thật là thích.

Kết quả tới về phải quỳ trên ván giặt quần áo.

Sênh Tiêu Mặc cầm chổi lông gà, uống một ngụm trà không thèm đếm xỉa tới nàng.

“Mày tưởng cha không biết hai ngày nay mày làm gì hả?”

Quyển sách đặt trên đầu Hoa Thiên Cốt đung đưa đung đưa, hai chân nàng đã tê rần, mặt xin xỏ.

“Cha, con sai rồi.”

“Biết sai rồi? Biết sai rồi là tốt, một tháng kể từ hôm nay, hằng tối phạt con chạy mười vòng quanh sân giảm béo.”

“Ồ...” Lại là giảm béo, cha cố ý chứ gì? Hoa Thiên Cốt đành chịu phạt.

Nhưng chưa được mấy ngày, Hoa Thiên Cốt lại chạy tới sông bạc với Lưu Hỏa, Sênh Tiêu Mặc tức đến nổi vênh râu trừng mắt, lại không thể đánh, bằng không đám Sát Thiên Mạch không thịt hân luôn mới lạ.

Thế là người cha lo lắng đành phải chạy tới hỏi Đông Phương Úc Khanh: “Lưu Hỏa kia là ai?”

“Không biết, không liên quan tới vụ cá cược này, chỉ là người thường thôi. Không biết bí mật mà tiết lộ nên đâu có dạy hư Thiên Cốt thì cũng không thể lấy sét đánh người ta được.”

“Mấy người phải cố lên chứ, chỉ còn có mấy tháng, sao chẳng ai lo lắng gì thế?” Vụ cá cược này không thể tiến hành vô thời hạn, vậy trong một năm này không ai thắng thì sẽ xử hòa.

“Ta đoán Bạch Tử Họa không hành động gì là muốn giữ thế hòa, ta sẽ khiến hân không được như ý.” Đông Phương Úc Khanh mỉm cười đầy tự tin.

Kết quả hôm sau gặp lại Hoa Thiên Cốt khiến Đông Phương Úc Khanh dở khóc dở cười, bởi vì nơi gặp là ở trên công đường.

Hoa Thiên Cốt đi theo Lưu Hỏa làm cái trò hành hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo gì đấy, lại chẳng để ý tới thể trọng của mình, kết quả vỡ cả nóc nhà, ngã xuống vừa hay bị tóm.

Lưu Hỏa cũng nghĩa khí, không chạy một mình, kết quả hai đứa đều bị bắt, quỳ trên công đường cứ nhìn nhau chòng chọc. Sau đó cha bị gọi tới, mấy phu tử và bạn học cũng tới. Hoa Thiên Cốt thảm thán, thế này thì bẽ mặt chết mất.

Tra hỏi hồi lâu, niệm tình lần đầu vi phạm, vậy nên chỉ bồi thường cái mái hồng và tổn thất tinh thần.

Hoa Thiên Cốt bị nhốt trong lao một đêm, đối tới khủng hoảng, chạy về phía tự do như thể mới tái sinh.

Nàng lại bị Sênh Tiêu Mặc véo tai kéo lại: “Nhóc con hư hỏng này! Biết lỗi chưa?”

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay, đắc ý nói: “Biết rồi ạ! Cha nói đúng thật! Sau khi về con nhất định phải cố gắng giảm béo.”

Sênh Tiêu Mặc tức tới suýt ngất.

U Nhược bên cạnh vội vàng thừa cơ chạy lên đỡ hân: “Bác trai đừng giận, Thiên Cốt cũng chỉ ham chơi thôi.”

Sênh Tiêu Mặc vừa thấy con bé thì vội vàng trốn xa, con nhóc kia cứ hai ba ngày không có việc gì chạy tới nhà hân, hình như có ý đồ xấu xa. Chẳng biết từ lúc nào nó đã trở thành người chuyên quét dọn nấu nướng, mấy hôm trước thả Thiết Kim Cương của hân, hôm qua thì lại làm chết Tiểu Quỷ Hoa của hân, còn không cho hân ngủ yên, ép hân phải chơi cờ. Cứ tiếp tục thế này sợ rằng mấy con vẹt và dế cứng của hân khó bảo toàn tính mạng. Huống chi U Nhược lại là chưởng môn Trường Lưu, nếu thực sự thích hân, e là cũng long trời lở đất hết như chuyện của Hoa Thiên Cốt năm đó. Tới lúc đó không phải là cười người hôm trước hôm sau người cười sao...

Sênh Tiêu Mặc không quan tâm tới Hoa Thiên Cốt, một mình lên về nhà. U Nhược vừa nói chuyện với người bên cạnh xong, thoát cái đã không thấy Sênh Tiêu Mặc đâu.

“Bác trai, chờ tí.” Con bé vội vàng đuổi theo.

Ở Trường Lưu Sơn, Ma Nghiêm đứng trước thủy kính, nở một nụ cười hiểm thấy.

“Sư đệ giờ biết khổ rồi.”

Còn Nam Vô Nguyệt đứng bên cạnh sắc mặt lại có chút khó coi, nắm chặt chuỗi phật châu trong tay. Được lắm, U Nhược chưởng môn, chẳng qua chỉ xuống trần một lần, không nhớ gì nữa đã thích người khác được ngay rồi. Đã thế trước kia nàng còn mặt dày, thề non hẹn biển với hắn. Quả nhiên phụ nữ giống hệt hổ, nói lời tình cảm nửa câu cũng không tin được.

Mặc dù Ma Nghiêm không thích Hoa Thiên Cốt lắm nhưng vẫn thật lòng thương U Nhược, nhìn bản mặt xanh lét của Nam Vô Nguyệt, không nhịn được ho khan hai tiếng đầy vẻ thách thức: “Đại sư vẫn còn do dự chuyện hoàn tục sao? Con nhóc U Nhược kia quả thực rất quần người, nếu quá gượng ép, chẳng thà buông tay đi. Tới khi vụ cá cược này kết thúc, có lẽ U Nhược cũng nghĩ thông rồi, cũng là người Trường Lưu, càng thân thêm càng náo nhiệt thêm, đại sư cũng có thể đạt được mong muốn của mình, về chùa làm trụ trì.”

Mặt Nam Vô Nguyệt lập tức chuyển từ xanh thành trắng, để lại một câu “A di đà phật” rồi vội vàng chạy đi.

Đêm hôm đó, U Nhược hầm canh gà, vừa mới gõ cửa nhà Hoa Thiên Cốt thì gió bão đã nổi cuộn cuộn sau lưng. Con bé dụi mắt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị người ôm lấy, thoát cái đã bay xa ngàn dặm.

Biển rộng ngút trời, ngàn mây trùng điệp, U Nhược phát hiện mình đang bay giữa không trung, mà người đang ôm nàng là một... hòa thượng?

“Cứu mạng! Quý!”

Con bé hét to! Ra sức giãy giụa.

Nam Vô Nguyệt nghiêm mặt lừ mắt nhìn U Nhược, vươn tay búng một cái vào mi tâm của nó. U Nhược lập tức khôi phục trí nhớ.

“Nguyệt, sao chàng lại tới đây?” U Nhược vừa nhìn thấy hắn, cực kì mừng rỡ, Nguyệt đang chủ động ôm nó bay đấy, nó giờ mặt lên muốn hôn một cái.

Nam Vô Nguyệt nghiêng đầu đi, hừ lạnh.

“Nàng đã làm gì, tự nàng biết.”

U Nhược nghĩ một lúc, bỗng nhớ tới dáng vẻ si mê Sênh Tiếu Mặc mấy hôm nay của mình, ân hận che mắt lại. Lần này chết rồi, bị Nam Vô Nguyệt thấy hết rồi.

“Cưng à, chàng đừng hiểu lầm! Trong lòng ta thật sự chỉ có mình chàng thôi! Lúc đó ta, ta mất trí nhớ, phút chốc lâm lỡ...”

“Phút chốc lâm lỡ? Ta lại thấy nàng có mưu đồ từ lâu rồi! Còn hầm canh gà?” Lúc U Nhược theo đuổi hắn, ngày nào cũng chỉ biết mỗi việc bắt nạt hắn? Tức chết mất!

“Không phải đâu! Chàng nghe ta giải thích...” U Nhược sắp khóc, “Sau này ngày nào ta cũng hầm cho chàng ăn...”

“Ta, không, cần!”

Suốt đường U Nhược dốc hết bản lĩnh nũng nịu cầu xin, muốn tắm bao nhiêu thì tắm bấy nhiêu, muốn sến bao nhiêu thì sến bấy nhiêu, lũ hải âu gãi đầy da gà xuống biển.

Vì thế U Nhược trở thành người thứ n rời khỏi ván cược. Có điều trong họa thấy may là có người vì ghen mà cuối cùng cũng chịu hoàn tục, chờ vụ này kết thúc, mọi người quay về là có thể thành thân luôn. Nhưng có vết xe đổ này của U Nhược là biết sư phụ Cốt Đầu nguy hiểm tới mức nào, ngộ nhờ thật sự thích người khác, e là Tôn thượng chẳng dễ dỗ dành như thế đâu.

Hoa Thiên Cốt cũng rất buồn, U Nhược chưa chào tạm biệt đã chuyển nhà tới kinh thành. Đường Bảo ngày nào cũng dính lấy Lạc Thập Nhất, chẳng có ai chơi với nàng cả. May mà Lưu Hỏa hay nghĩ ra mấy trò xấu, như đi trộm ngô nhà người ta, câu ếch trong hồ, bắt cua dưới suối, còn đốt pháo hoa nữa.

Hoa Thiên Cốt đã gầy đi được một tí, nàng quyết tâm trước khi xuất giá phải gầy hẳn, xinh đẹp gả cho người ta.

Thoắt cái đã mấy tháng trôi qua, nàng tới học viện đã gần một năm. Hoa Thiên Cốt luôn thấy không khí quanh mình thật kì lạ, ánh mắt mọi người hầu như đều có chút phấn khích? Vô vậ? Nồng nhiệt? Tóm lại đó chính là ánh mắt của người xem khi rạp hát sắp trình diễn một vở kịch hay.

Hơn nữa không biết có phải nàng ngày càng tự luyện hay không mà luôn cảm thấy rất nhiều người xung quanh nhìn lên mình, dường như cực kì chú ý tới hành động và lời nói của nàng. Chỉ cần nàng đứng gần phu tử nào thì ngay tức khắc sẽ vang lên tiếng thì thào.

5. Chương 05

5. Tiên hạ thủ vi cường

Khuya hôm nay, Hoa Thiên Cốt đang ngủ say thì đột nhiên chấn bị xóc lên.

“Cha, để con yên.” Hoa Thiên Cốt lật người ngủ tiếp.

“Cốt Đầu, là ta.” Đông Phương Úc Khanh lấy áo khoác của mình mặc cho nàng, rồi đi giày cho nàng.

Hoa Thiên Cốt mở hờ mắt, nghĩ mình đang mơ.

“Phu tử, người vào bằng cách nào?”

“Đừng quan tâm ta vào bằng cách nào, đám Bắc Đẩu uống say rồi, ta đưa nàng ra ngoài ngắm sao.”

Đông Phương Úc Khanh ôm ngang lấy quả thịt bé, bay ra từ cửa sổ.

Bên kia Sênh Tiêu Mặc vội vàng làm bộ không phát hiện ra đóng cửa sổ ngủ tiếp.

“Trước giờ chưa từng thấy sư huynh thua, Đông Phương, ta nhắm người đó, ha ha...”

Hoa Thiên Cốt ôm chặt lấy cổ Đông Phương Úc Khanh, sưng mắt tròn nhìn mây bay liên tục lướt qua mình.

“Phu tử, con vừa mơ thấy người, người ra khỏi mộng bằng cách nào?”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười: “Cốt Đầu cũng là giấc mộng duy nhất của ta.”

Hoa Thiên Cốt lập tức đỏ mặt, lời này có ý gì, sao nghe sến thế?

“Phu tử, người là thần tiên à?”

“Không phải, sau này đừng gọi ta là phu tử, gọi ta là Đông Phương.”

“Ừm, Đông Phương, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Ngắm sao, đương nhiên là tới ngân hà rồi.”

Đông Phương Úc Khanh đưa nàng bay thẳng lên ngân hà trên Cửu Trọng Thiên, đây là lần thứ hai họ tới đây.

“Ta, ta nhất định còn đang mơ “

Hoa Thiên Cốt tròn mắt nhìn dải sao vô hạn.

Đông Phương Úc Khanh ném chiếc quạt trong tay ra, bỗng nó hóa thành một chiếc thuyền lá nhỏ. Hoa Thiên Cốt ngồi bên mép thuyền, cởi giày, chơi trò giẫm lên sao. Ánh sáng soi tỏa mọi góc ngách lấp la lấp lánh.

Đông Phương Úc Khanh vươn tay ôm nàng vào lòng, khác với vẻ gầy gò trước kia, Hoa Thiên Cốt mập mập bây giờ phồng phao ra phết, Đông Phương Úc Khanh cẩn thận tránh ngực nàng ra.

Hoa Thiên Cốt tựa lưng vào lồng ngực Đông Phương Úc Khanh, nhìn cảnh đẹp trước mắt, thỉnh thoảng lại kinh ngạc tán thưởng.

Bỗng một cây củ cải đưa tới trước mặt nàng.

“Ăn không?”

Hoa Thiên Cốt cầm lấy cắn một miếng giòn tan.

“Ngọt quá! Đông Phương, cảm ơn huynh. Sau này huynh thường xuyên đưa ta tới đây chơi được không?”

“Được, nàng muốn ở bên ta mãi mãi không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn hấn, cười thẹn thùng rồi gật đầu, phu tử muốn kết hôn với nàng ư? Cuối cùng cũng có người muốn nàng rồi? Tiếp theo nên làm gì bây giờ, phải rồi, một nọ hôn đính ước!

Đông Phương Úc Khanh vuốt đầu nàng, thấy nàng khẽ nhắm mắt lại ngẩng đầu lên, không nhìn được phải cười, kéo nàng vào lòng, vỗ nhẹ hai cái, Hoa Thiên Cốt bỗng thấy mình ngày càng buồn ngủ, thoáng nghe thấy tiếng Đông Phương Úc Khanh thì thảo.

“Cốt Đầu ngọc này, giờ nàng là vợ người khác rồi, sao ta có thể tùy tiện hôn nàng được. Ta biết nàng muốn hỏi ta rất nhiều chuyện, không phải ta không muốn trả lời nàng, mà ngay cả ta cũng không biết đáp án. Chìm trong vòng luân hồi chuyển kiếp vô tận, ta đã thấy quá nhiều chuyện, thật ra ta còn vô tình hơn bất kì kẻ nào. Coi nàng là quân cờ, coi Lục giới là ván cờ, tính ta sớm nắng chiều mưa, Yêu Thần xuất thế gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi lúc ta buồn chán mà thôi. Ấy vậy mà ta lại thua, cái giá phải trả là trái tim mình, và vĩnh viễn mất đi nàng. Nếu có thể quay lại, ta sẽ không để nàng lên Trường Lưu Sơn, cũng sẽ không để nàng thấy hấn. Vụ cá cược này không phải để trêu nàng. Muốn chữa mắt cho nàng bất kể ra sao cũng phải cần mười lăm năm, so với việc ngồi chờ, ta chỉ muốn có thêm chút thời gian ở bên nàng. Nàng quá tốt bụng, dẫu bị lừa bao nhiêu lần vẫn bằng lòng tin tưởng ta, đi theo ta. Nhưng ta đã làm quá nhiều chuyện khiến nàng bị tổn thương, làm sao nữ chia cắt nàng và người nàng yêu đây?”

Đông Phương Úc Khanh khẽ mân mê mặt nàng, đối với hấn mà nói, tất cả đều là trò chơi, chỉ có nàng là thật.

“Vĩnh viễn, đừng cho ta một kẻ hồ có thể chen vào, Bạch Tử Họa...”

Đông Phương Úc Khanh bỗng quay đầu lại, nhìn ánh sáng cực chói mắt đằng kia. Bạch Tử Họa chậm chậm bước ra, hàng nghìn hàng vạn vì sao cũng không át nổi ánh sáng của hấn. Đông Phương Úc Khanh hóa thành một làn khói mỏng, tan biến ngay tức khắc.

Hoa Thiên Cốt nằm bên mép thuyền, lim dim tỉnh lại, không thấy Đông Phương Úc Khanh đâu nữa, ngược lại là Bạch Tử Họa đang đứng bên cạnh nhìn xuống nàng.

“Phu tử, sao người lại ở đây, người cũng là thần tiên à?”

Hoa Thiên Cốt tò mò nhìn người, vẻ mặt của phu tử hình như lạnh hơn bình thường, đang tức chuyện gì à?

Bỗng eo nàng bị kéo lên, áp sát vào Bạch Tử Họa. Đôi mắt kia sâu như biển, tựa như muốn xoáy vào nơi tận cùng trong linh hồn nàng. Hoa Thiên Cốt hơi sợ, vừa định mở miệng thì miệng đã bị che lại.

Quá đột ngột, nàng như chiếc pháo bị châm ngòi, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng nổ bùm, chỉ thấy một khoảng mờ sương, một ánh chớp lóe lên. Nụ hôn của Bạch Tử Họa rất nhẹ nhưng để lại ấn tượng rất mạnh, chỉ là đặt môi lên môi nàng, nhưng dù là bay qua mây hay ngồi thuyền ngắm ngân hà vừa này cũng không tuyệt bằng giây phút này.

Nhưng không đúng? Sao phu tử có thể hôn nàng? Đây là nụ hôn đầu của nàng đấy!

Hoa Thiên Cốt mạnh tay cấu mình một cái, ép mình tỉnh táo lại, sau đó cố gắng giãy ra. Bạch Tử Họa lại ôm chặt lấy nàng, đương giằng co, chiếc thuyền nhỏ lay chuyển dữ dội, sau đó lật nhào.

Nhưng Bạch Tử Họa vẫn hôn nàng, hai người dần chìm xuống, xung quanh đầy những đốm sáng lấp lánh như đom đóm. Nơi này không giống nước bình thường, vẫn có thể thoải mái hô hấp. Những đốm nhỏ ôm

lấy nàng, bao phủ, như thể nàng cũng trở thành một phần trong hàng tỉ ánh sao này, mệnh mông vô tận, kì ảo vô cùng.

Nụ hôn của Bạch Tử Họa dần sâu hơn, Hoa Thiên Cốt mở miệng thở hổn hển. Nàng thấy mình sắp chết rồi, đây là tây phương cực lạc ư?

Cách đó không xa, Thiên Cơ Tinh Quân và Dao Quang Tinh Quân trong Bắc Đẩu Tinh Quân đang vò đầu bứt tai, khê thì thào.

“Tên nhóc Đông Phương gan lớn thật, dám chuốc say hai ta.”

“Haizz, chuyện này sau này hẵng nói, bây giờ phải làm sao đây, Trường Lưu thượng tiên phạm quy rồi, còn ngay dưới mắt chúng ta chứ!”

“Phạm quy thì sao? Ông dám bỏ sét à? Không thấy người ta đang tức giận hả? Ông có muốn sống không?”

“À? Vậy chẳng lẽ cứ để thế? Nếu vậy vụ cá cược không phải rất bất công sao?”

“Có gì mà bất công, người ta có hôn vợ người khác đâu, dù sao muốn bỏ thì ông đi mà bỏ.”

“Ta nào dám!”

“Thế thì thôi, giả vờ không phát hiện ra, về ngủ tiếp...”

Hoa Thiên Cốt bị hôn tới chóng mặt, cả người như nhũn ra, chỉ có thể vươn hai tay vịn chặt vào cổ đối phương.

Bạch Tử Họa không hiểu sao lần nào nàng cũng nở vút bỏ hắn? Hắn tin tưởng tình yêu của nàng như thế, tin nó dẫn ra sao cũng không hề thay đổi như thế, vậy mà nàng thà đi cùng Đông Phương cũng không muốn ở lại bên hắn, nàng thà chết một mình cũng không muốn chết cùng hắn...

Nếu được quay trở lại, nàng thật sự sẽ không yêu ta nữa sao?

Ta không tin.

Đời đời kiếp kiếp, nàng chỉ có thể yêu mình ta, chỉ có thể là một mình ta.

Kẻ hờ? Không có kẻ hờ. Dù Đông Phương Úc Khanh có đầu thai mười lần, trăm lần, ngàn lần, vạn lần, ta sẽ không cho gã một cơ hội!

Hoa Thiên Cốt lún sâu vào trong nụ hôn của Bạch Tử Họa, cùng chìm đắm theo những vì tinh tú rải khắp bầu trời.

Hôm sau khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao.

Chết rồi, lại đến muộn. Hoa Thiên Cốt bật dậy, lại thấy người mình mỗi như. Chuyện xảy ra ngày hôm qua hiện lên trong đầu, mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Sau đó xảy ra chuyện gì? Mình về nhà bằng cách nào?

Không đúng, nhất định là nàng mơ rồi, không ngờ lại mơ thấy giấc mơ đó! Nàng dồn sức xoắn tóc, gõ lên đầu mình.

Bò tới ngồi trước bàn trang điểm thì choáng quá lại nhảy dựng lên. Khuôn mặt mồm mỉm nhỏ nhắn tựa một đoá đào nở, hai mắt long lanh ánh nước, môi vừa đỏ vừa sưng.

Chết cha! Chẳng lẽ là thật!

“Á!” Cuối cùng Hoa Thiên Cốt hét toáng lên, nàng bị phu tử phi lễ!

Trên đường tới học viện Hoa Thiên Cốt đều ngỡ ngàng không dám ngẩng đầu, tuy xấu hổ chết đi được, nhưng phải tìm Bạch Tử Họa hỏi cho rõ. Người làm thế này là có ý gì? Chẳng nói năng gì đột nhiên hôn nàng? Chẳng lẽ người cũng muốn lấy nàng sao? Haizz, gả cho Bạch Tử Họa thực ra cũng rất tốt, có điều sau này lấy nhau rồi chắc chắn rất vô vị.

Nàng thấp thỏm cả ngày, cuối cùng chiều nay có tiết của Bạch Tử Họa, người ta cũng không thèm liếc nàng một cái.

“Thiên Cốt cậu sao vậy? Mặt đỏ thế?”

“Không, không sao...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, ra sức viết linh tinh lên giấy. Kết quả viết tới tận mặt sau mới phát hiện ra toàn viết “ngu ngốc”, cũng không biết nàng đang mắng mình ngốc hay là mắng Bạch Tử Họa nữa.

Hết giờ học, nàng phi vọt tới trước mặt Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa dừng chân, thờ ơ nhìn nàng.

“Phu, phu tử...”

“Có chuyện gì?”

“Người, người hôm qua sao lại...” Hoa Thiên Cốt lắp bắp hỏi lâu cũng không nên lời, ngượng ngùng nói: “Sao lại làm vậy với con?”

Bạch Tử Họa trầm mặc vài giây: “Ta không biết trò đang nói gì.”

Nói xong đi thẳng không hề quay đầu lại.

Hoa Thiên Cốt méo miệng, suýt òa khóc. Không biết nàng đang nói gì? Lẽ nào người đã quên hết rồi sao? Hay đó thật sự chỉ là một giấc mơ?

Từ đó về sau, Hoa Thiên Cốt cực kì để ý Bạch Tử Họa, lúc lên lớp cứ nhìn chằm chằm vào người, thỉnh thoảng còn bám theo một lúc. Nàng không tin tất cả những gì xảy ra hôm đó đều là giả.

Nhưng Bạch Tử Họa vẫn giữ nguyên dáng vẻ thờ ơ trước mọi việc kia, cũng hoàn toàn coi như không thấy những gì nàng bày tỏ.

Nàng cố ý làm nước ô mai ướp lạnh cho người uống, kết quả người chỉ nói một câu không thích chua rồi rảo bước đi. Nàng đành tiu nghỉu quay về, còn bị mấy nữ sinh lớp bên cạnh nhìn thấy, chạy ra mĩa mai nàng, bảo nàng béo như heo còn đòi ăn cỏ non. Hoa Thiên Cốt tức đến nổi tí thì hất nước ô mai lên mấy người đó, bây giờ nàng ghét nhất việc bị chê là béo.

Có điều nghĩ lại vẫn thấy không nên lãng phí, lại mang về tự uống.

Nàng thấy tủi thân lắm ấy, tại sao hôn nàng lại không thừa nhận chứ, đúng là đồ bội bạc! Nàng cũng đâu bắt người phải lấy nàng đâu, chỉ muốn hỏi cho rõ thôi mà.

Lưu Hỏa thấy nàng ở một mình trong rừng trúc đồ sạch chỗ nước ô mai kia đi, cười đau cả bụng.

“Đang giận chuyện của Bạch Tử Họa à? Có muốn biết vì sao không? Tớ có thể cho cậu biết đáp án, đi theo tớ.”

Lưu Hỏa dẫn nàng tới phía sau thác nước, lấy ra một chiếc kính hám thiên cực lớn đặt lên đầu hai người.

“Cậu làm gì thế?”

“Đề phòng thôi, tớ cũng không muốn bị sét đánh chết. Cậu ngồi xuống, để tớ nói thầm cho cậu.”

Lưu Hỏa ngoắc cái, Hoa Thiên Cốt vội vàng đưa tai qua.

“Không phải tai, đưa tay đây.”

Hoa Thiên Cốt tò mò đưa tay ra, tay phải của Lưu Hỏa và tay phải của nàng kết lại thành một cái pháp ấn, sau đó Hoa Thiên Cốt nghe thấy một giọng nói vang lên.

“Mấy ngày trước có phải Bạch Tử Họa hôn cậu không?”

Hoa Thiên Cốt hoảng hốt: “Sao cậu biết?”

“Nhìn cái vẻ mặt hồn của cậu tớ cũng đoán được. Vụ cá cược này vốn đã không công bằng, ai bảo người ta có thân phận đặc biệt?”

“Cá cược? Cá cược gì?”

“Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh, Sát Thiên Mạch, Mặc Băng tiên và thêm vài phu tử trong học viện cá cược với nhau xem ai chiếm được lòng của cậu trước. Vậy nên có phải có rất nhiều người đột nhiên xun xoe không? Tiếc rằng người ta cố gắng cả năm cũng không bằng một nụ hôn của Bạch Tử Họa, dễ dàng thu phục cậu.” Lưu Hỏa cố ý chỉ nói một phần sự thật.

Mặt Hoa Thiên Cốt lập tức tái mét: “Cậu nói gì?”

Chẳng lẽ hồi bốc thăm đầu năm học, vì nàng bẽ mặt trước mặt mọi người mà họ quyết định lôi nàng ra cá cược làm trò cười?

“Chẳng lẽ không phải à, cậu nhìn hành động của mình gần đây đi, không phải chỉ thấy mỗi người ta thôi sao? Dám nói không thích người ta không? Vụ này Bạch Tử Họa thắng rồi, không quan tâm tới cậu là đương nhiên thôi.”

“Cậu nói bậy!” Bạch Tử Họa, Đông Phương, Mặc Băng tiên và cả Sát tỷ tỷ, bọn họ không giống loại người đó.

“Hoa Thiên Cầu, đã bao giờ tớ lừa cậu chưa, tớ coi cậu là bạn tốt, không muốn thấy cậu đau lòng vì một gã đàn ông. Chẳng qua chỉ là một vụ cá cược mà thôi, bằng không cậu béo như thế, lại ngốc chết đi được, sao lại có nhiều người tốt với cậu, lấy lòng cậu đến vậy? Chỉ vì thắng thôi.”

Hoa Thiên Cốt cuối cùng không nhịn nổi òa khóc nức nở, thảo nào Sát tỷ tỷ và Đông Phương đều nói muốn lấy nàng. Nàng biết rõ với diện mạo bản thân thì không thể nào có chuyện đó, nhưng vẫn tự lừa mình tin tưởng. Chẳng trách Bạch Tử Họa hôn nàng xong không thêm để ý đến nàng nữa, thì ra đó cũng chỉ là thủ đoạn bỉ ổi để giành chiến thắng mà thôi.

Thật quá đáng! Không phải nàng chỉ hơi béo thôi sao, vậy mà tất cả mọi người đều ghét nàng, lừa nàng, đùa giỡn nàng. Thì ra nàng tưởng bỏ, chỉ là một trò chơi, một chuyện cười.

Mặt Hoa Thiên Cốt trắng bệch như tờ giấy, bỗng thấy cả thế giới đều trở nên u ám. Lưu Hỏa gãi đầu, lau nước mắt cho nàng.

“Được rồi, đừng khóc nữa, tớ không chê cậu! Nếu thật sự không ai cần thì tớ lấy cậu vậy, nhưng tất nhiên là sau này cậu phải đi kỹ viện và sòng bạc cùng tớ, không được kìm kẹp tớ.” Một bà vợ như thế tìm đâu ra, ha ha ha.

Hoa Thiên Cốt khóc nức nở, nắm chặt tay Lưu Hỏa. Nàng vẫn muốn hỏi Bạch Tử Họa cho rõ ràng, không, nàng muốn tới mắng tên đó một trận, và tất cả những kẻ đùa giỡn nàng nữa.

Hoa Thiên Cốt xông thẳng tới cửa lớp chặn Bạch Tử Họa, nổi giận đùng đùng đứng bên ao sen, chống nạnh. Tất cả mọi người đều đứng lại xem trò vui.

Đông Phương Úc Khanh cười: “Xem ra vụ cược này sắp có kết quả đây.” Rồi bảo mấy học trò đi mời các phu tử khác tới.

Người vây quanh càng ngày càng nhiều, Hoa Thiên Cốt không thêm quan tâm, nhân lúc tất cả đều ở đây nàng phải mắng cho hết! Rảnh rồi lấy nàng cá cược, ăn no rủng mủ hả?

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt bình tĩnh của Bạch Tử Họa, nàng lại thấy luống cuống, sao thế này, người sai đâu phải là nàng, sao nàng phải nhục chí chứ?

“Bạch Tử Họa! Sao lại lôi ta ra đánh cược? Một phu tử đức cao vọng trọng như người không thấy mình bỉ ổi lắm hả? Dùng cái thủ đoạn đê tiện như thế còn không chịu thừa nhận! Hôm nay ta muốn người trước mặt tất cả mọi người ở đây thề với trời, đêm đó không hề hôn ta!”

Viện trưởng đại nhân vừa nghe câu này tí thì ghen thổ ngất xỉu, xung quanh xôn xao ầm ĩ, còn kèm theo vài câu phần nộ dâm phạm quy. Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy thế, lòng càng khó chịu hơn.

Bạch Tử Họa im lặng hồi lâu, cuối cùng nói.

“Hôn rồi.”

Xung quanh lại vỡ òa, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc tròn mắt, nghĩ mình nghe nhầm.

Bạch Tử Họa nhếch mép nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, ý cười hiện trong mắt.

“Sao vậy, muốn ta chịu trách nhiệm à?”

“Ta, ta...”

Không ngờ Bạch Tử Họa đột nhiên thừa nhận, Hoa Thiên Cốt bối rối.

Mọi người xung quanh hét lên: “Không công bằng, Tôn thượng ăn gian!” Lại còn dụ dỗ như thế, thật gian xảo.

Hoa Thiên Cốt lấp bắp mãi, Bạch Tử Họa bước lên một bước, cúi đầu nhìn nàng chăm chú. Ánh mắt của Bạch Tử Họa giống hệt như đêm hôm đó, ngay cả những vì sao rực rỡ cũng không bằng.

“Nàng thích ta không?” Giọng nói đó hơi khàn, tựa như ma chú, hồn Hoa Thiên Cốt bay mất. Mắt nhìn chăm chăm vào làn môi mỏng của người, nhớ lại nụ hôn mãnh liệt triền miên của họ đêm hôm đó.

Sát Thiên Mạch đứng bên sừng sốt theo dõi, vừa thả bánh đậu xanh vào miệng vừa lắc đầu: “Mẹ kiếp, lão Bạch trâu thật, dùng cả mỹ nam kế, lão tử cam bái hạ phong.”

“Thì, thích...”

Thấy Hoa Thiên Cốt sắp nói ra, Lưu Hỏa đứng đằng sau hét toáng lên: “Này, Hoa Thiên Cốt! Khá lên chút coi!”

Hoa Thiên Cốt lập tức bừng tỉnh, mặt sừng thành màu gan heo. Suýt tí nữa thì bị dụ dỗ! Nàng biết rõ rành rành là Bạch Tử Họa đang lừa mình, đâu có được, vụ này tuyệt đối không thể để tên đó thắng.

“Ta còn lâu mới thích người! Ta thích Lưu Hỏa! Chúng ta sắp thành thân rồi!”

...

Toàn trường sững sốt, lặng ngắt như tờ.

Vụ này kết thúc rồi?

Sát Thiên Mạch phì cả bánh đậu xanh ra. Hả? Sao lại thế này? Lưu Hỏa là thằng nào vậy?

Tất cả mọi người tham gia vụ cá cược này đều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, tên Lưu Hỏa này chui từ đâu ra? Vụ này rõ ràng sắp thắng rồi vậy mà tự dưng lỗ hết cả, kết thúc lại gấp gáp nữa chứ? Bạch Tử Họa thua? Người thắng lại không phải là Đông Phương Úc Khanh?

Về mặt Bạch Tử Họa hiển nhiên cũng có chút khó coi, rõ ràng chỉ cần tí nữa thôi...

Có điều tuy Hoa Thiên Cốt mạnh miệng, nhưng trên thực tế, dù sao hắn cũng thắng rồi, đúng không?

Lưu Hỏa cười sặc sụa đi lên vỗ vai Hoa Thiên Cốt: “Thiên Cốt, được lắm! Có điều, gái ngoan không gả hai lần...”

Hoa Thiên Cốt lão đảo, chỉ thấy có rất nhiều thứ đang muốn trào ra khỏi đầu, trí nhớ dần khôi phục, mắt cũng mờ dần đi, loáng thoáng thấy mặt Lưu Hỏa đang kề lại gần.

“Thiên Cốt, còn nhận ra tớ không, kiếp này tớ có mặt rồi, phải nhớ đấy!”

Hoa Thiên Cốt như bị đâm mạnh một cái, thất nguyệt lưu hỏa, bát nguyệt sóc phong.

“Sóc Phong! Cậu là Sóc Phong... Cậu về rồi...”

Sung sướng trào dâng cùng với hoa mắt chóng mặt, trí nhớ lại khôi phục quá dữ dội, mắt nàng lại không nhìn thấy gì nữa.

6. Chương 06

6. Kiêm Điệp tình thâm [1]

[1] Kiêm Điệp: Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von với tình cảm sâu đậm, ân ái vĩnh hằng của vợ chồng.

Vụ cá cược kéo dài suốt mười sáu năm mà chỉ kết thúc qua loa, người chiến thắng cuối cùng không ngờ lại là một thằng nhóc chẳng biết chui từ đâu ra. Kết quả bất ngờ như thế nên những kẻ đặt cược đều khóc thét lên, thua quá oan ức. Chuyện này trở thành tin tức nóng hổi nhất Tiên giới, khỏi phải nói những người tham gia sau khi về thêm mắm dặm muối ngồi lê đôi mách chuyện dưới hạ giới như thế nào.

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại thì đã ở trên Tuyệt Tình điện của Trường Lưu Sơn. Mắt nàng vẫn chưa nhìn thấy, chỉ thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Cốt Đầu sư phụ, người tỉnh rồi?” U Nhược nắm tay nàng, Đường Bảo lại lấy lột sâu vội vàng bỏ ra khỏi lỗ tai nàng.

“Sóc Phong?” Nàng sốt ruột hỏi.

“Thiên Cốt, tớ ở đây.” Sóc Phong cười tí mắt búng trán nàng. Nàng quay người lại nhìn đám Bạch Tử Họa, Đông Phương Úc Khanh và Sát Thiên Mạch.

“Ta thấy mọi người chơi vui vẻ như thế, chen chân ngang đường, không có ác ý gì đâu. Tôn thượng đại nhân không chấp tiểu nhân, tin rằng sẽ không để bụng...”

Bạch Tử Họa thờ ơ liếc Sóc Phong một cái không nói gì, thù này không báo phi quân tử, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Sóc Phong bỗng thấy lưng mình lạnh toát.

Sênh Tiêu Mặc nhào lên: “Thằng nhóc chết tiệt này, đang yên đang lành bị người quậy tung lên, uống công ta khổ cực nuôi con nhóc này bao năm.”

Hoa Thiên Cốt nắm tay Sóc Phong, xúc động nói không nên lời, rốt cuộc cậu ấy đã về, nhanh hơn nàng dự tính rất nhiều. Giờ thì nàng không còn tiếc nuối gì nữa, ngoài Trúc Nhiễm...

“Tên thư sinh thói tha kia, người biết Lưu Hỏa là Sóc Phong từ lâu rồi phải không?” Sát Thiên Mạch lừ mắt hỏi. Đông Phương Úc Khanh nhún vai cười.

Tất cả mọi người đã quay về dáng vẻ vốn có, không khí cũng hòa thuận vui vẻ. Ma Nghiêm nhìn Sóc Phong thâm nghĩ, vụ cá cược này kết thúc như thế chưa hẳn đã không tốt, nếu người thắng cuối cùng là Đông Phương Úc Khanh hay là ai khác, dấu Tử Họa không nói, nhưng chắc chắn vẫn để bụng.

Sát Thiên Mạch bực mình giục: “Cá cũng cá xong rồi, người mau chữa mắt cho bé con đi.”

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Được đã điều chế xong, chôn trong núi Âm Hỏa mười lăm năm là có thể mở. Nhưng phải châm cứu hỗ trợ nữa, ta rất bất tiện...”

Đông Phương Úc Khanh nói một nửa thì mọi người đều hiểu, châm cứu cần cởi quần áo.

“Để ta.” Bạch Tử Họa nói.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Bởi vì phải châm vào xương nên có thể hơi đau, Cốt Đầu phải cố chịu. Vậy đợi thêm mấy ngày nữa đã, ta sẽ báo từng vị trí châm cứu cho Tôn thượng.”

“Không được!” Hoa Thiên Cốt phản đối. “Đợi thêm hai tháng nữa!”

Mọi người khó hiểu: “Sao phải đợi thêm hai tháng?”

Hoa Thiên Cốt véo mặt mình, ảo não vùi đầu vào trong chăn: “Ta muốn giảm béo!”

Mọi người sững sốt rồi cùng phì cười. Bây giờ Hoa Thiên Cốt vẫn mang dáng vẻ mập mập lúc còn ở Hạ giới, đương nhiên là không chịu thoát áo cởi dây lưng trước mặt Bạch Tử Họa rồi.

“Tại huynh hết!” Hoa Thiên Cốt ném gối về phía Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh ôm gối vào lòng, nụ cười có chút xót xa: “Đương nhiên phải để nàng béo thêm một tí thì mới nhận ra ai thật lòng ai giả dối chứ.”

“Hừ.” Hoa Thiên Cốt nhe răng với hắn. Thật ra lòng nàng cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, vụ cá cược này cuối cùng cũng vượt qua an toàn, thậm chí đối với nàng mà nói còn xem như khá hoàn mỹ. Vừa không thay đổi tình cảm, vừa không để cho sư phụ thắng. Ai bảo người lười nàng ra cá cược, nợ này nàng còn chưa tính xong đâu.

Thoáng chốc đã qua hai tháng, Hoa Thiên Cốt dốc toàn sức giảm béo, tuy Tiên giới có rất nhiều linh đan diệu dược, nhưng cường chế thay đổi bằng ngoại lực chung quy vẫn không tốt bằng vận động.

Hôm châm cứu, Hoa Thiên Cốt có chút căng thẳng. Tắm xong lo nghĩ hồi lâu xem mình nên mặc gì thì đẹp, có điều dù sao đều phải cởi, vì thế chỉ quần mảnh lụa trắng ở nơi quan trọng, choàng một bộ váy mỏng nửa trong suốt ở bên ngoài. Hoa Thiên Cốt mười sáu tuổi cũng coi như là trưởng thành, vóc người cũng cao hơn rất nhiều, bởi vì vẫn chưa giảm béo xong nên lại có vẻ đầy đặn tròn trĩnh.

Nàng dễ dàng tìm tới phòng y của Tuyệt Tình điện, tìm đập thành thạch.

“Tiểu Cốt, đóng cửa lại.”

Tiếng Bạch Tử Họa vọng từ trong ra, Hoa Thiên Cốt không nhịn được nuốt nước miếng ừng ực.

Khắp nơi trong phòng đều giăng lớp màn mỏng nhẹ bằng, lư hương ươm mùi dược thảo đặc biệt, mùi hương nồng nàn tới mức không thể nắm bắt.

Nàng bước vào một bước, nghe thấy Bạch Tử Họa nói: “Cẩn thận bậc thêm.” Hoa Thiên Cốt lại cố ý vấp ngã về phía trước.

Quả nhiên người hơi nghiêng đã lọt vào vòng ôm ấm áp quen thuộc.

“Tiểu Cốt.” Giọng người có chút không vui, tựa như đang trách cái tính bướng bỉnh của nàng.

Hoa Thiên Cốt ôm cổ Bạch Tử Họa, tới gần tai người thê thọt: “Sư phụ, ôm thiếp qua đi.”

Bạch Tử Họa hơi sững sốt, nhẹ nhàng ôm ngang lấy nàng, đặt trên ghế nằm.

Mái tóc dài của Hoa Thiên Cốt xoa bên vai, thân hình quyến rũ như ẩn như hiện. Đây là lần đầu tiên Bạch Tử Họa thấy nàng thế này, nhất thời đỏ mặt tía tai, sợ ảnh hưởng tới việc châm cứu nên xé một mảnh vải trắng bịt mắt mình lại.

Hoa Thiên Cốt buồn bã, đã là vợ chồng già cả rồi còn thẹn thùng cái gì nữa. Nàng nằm bò lên ghế không chịu cử động, Bạch Tử Họa đành tự tay lần mò tháo thắt lưng và cởi áo ngoài cho nàng.

Hoa Thiên Cốt nhìn đồng ngân châm bên cạnh, cái dài cái ngắn, chừng hơn một trăm cái, lòng lạnh toát.

“Tiểu Cốt, đừng sợ.” Bạch Tử Họa thăm thì vỗ về, tay trái khẽ chạm vào gáy nàng, nháy mắt phần cột sống đã có ba châm.

Hoa Thiên Cốt đau tới run người, châm này không phải châm vào huyết vị trên thịt, mà là châm vào xương. Da đầu nàng đều rợn lên, cắn chặt răng không phát ra tiếng. Bàn tay lạnh lẽo của sư phụ như dòng nước mát gột đi mọi đau đớn của nàng.

Nhận ra người bên dưới đang run rẩy, Bạch Tử Họa đau lòng nhíu mày.

“Còn chịu được không?”

Hoa Thiên Cốt cười: “Không sao, cứ châm đi, đến đỉnh Tiêu Hồn còn chịu được thì cái này là gì chứ.”

Bàn tay phía sau cứng lại, Hoa Thiên Cốt nhận ra mình lỡ mồm, vội vàng chuyển sang chuyện khác giục Bạch Tử Họa mau châm.

Bạch Tử Họa nhớ tới hình ảnh máu me bết bết của Hoa Thiên Cốt trên trụ Tru Tiên, tay không kìm được khẽ run.

Biết mình làm càng nhanh thì nàng phải chịu càng ít đau, Bạch Tử Họa ép mình bình tĩnh lại, nhanh chóng châm thêm mấy kim.

Tuy rằng bịt mắt, không thấy được dáng vẻ đau đớn của Hoa Thiên Cốt, thậm chí còn không nghe tiếng kêu đau, nhưng cơ thể đầm mồ hôi cùng hơi thở dồn dập của nàng cũng khiến Bạch Tử Họa mất đi sự bình tĩnh thận trọng bình thường.

Châm xong xong, rút hết kim ra, nghỉ một lát rồi lại bắt đầu châm huyết, hai người đều thở phào. Bạch Tử Họa dịu dàng lau mồ hôi trên mặt và trên người Hoa Thiên Cốt, châm thêm lần nữa, vẻ mặt dần bình tĩnh.

Hoa Thiên Cốt ngày càng khó chịu, nàng không thấy đau như vừa nãy nữa, nhưng ngón tay lạnh lẽo kia cứ chạm vào chỗ nào trên người nàng đều khiến nàng rùng mình! Đã thế còn bảo nàng đừng động đậy! Người cứ thử nằm yên cho nàng sờ xem!

Bạch Tử Họa không hiểu vì sao vừa nãy Hoa Thiên Cốt cắn răng không lên tiếng, giờ lại khê rên rĩ. Giọng nàng êm ái như sợi lông gà lên tim hần, thật khiến người ta ngượng ngùng.

Châm xong mấy yếu huyết trên người Hoa Thiên Cốt, lại bắt đầu châm chân. Nàng càng khó chịu, đặc biệt là ở trong đùi non, nếu không biết tính của Bạch Tử Họa, nàng còn tưởng người đang cố ý dụ dỗ nàng.

Thù này không báo thì không làm người! Hoa Thiên Cốt nghiêng răng thề trong bụng.

Cuối cùng đã châm xong phía sau, Bạch Tử Họa khê thở phào.

Sau một chén trà nhỏ, Hoa Thiên Cốt đang buồn ngủ, Bạch Tử Họa rút châm cho nàng. Hoa Thiên Cốt mệt mỏi trở mình, chuẩn bị châm huyết phía chính diện.

Mở mắt ra, cực kì kinh ngạc nhận ra mình đã nhìn thấy, kinh mạch hầu như đã thông. Nàng vui mừng khôn tả, nhưng không lên tiếng, nheo mắt nhìn Bạch Tử Họa tiếp tục châm cứu ỉnh.

Bạch Tử Họa vốn sợ nhìn quá nhiều sẽ suy nghĩ miên man nên bịt kín mắt, như vậy mới có thể xem cơ thể của người mình yêu ngay trước mắt chỉ là một bệnh nhân bình thường mà châm kim, nhưng không ngờ nàng bị tẩm bổ quá rồi, đúng là càng ngày càng chẳng ra làm sao.

Tay trái tìm huyết, tay phải châm kim, châm xong bên xương quai xanh, đưa xuống dưới bất cẩn sờ phải ngực Hoa Thiên Cốt, lập tức rút về. Không ngờ lại bị Hoa Thiên Cốt đè lại, đặt lên ngực nàng. Nơi này đã khác trước kia, cảm giác mềm mại bỗng khiến Bạch Tử Họa ngây người.

“Sư phụ, đau...” Hoa Thiên Cốt lén cười làm nũng, nhìn trán Bạch Tử Họa càng chảy nhiều mồ hôi.

“Tiểu Cốt, đừng lộn xộn...” Bạch Tử Họa hơi bối rối muốn rút tay lại, nhưng mu bàn tay lại bị Hoa Thiên Cốt đè lên, trông càng có vẻ nhân cơ hội xoa ngực nàng thêm mấy cái, mặt càng đỏ hơn.

“Sư phụ có cảm nhận được nhịp tim của thiếp không?” Hoa Thiên Cốt tí thì phụt cười.

Bạch Tử Họa nghe nàng nói thế, cảm nhận được sự mềm mại dưới lòng bàn tay và tiếng tim đập dữ dội càng rõ hơn.

“Sư phụ, chàng ngượng.”

“Đừng lộn xộn, ta lỡ tay châm nhầm bây giờ.” Bạch Tử Họa ra sức rút tay về, lùi lại một bước, giọng điệu cực kì gượng gạo.

Ổn định tâm trạng, lại tiếp tục châm cứu.

Tay Hoa Thiên Cốt bị châm nên không thể lộn xộn được nữa, vui vẻ mở to mắt nhìn Bạch Tử Họa.

Có thể nhìn thấy diện mạo của người một lần nữa, thấy vẻ mặt ngượng ngùng ấy, nàng bỗng thấy vụ cá cược này cũng đáng

Nửa canh giờ nữa trôi qua, cuối cùng cũng châm xong.

Bạch Tử Họa rút châm hỏi: “Tiểu Cốt, nhìn thấy chưa, có cảm giác gì không?”

“Cả người nóng bừng, giống như đang bị thiêu cháy ấy, sư phụ, giúp thiếp làm mát đi.”

Hoa Thiên Cốt ngồi dậy nhào vào trong lòng Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa ôm cơ thể để trần của nàng, lại thấy xấu hổ.

“Mặc quần áo trước đã.”

“Không, thế này mới mát.”

Hoa Thiên Cốt áp tới gần mặt Bạch Tử Họa, khê hôn lên chóp mũi người.

“Sư phụ, thiếp có thể nhìn thấy rồi...”

Bạch Tử Họa nhếch miệng, nụ cười thoáng lướt qua.

“Chính chàng đã từng nói, thiếp mà nhìn thấy, thì sẽ...”

Cái miệng nhỏ nhắn đưa lên, Bạch Tử Họa hơi bối rối, muốn tháo mảnh vải trên mắt xuống lại bị Hoa Thiên Cốt cản, nàng muốn sư phụ thử cảm giác không nhìn thấy gì một lát. Hừ, lúc ở ngân hà không phải người hôn nàng bá đạo lắm à, thẹn thùng cái con khỉ!

Hoa Thiên Cốt khê hôn lên mắt người qua lớp vải trắng.

Bạch Tử Họa bỗng thấy bàn tay nhỏ bé xấu xa đang sờ khắp ngực và lưng mình, hơi thở nóng như lửa phả bên tai, sau đó nàng hôn lên vành tai, liếm cắn rồi lại mút. Đầu hắn nổ ầm, vươn tay ôm chặt Hoa Thiên Cốt vào lòng, trước mắt phủ cả một màu hồng đào.

Trước kia hắn không thân mật với Tiểu Cốt là vì sợ ảnh hưởng đến tu vi mà không thể chữa trị cho nàng. Nhưng giờ, đã không còn gì phải bận tâm nữa, vậy cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Bạch Tử Họa hôn nồng nàn, chiếc lưỡi tao nhã luồn vào trong, mạnh mẽ lại uyển chuyển. Người Hoa Thiên Cốt bỗng mềm nhũn, bị Bạch Tử Họa từ từ đè xuống.

Đúng lúc này, môi Bạch Tử Họa bị cắn một cái thật mạnh, lấm tẩm vệt máu. Hoa Thiên Cốt cười khúc khích chui ra khỏi lòng hắn.

“Sư phụ lúc nào cũng nói, Tiểu Cốt còn bé lắm, bé lắm! Dù gì bây giờ thiếp cũng nhìn thấy rồi, không cần chàng chăm sóc nữa, sau này tiếp tục chia phòng ngủ. Còn chuyện vẫn chưa làm xong, đợi hai năm nữa thiếp lớn lên một chút rồi nói sau!”

Ai bảo người đồng ý lấy nàng ra cá cược, còn dùng thủ đoạn hôn nàng để nàng ngơ ngẩn thích người nữa chứ. Nàng còn chưa hết giận đâu, nàng cũng biết quyến rũ người ta đấy, thấy nàng giỏi chưa, khó chịu thì tự nhin nhé! Ha ha ha!

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ thở dài, kéo mảnh vải xuống, liếc nàng một cái.

“Hai năm?”

Không biết tiểu quỷ háo sắc nào mỗi ngày đều bò lên người hắn thừa nước đục thả câu, ăn đậu phụ của hắn?

Hoa Thiên Cốt thấy ánh mắt khinh bỉ của Bạch Tử Họa thì bị đả kích gấp bội, điên tiết nắm chặt tay: “Hừ, đừng coi thường thiếp! Không tin chúng ta cá đi, chắc chắn thiếp nhịn được tới hai năm sau mới ăn sạch chàng! Cứ đợi đấy!”

Hoa Thiên Cốt làm mặt quỷ, khoác thêm áo rồi sung sức chạy ra ngoài, Bạch Tử Họa không biết làm sao, dở khóc dở cười thở dài thườn thượt.

Cược hai năm? Xem ra chắc tiểu quỷ này nghiện cá cược rồi?

Không phải hắn quá tin sức hấp dẫn của mình, mà là ý chí của kẻ kia thật sự quá kém. Vả lại, chẳng lẽ hắn không thể ăn sạch nàng được sao?

Vụ cá cược này, nàng thua chắc rồi!

7. Chương 07 - Phần 1

Kiếp long đong

(1)

Bóng ngả chiều hôm, hoàng hôn bao phủ.

Núi hoang quanh quẽ, muôn vật lặng im.

Một gã tiểu phu khênh bó củi trên vai xuống núi. Trên con đường quanh co cách đó không xa, một cô gái áo xanh đang đi theo một người đàn ông áo trắng tiến về phía trước. Cảnh sắc phía sau rạng rỡ vô ngần, đẹp tới mức không dời nổi mắt.

Nào ngờ cô gái kia lại đi thẳng tới vách núi dựng đứng, đột nhiên buông mình nhảy xuống, gã tiểu phu hét lên sợ hãi, trượt chân ngã mạnh xuống đất, rồi gã lại thấy người đàn ông kia cũng nhảy xuống theo. Có lẽ là một đôi tử tử vì tình, gã tiểu phu bèn vội vã trèo lên vách núi cúi đầu xuống ngó, chẳng ngờ lại thấy người đàn ông áo trắng kéo tay cô gái cùng bay lên, thoáng chốc đã mất hút nơi chân trời. Biết mình gặp thần tiên, gã hoảng sợ quỳ rạp xuống đất, cuống quýt vái lạy.

Áng mây chiều bồng bềnh như bông, trải dài cuộn cuộn.

Người đàn ông áo trắng bình tĩnh kéo cô gái cười gió bay đi, dọc đường không nói một lời.

Cô gái lại chợt dạ cúi gầm, “Sư phụ, Tiểu Cốt biết sai rồi. Nhưng gã tiểu phu phải lòng nàng góa phụ kia lại một mực nghĩ cách hại chết người vợ kết tóc se duyên của mình. Con nhất thời giận quá muốn dọa cho gã một trận, để gã biết rằng “Ngẩng đầu ba tấc có thần linh[1]”, phạm chuyện gì trước khi quyết định phải hỏi lại lương tâm mình đã...”

[1] Xuất xứ từ Địa Tạng kinh, khuyên răn con người hướng thiện với ý nghĩa: Dù bạn làm bất cứ chuyện gì ở bất cứ nơi đâu, thần linh ở trên đều thấy rõ ràng, đừng tưởng không có ai ở bên mà làm chuyện xấu.

Thì ra hai người nọ chính là Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt, sau cuộc chiến trên núi Thái Bạch bèn rời Trường Lưu tới thế gian du ngoạn. Hai thầy trò vừa xem xong Đại hội võ lâm tổ chức dưới núi nên tiện đường ghé thăm ngọn Hoa Sơn vang danh thiên hạ này.

Bạch Tử Họa sao không biết ý đồ trong bụng tiểu phu kia, nhưng thành tiên không có nghĩa là có quyền tự tiện thăm dò suy nghĩ của người khác. Kể từ khi ngộ được Phá Vọng, chẳng bao lâu sau Hoa Thiên Cốt lại đột phá cảnh giới Khảm Tâm, thính thoảng nàng sẽ không kìm được hoặc vô ý đọc suy nghĩ của người trần. Một khi phát hiện tạp niệm, nàng lại không nhịn nổi mà dạy cho kẻ đó một bài học.

Tự Hoa Thiên Cốt cũng biết vậy là không đúng, nàng đang gắng học cách khống chế năng lực và tính tò mò. Nhưng gã tiểu phu đó suốt quãng đường chỉ toàn nghĩ tới mấy việc đại loại như: Vòng eo thon thả, đôi chân dài của nàng góa phụ, khi không mặc quần áo thì nàng ta thế nào; dâm niệm của gã sắp hóa thành đá tảng đập vào mặt nàng rồi, không muốn nghe cũng khó.

Hoa Thiên Cốt đỏ mặt, lén nhìn Bạch Tử Họa, thấy ráng chiều mỏng manh như lọt vào giữa vạt áo trắng thanh nhã của người, phủ lên đó một lớp màu ấm áp, nhưng đôi môi của người vẫn tái, gương mặt lạnh lùng tựa tượng băng.

“Đúng rồi sư phụ, người giỏi hơn con nhiều, vậy có phải... có phải con nghĩ gì, người cũng có thể biết hết không?”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “Người phạm không có pháp lực, quả thật dễ nhìn thấu hơn người tu tiên. Nhưng lòng người không phải dăm ba câu đã nói tỏ tường cho được, mà nó còn liên quan tới rất nhiều phương diện như tình cảm, ý chí, kinh nghiệm sống...”

Hoa Thiên Cốt lén thở phào, bởi vậy nàng chỉ cần giữ kín lòng mình, giấu bí mật đó càng sâu càng tốt.

Bạch Tử Họa thấy nàng lại lơ đãng, không khỏi cau mày lại, từ sau khi Tử Huân Thiển Hạ nói gì đó với nàng trên núi Thái Bạch, Hoa Thiên Cốt dường như có tâm sự. Trong khoảng thời gian rời Trường Lưu tới nhân gian rèn luyện, tuy đã dần lấy lại sự nhanh nhẹn, hoạt bát, nhưng khúc mắc vẫn còn đó.

Bạch Tử Họa không nghĩ ra nổi điều gì sẽ khiến Hoa Thiên Cốt phiền muộn, lẽ nào lại vì Đông Phương Úc Khanh hoặc Sát Thiên Mạch?

“Sư phụ, tiếp theo chúng ta đi đâu ạ?”

“Đỉnh Ngọc Trọc, đại lễ nhậm chức tân chương môn, sư bá con bận quá, sư thúc con lại bảo đạo này ‘cảm nhẹ’, muốn ta thay mặt Trường Lưu tới dự.”

Hoa Thiên Cốt không nhịn được lên cười: “Sư thúc lừa y hết Đường Bảo nhà mình!”

Đường Bảo ra sức phản đối trong tai nàng: “Người ta có lừa đâu!”

“Ngày ngày không ăn thì ngủ, tu cũng không chăm, rồi sẽ có ngày con sâu nhỏ biến thành con heo lừa!”

“Đường Bảo phải biến thành bướm cơ! Mẹ Cốt Đầu mới là con heo lừa, không chịu tự cười kiếm mà toàn ý Tôn thượng đưa mình cùng bay.”

Hoa Thiên Cốt bị Đường Bảo nói trúng tim đen, bèn lè lưỡi: “Đó là vì ta leo núi mệt quá, sư phụ mới đưa ta đi một đoạn ngắn tí.”

Dẫu sao cũng chỉ có lúc này nàng mới có thể danh chính ngôn thuận lại gần người thêm chút nữa mà thôi.

“Sư phụ, sao vậy ạ?” Thấy Bạch Tử Họa cau mày, như thể đang cảnh giác quan sát bốn phía, Hoa Thiên Cốt thấy khó hiểu bèn hỏi.

“Không sao.” Bạch Tử Họa cho rằng mình nghĩ nhiều. Trước lúc bay tới đỉnh Ngọc Trọc đã là đêm khuya. Nơi đây núi cao vạn trượng, bốn bề núi dựng đứng, chỉ có độc một ngọn cao chọc trời vùi mình vào mây, người phàm không thể tới.

Bởi hôm sau là đại lễ kế vị, đệ tử và các quan khách đến trước phần lớn đều đã ngủ, sư huynh của tân chương môn Trùng Uyên, Trùng Tịch đưa hai người tới phòng để nghỉ ngơi.

Đi được nửa đường Trùng Uyên vội vàng đuổi tới, “Sư huynh, Tôn thượng giá đáo, sao huynh không báo cho đệ một tiếng?”

Trùng Tịch vội vàng cúi đầu tạ tội.

Trùng Uyên là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ mới của tiên giới, dáng vẻ chính trực, không quá trăm tuổi, nhưng lại được đặc cách trở thành chương môn của đỉnh Ngọc Trọc. Trùng Uyên vô cùng kính trọng Bạch Tử Họa, tự mình đưa hai người vào tận trong phòng, sắp xếp đầu giường mới rời đi.

Hoa Thiên Cốt ngủ chưa được bao lâu đã bất tỉnh vì ác mộng, nàng thở hổn hển ngồi dậy, sau đó cuộn tròn mình lại.

Cùng lúc đó Bạch Tử Họa đang ngồi thiền trong căn phòng cách vách cũng mở mắt ra. Từ sau khi lên Tuyệt Tình điện, Hoa Thiên Cốt rất ít khi mơ thấy ác mộng. Bạch Tử Họa nghĩ, phải chăng mình đã quá nóng vội khi đạo này luôn bắt nàng phải đối mặt với ma quỷ và nỗi sợ trong lòng.

Hoa Thiên Cốt nhìn Đường Bảo, thấy nó vẫn đang ngủ ngon bên gối thì thoáng lấy lại bình tĩnh. Giác mơ đó thế nào nàng đã không còn nhớ rõ. Chỉ nhớ trong bóng đêm có một đôi mắt lớn cứ nhìn nàng chăm chăm, đó là đôi mắt đáng sợ nhất thế gian mà nàng từng thấy, chỉ nhìn thôi đã khiến người Hoa Thiên Cốt run lấy bầy.

Đại lễ kế vị hôm sau vô cùng náo nhiệt, phái Ngọc Trọc không nhiều đệ tử, nhưng lại là danh môn đại phái trong tiên giới, nhân tài đời nào cũng có. Lần mời chúng tiên tới làm khách này mang đến một cảnh tượng không thua kém gì quần tiên yến.

Khách mời ngồi trong quảng trường đại điện, đại lễ sắp bắt đầu. Tiếng chuông vang lên rộn rã, mọi người ngẩng cổ đón chờ, lại không thấy bóng dáng chương môn Trùng Uyên đâu, cho tới tận khi tiếng chuông cuối cùng vang lên, âm vọng tới không dứt. Đúng lúc này, đột nhiên có người xuất hiện trên quảng trường.

Mọi người không khỏi kinh ngạc, người đó chính là Trùng Uyên, nhưng thân hình lại vặn vẹo dị thường, trên mặt còn có vết lõm kì quái. Một cơn gió thổi tới, cơ thể ấy bay đi như một cọng lông nhẹ bẫng, đung qua đưa lại trong gió, cuối cùng rơi xuống đất, bẹp dúm.

Lập tức xung quanh trở nên náo loạn, Trùng Uyên rõ ràng đã chết, hơn nữa xương thịt đều bị rút hết, chỉ còn lại một tấm da rỗng. Tới khi rơi xuống đất, không khí bên trong bị thoát hơi, cơ thể xẹp xuống, mặt mày nhúm nhó, mũi lệch sang một bên, đôi mắt như lúc nào cũng có thể rơi xuống khỏi tấm da, nếu nói cảnh tượng này đáng sợ, thì không bằng nói rằng kì lạ và ghê tởm.

Gặp đại biến, trong lúc hoang mang, đỉnh Ngọc Trọc lập tức tăng cường kết giới, không để bất kì người nào ra ngoài, sau đó bắt đầu truy lùng hung thủ.

Hoa Thiên Cốt cũng sợ, nàng lập tức nhớ tới cảnh tượng Thanh Hư đạo trưởng mất.

Bạch Tử Họa nhíu mày nhìn cái xác, đỉnh Ngọc Trọc không bảo vệ thần khí nào, thế sao lại có mối thâm thù không đội trời chung đến nỗi phải khoét sống Trùng Uyên? Hơn nữa có thể tự nhiên lui tới đây giết người trong sự canh giữ nghiêm ngặt, lại ngay dưới mắt chúng tiên, ai có thể có khả năng đó?

Đầu tiên Bạch Tử Họa nghĩ tới Sát Thiên Mạch, nhưng nếu Sát Thiên Mạch làm ắt sẽ giống trống khua chiêng, không thể lén la lén lút. Với cả xác chết dưới tay Sát Thiên Mạch cũng phải sạch đẹp, không thể như thế này.

Bạch Tử Họa nhìn cổ thi thể đó, thoáng có dự cảm không lành.

Đại lễ kế vị cứ kết thúc qua loa như thế, tiên giới kinh hoàng, Ngọc Trọc lại càng phần nộ, thế phải bắt bằng được kẻ đã giết hại tân chủ môn.

Thế nhưng đối phương không để lại một lời, cũng không lưu bất kì dấu vết nào, ngay đến cả động cơ giết người cũng là câu đố chưa có lời giải đáp.

Hoa Thiên Cốt ra sức suy đoán, dấu thể nào cũng cảm thấy hung thủ không phải người xa lạ, bởi vì ngoài sự kinh hoàng trên gương mặt thường thấy ở người bị giết, phần nhiều lại là sự ngạc nhiên, hiển nhiên là Trùng Uyên không thể ngờ rằng mình sẽ bị kết liễu dưới tay người này. Nếu là kẻ thù hay người xa lạ, thường sẽ có biểu cảm sợ hãi, tức giận hoặc ngờ vực mà không phải là kinh ngạc. Bởi vậy kẻ giết Trùng Uyên có lẽ là người quen, hoặc là người Trùng Uyên cho rằng sẽ không bao giờ giết mình.

Nếu vậy, đệ tử phái Ngọc Trọc là đối tượng đáng nghi nhất, chỉ họ mới có thể tránh được kết giới và canh phòng, giết người ngay dưới mắt chúng tiên mà không bị phát giác.

Hoa Thiên Cốt lén để ý tới mấy vị sư huynh đệ của Trùng Uyên, với cái chết của Trùng Uyên, thực ra bọn họ không hề đau khổ như thể hiện ra trước mặt người ngoài, thậm chí còn có kẻ hả hê sau lưng. Đặc biệt là Trùng Tịch tiên nhân, đêm hôm trước khi Trùng Uyên trách lão, Hoa Thiên Cốt để ý thấy ánh mắt lão mang theo sự căm hận bất cam.

Trùng Uyên tiên nhân nhỏ tuổi nhất trong hệ “Trùng” nhưng lại được kế vị chủ môn, người khác chưa chắc đã phục, một khi Trùng Uyên chết, chủ môn phải chọn lại. Đây cũng coi như một động cơ giết người.

Thế nhưng chuyện đệ tử môn phái lục đục cũng là chuyện bình thường, há phải giết nhau? Chỉ suy đoán qua ánh mắt và thái độ của người chết, bằng biểu cảm trên tấm da, lại không hề có một bằng chứng xác thực nào thì quả thật quá viễn vông.

Hoa Thiên Cốt theo Bạch Tử Họa về phòng nghỉ ngơi, suốt quãng đường nàng cố dặn bản thân đừng nghĩ nhiều. Tân chủ môn chết ngay tại đại lễ kế vị, lại còn ngay trước mặt chúng tiên, đó là mối nhục lớn của đỉnh Ngọc Trọc, bọn họ nhất định sẽ tra ra hung thủ, tự tay báo thù cho chủ môn của mình.

Không ngờ đúng lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Tôn thượng, đại đệ tử Thiệu Bạch môn, Vệ Tích, có chuyện cầu kiến.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng người, trước kia nàng từng nghe Thập Nhất sư huynh nói, Thiệu Bạch môn này nằm ở phía cực Tây, vốn sống khép kín. Tất cả đệ tử đều là nữ, lấy sự thánh khiết tinh thuần gây dựng danh

tiếng trong tiên giới.

Chả mấy chốc cửa đã mở, một cô gái áo vàng bước vào, quả nhiên vô cùng xinh đẹp.

Vệ Tích đang định bái kiến, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Họa thì bỗng hồn xiêu phách lạc.

Từ lâu nàng đã nghe nói năm vị thượng tiên đều có khí phách vượt trội, Trường Lưu thượng tiên lại càng thoát tục siêu phàm. Hóa ra thế gian này thật sự có một vẻ đẹp khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Còn cô bé con bên cạnh Bạch Tử Họa mặc chiếc váy xanh thanh tú, kiểu đầu bánh bao tròn vo càng tăng thêm vẻ hồn nhiên. Vệ Tích bỗng nhớ ra, đó chính là đệ tử của Bạch Tử Họa, tiểu chủ môn Mao Sơn Hoa Thiên Cốt.

Vệ Tích cúi người kính lạy, tiếp theo vội vàng trình bày sự việc.

Thì ra tháng trước, chủ môn Thiệu Bạch môn Nhạn Đình Sa cũng bị phát hiện chết thảm trong phòng, cách tử vong giống hệt với Trùng Uyên chủ môn. Không chỉ tim gan, nội đan, mà đến cả xương thịt đều bị rút hết, chỉ để lại một tấm da còn nguyên vẹn.

Thiệu Bạch môn trước nay không qua lại với thế gian, xảy ra chuyện lớn như thế cũng chỉ giải quyết nội bộ, chưa từng tuyên bố với bên ngoài. Đến giờ tân chủ môn vẫn chưa kế vị, nội bộ Thiệu Bạch môn bèn phái nàng tới tham dự, không ngờ Trùng Uyên chủ môn lại gặp nạn, Vệ Tích cảm thấy có lẽ cùng một kẻ gây nên.

Bạch Tử Họa trầm tư: “Chuyện này người đã nói với nhóm Trùng Tịch chưa?”

Vệ Tích có chút do dự: “Dạ chưa.”

Bạch Tử Họa biết sau khi sự việc xảy ra vài canh giờ nàng ta mới cầu kiến, nhất định đã điều tra đỉnh Ngọc Trọc trước một phen, kết quả nghi ngờ vài người, lo rằng hung thủ là người của đỉnh Ngọc Trọc, mình lại là người ngoài không tiện nhúng tay vào chuyện của môn phái khác, hơn nữa còn thấp cổ bé họng, đỉnh Ngọc Trọc là tiên môn đại phái, bởi vậy mới tới tìm người.

“Tôn thượng trước giờ thấu hiểu mọi sự, không ai không phục. Nếu Tôn thượng có lời, đệ tử tin nhất định có thể tra ra hung thủ.”

Bạch Tử Họa thoáng trầm tư, “Trùng Uyên chết ngay trước mắt bao người, đỉnh Ngọc Trọc mất thể diện, ta là chủ môn Trường Lưu cũng không tiện nhúng tay, ý của người là muốn ta theo về Thiệu Bạch môn, bắt đầu điều tra từ cái chết của sư phụ người?”

“Đó chính là ý của đệ tử.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy chuyện có thể tới Thiệu Bạch môn, bụng đã phẫn khởi lắm rồi, bèn nhìn Bạch Tử Họa mong đợi.

Bạch Tử Họa im lặng chốc lát, khẽ gật đầu nói: “Người về trước đi, khoảng ba hôm sau ta sẽ tới.”

Nếu cái chết của Trùng Uyên chỉ là đấu đá nội bộ hoặc yêu ma tìm tới báo thù thì không phải chưa từng xảy ra. Nhưng hai chủ môn bị hại liên tiếp, cách thức lại tàn nhẫn như vậy thì sự tình hiển nhiên không hề đơn giản.

Sáng hôm sau, Bạch Tử Họa đưa Hoa Thiên Cốt xuống núi.

“Sư phụ, chúng ta tới Thiệu Bạch môn ạ?”

“Không, vừa hay tới đỉnh Ngọc Trọc, sư phụ xuống núi hỏi thăm một người bạn.”

Hoa Thiên Cốt nghe vậy mắt rực sáng, đây là lần đầu tiên trong mấy năm nay nàng nghe thấy Bạch Tử Họa lấy danh “bạn” để gọi một người, không khỏi cảm thấy vô cùng tò mò.

Suốt quãng đường xuống núi Bạch Tử Họa luôn im lặng, Hoa Thiên Cốt tuy tò mò nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Vì có tiên gia che chở, người dân dưới đỉnh Ngọc Trục đều thuận hòa vui vẻ, không cần lo lắng bởi sự quấy nhiễu nào. Trông từ xa, ruộng trải dài trăm mẫu, khói bếp ngút ngàn tựa vào cảnh nước biếc non xanh chẳng khác nào bức họa.

Hai thầy trò bay vào một ngõ nhỏ vắng vẻ mới hiện hình.

Trong thôn đầu đầu cũng thấy những ngôi nhà gỗ nhỏ đan xen vào nhau, Bạch Tử Họa bước tới trước cửa một ngôi nhà vô cùng bình thường rồi đứng im ở đó.

Cửa mở, bên trong bày biện giản đơn, Hoa Thiên Cốt không nhận được lối đầu vào, thì nghe thấy Bạch Tử Họa gọi: “Đàn Phạn.”

Thấy Đường Bảo trong tai hét lên kinh ngạc, Hoa Thiên Cốt hơi khó hiểu. Mãi lâu nàng mới nhận ra, hóa ra Bạch Tử Họa đang gọi cái người ở trên đang sửa nóc nhà.

Người đàn ông này mặc đồ thôn dân rất bình thường, tay áo được vén lên, gương mặt lấm lem. Nghe thấy giọng Bạch Tử Họa mà không thèm ngẩng đầu, tiếp tục gõ gỗ đóng đóng.

Bạch Tử Họa cũng không nói gì nữa, bầu không khí quả thật có phần kì quặc.

Giờ đang vào lúc giữa trưa nắng gay gắt nhất, ánh sáng chói lòa như thiêu cháy mặt đất, Hoa Thiên Cốt nheo mắt, muốn nhìn rõ hình dáng đối phương, nhưng làm thế nào cũng không nhìn rõ.

“Tiểu Cốt, con vào nhà trước đi.”

“Vâng, sư phụ.” Hoa Thiên Cốt bước vào căn nhà gỗ nhỏ, lập tức giật thót, trong góc nhà có một người đang đảo thuốc, người này hoàn toàn không chú ý tới nàng.

Hoa Thiên Cốt mắt tự nhiên ngó nghiêng xung quanh, bên trong có một cái bàn, một cái ghế, một cái giường, còn có một cái giá màu đỏ cực lớn, trong ngăn kéo chứa đầy các loại dược liệu. Hoa Thiên Cốt nhìn xem, đó cũng là những vị thuốc dễ dàng mua được ở những y quán vô cùng bình thường, đến mấy củ nhân sâm tốt một chút cũng không có.

Đúng lúc này lại có một người bước từ bên trong ra, người này giống hai người vừa nãy như đúc, ôm một chú chó vàng nhỏ bị tróc da, chân vừa được băng bó, rồi đặt con chó bên cửa, con chó vàng quẫy đuôi, bước đi khắp khênh.

Lẽ nào là anh em sinh ba? Hoa Thiên Cốt vẫn không hề phát hiện ra chút dấu vết tiên pháp biến hóa nào ở họ.

Lúc này người trên nóc nhà cũng đã xuống, bước vào trong. Hai người ôm chó và đảo thuốc cũng đứng dậy, đến sau người đó rồi lần lượt nhập vào cơ thể người đầu tiên, hợp lại thành một.

Người đó về phòng uống liền một bát nước lớn, sau đó thở phào, lúc này mới nói với hai thầy trò: “Đi thôi, mời hai người ăn cơm.”

8. Chương 07 - Phần 2

Nói xong bèn ra ngoài.

Hoa Thiên Cốt trở mắt đứng nhìn, Bạch Tử Họa lại không thấy lạ, thản nhiên nối gót theo sau. Hoa Thiên Cốt vội vàng lon ton chạy đến, lăm lăm trong bụng: Xem ra tiên thuật của người này cũng cao cường lắm.

“Đường Bảo, rốt cuộc người đó là ai?” Hoa Thiên Cốt khẽ hỏi.

“Cốt Đầu ngọc nghé! Người đó là Đàn Phạn thượng tiên chứ ai!”

“Hà?!”

Hoa Thiên Cốt tròn mắt.

Ba người ngồi ở một quán cơm xập xệ trong thôn.

Bạch Tử Họa nhìn một khay cải trắng xào, một bát canh đậu phụ trên bàn, nét mặt hơi cứng lại, Đàn Phạn lại bê bát lên ăn ngon lành.

“Ăn đi, sao không ăn?” Đàn Phạn tỏ vẻ nhiệt tình hiếu khách.

Hoa Thiên Cốt biết sư phụ chỉ cần liếc mắt một cái đã biết tường tận quá trình làm ra hai món ăn này. Đất trồng cải trắng tươi phân, bàn tay người cắt đậu lấm lem bẩn thỉu, người nấu ăn to nói lớn nước miếng văng tung tóe, cộng thêm cái bàn dính đầy dầu mỡ, đĩa còn dính hành băm chưa rửa sạch.

Thế thì bảo Hoa Thiên Cốt ưa sạch sẽ và vị sư phụ không coi trọng ăn uống của nàng chịu sao cho được!

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt tái xanh của Bạch Tử Họa, nhin cười tới nội thương.

Đã thế cái bụng của nàng còn khuất phục kêu òng ọc, Hoa Thiên Cốt không khách sáo nữa mà cầm đĩa lên ăn, nào ngờ lại ngon không tưởng.

Đàn Phạn cười nói: “Đồ đệ nhỏ của người có mắt nhìn, có phúc ăn thật đấy.”

Hoa Thiên Cốt vẫn không nhìn rõ gương mặt của Đàn Phạn, mỗi lần nhìn rõ rồi lại quên ngay. Nàng biết đó là phép thuật người ấy thi triển để tiện bề ẩn cư lâu dài nơi trần thế.

“Mới chớp mắt đã ba trăm năm trôi qua, người tới tìm ta làm gì? Chắc chắn không phải chỉ đến thăm, đúng không!” Đàn Phạn ăn liền ba bát cơm, ợ một cái tiện thể lấy tay áo lau miệng.

Nếu không phải Đường Bảo nói cho nàng biết, Hoa Thiên Cốt quả thật không có cách nào tưởng tượng, người này không những là tiên, mà còn là một trong năm vị thượng tiên đồng cấp với sư phụ.

Người này và một vị thượng tiên khác trước nay chưa từng xuất hiện trong Quần tiên yến, bởi vậy Hoa Thiên Cốt không biết, cũng chưa từng thấy Bạch Tử Họa nhắc tới. Hơn nữa vì Tử Huân tỷ tỷ, nàng cũng không dám hỏi. Nhưng cơ sao Đàn Phạn thượng tiên không ở trên tiên giới, mà lại ẩn cư nơi phàm thế này?

“Chuyện trên đỉnh Ngọc Trọc, có lẽ người cũng đã biết.”

Đàn Phạn nhún vai tỏ vẻ vô nghĩa, gọi tiểu nhị bưng một hũ rượu lên, rót ỉnh, Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt, sau đó nhắc chén.

Bạch Tử Họa thấy rượu này mát lạnh, quá trình ủ không có điểm gì quá đáng chê, bởi vậy cũng miễn cưỡng bưng chén.

Hoa Thiên Cốt ngồi bên thấy rượu nếp này không khác quê nhà mình lắm, nước miếng đã ứa ra từ lâu rồi, bèn nốc một ngụm to, tuy rượu ấm và không hề cay, nhưng nàng vẫn bị sặc khò khộ.

Đàn Phạn không kìm được cười lớn, tiếng cười sảng khoái ấy lập tức khiến Hoa Thiên Cốt thấy gần gũi hơn nhiều, vì vậy cũng không quá cẩn trọng nữa.

Nào ngờ thái độ của Đàn Phạn đột nhiên thay đổi: “Chuyện kẻ khác liên quan gì tới ta? Người về đi, ta không muốn nhìn thấy người.”

Vừa dứt lời người này đã không thấy đâu, Hoa Thiên Cốt lại trở mắt thêm lần nữa.

Bạch Tử Họa khề thở dài, cũng biến đi đâu mất, chỉ còn mỗi Hoa Thiên Cốt ngồi đực ở đó.

“Chuyện quái gì thế này?”

Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu, lắc cho Đường Bảo văng ra khỏi tai.

“Đường Bảo, sao con lại ngủ rồi!”

“Ừ biết, người ta buồn ngủ lắm.” Đường Bảo ngáp ngắn ngáp dài.

Hoa Thiên Cốt xách nó lên, vỗ một cái, vỗ thêm cái nữa, lại vỗ mạnh thêm cái nữa.

“ Tỉnh chưa?”

“Bữa sáng sắp ọc ra hết rồi đây này!” Đường Bảo rũ rượi nhào ra lòng bàn tay nàng.

“Đường Bảo, vị Đàn Phạn thượng tiên đó rốt cuộc là người như thế nào? Tính tình quái gở lắm!”

Đường Bảo cười khì, “Tính tình nào có quái gở, chỉ là vì có oán với Tôn thượng thôi.”

Hoa Thiên Cốt tròn mắt ngạc nhiên.

“Cốt Đầu, mẹ biết tiên giới có tổng cộng năm vị thượng tiên chứ?”

“Biết, nhưng ta chỉ từng gặp ba vị: Sư phụ, Đông Hoa thượng tiên và Tử Huân tỷ tỷ.”

“Ngoài ra còn có Đàn Phạn thượng tiên và Vô Cấu thượng tiên nữa. Nghe nói Đàn Phạn thượng tiên ngũ thức thông thiên, ngồi một chỗ cũng có thể quan sát thiên hạ, Phá Vọng và Khảm Tâm đã đạt tới cảnh giới cực đỉnh, đến Thiên Lí Nhân hay Thuận Phong Nhi gì gì đó cũng không thể sánh bằng. Trước kia người chưởng quản thiên điều đại diện trên tiên giới, phân trắng đen phải trái, điều hành hệ thống xét xử khắp tam giới, uy danh vang vọng một thời.”

“Oa, đỉnh thật đấy!”

“Đàn Phạn thượng tiên tuy quản lý luật pháp nhưng lại không hề nghiêm khắc, khô khan mà anh tuấn kiệt xuất, phong lưu ngang tàng, tình lý khoan dung thông thấu khiến người ta luôn phải tâm phục khẩu phục. Trước kia quan hệ của năm vị thượng tiên không tồi, nhưng Đàn Phạn thượng tiên thích Tử Huân thượng tiên, Tử Huân thượng tiên lại chỉ thích Tôn thượng. Sau Tử Huân thượng tiên vì Tôn thượng mà dọa thành ma, Đàn Phạn thượng tiên vì thế luôn coi Tôn thượng là kẻ thù.”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc không thốt nên lời, hóa ra đây chính là chuyện tình tay ba vừa lằng nhằng vừa nhảm nhí!

“Rốt cuộc năm đó vì sư phụ mà Tử Huân tỷ tỷ đã làm gì?”

“Không biết, sao mẹ không đi hỏi Tôn thượng?”

Hoa Thiên Cốt cuống quýt xoa tay.

“Năm đó Thiên Thực hạ lệnh nghiêm trị không tha, Đàn Phạn thượng tiên sao chịu, người lén thả Tử Huân thượng tiên, sau đó bỏ đi mặc kệ tiên giới, ở lại chốn phàm trần suốt ba trăm năm.”

Hoa Thiên Cốt cau mày, bởi thế nên Tử Huân tỷ tỷ mới nhìn nàng đau đầu, khuyên nàng đừng giẫm vào vết xe đổ của tỷ ấy ư?

Khi tìm thấy Đàn Phạn, hắn đang ngồi yên bên hồ, bóng lưng vừa cô đơn lại vừa hiu quạnh. Bạch Tử Họa còn nhớ, trước kia Đàn Phạn ghét nhất là sự dơ bẩn nơi trần thế, sự hung ác đáng sợ của con người, nào ngờ chớp mắt đã ở lại nơi đây mấy trăm năm.

“Người thay đổi rất nhiều.”

Đàn Phạn cười khổ: “Thay đổi, là chuyện tốt. Thật ra người cũng thay đổi rồi, chỉ có điều bản thân vẫn chưa nhận ra mà thôi.”

“Vẫn còn trách ta?”

“Ta trách người làm gì, người đâu có sai, chỉ là vì người không làm gì cả mà thôi.”

Bạch Tử Họa thâm cười gượng, quả thật Đàn Phạn làm sao không biết hắn sẽ tới, nếu giận thật thì đã sớm tránh đi rồi.

Đàn Phạn quay đầu nhìn Bạch Tử Họa, “Tử Họa, trước giờ người không biết từ bi với bản thân, ta sao có thể mơ rằng người có thể từ bi với người yêu người. Nhưng không ngờ người vốn lòng dạ sắt đá là vậy mà lại nhận một đồ đệ như thế. Ta thật không biết nên khen người biết tìm vui, hay là biết chuốc vạ vào người.”

Bạch Tử Họa hơi nhíu mày: “Còn người mai danh ẩn tích mấy trăm năm thì sao?”

“Ta thích cuộc sống nơi trần thế, ba trăm năm nay ta đã tới rất nhiều nơi, so với người ngày ngày ở trong Tuyệt Tình điện trống vắng lạnh lẽo trên Trường Lưu Sơn thì còn tuyệt hơn nhiều.”

“Ta đến là vì chuyện của đỉnh Ngọc Trọc. Chương môn Thiệu Bạch cũng chết rồi.”

“Không liên quan tới ta, dù sao ta cũng không biết gì cả! Còn người, Bạch Tử Họa, người nhiệt tình với chuyện phái người ta quá nhỉ, vậy mà chuyện của mình lại chưa từng bận tâm, cũng chưa từng quan tâm tới người kè bên. Giờ người vẫn là Trường Lưu thượng tiên chính trực ngay thẳng, nhưng người có biết Tử Huân đã phải trải qua những tháng ngày như thế nào, đã phải chịu những tội lỗi gì hay không? Người có thể không nghĩ tới không hỏi không nhìn không nghe, nhưng ta, ta không làm được!”

“Đàn Phạn, chấp niệm của người quá sâu.”

Ánh mắt Đàn Phạn lộ vẻ trào phúng, “Người buông bỏ thất tình lục dục, buông bỏ tất cả chấp vọng, lẽ nào không phải là một loại cố chấp ư?”

Bạch Tử Họa chỉ lẳng lặng nhìn Đàn Phạn hồi lâu.

Hoa Thiên Cốt ngồi thấp thỏm trong căn nhà gỗ nhỏ, cuối cùng cũng thấy Bạch Tử Họa và Đàn Phạn trở về.

“Tiểu Cốt, đi thôi.”

Hoa Thiên Cốt lại trở mắt: “Dạ? Cứ đi như thế này ạ?”

Đột nhiên Đàn Phạn lại hỏi: “Hai người định tới Thiệu Bạch môn?”

“Phải.”

“Đợi một lát.” Đàn Phạn vừa nói vừa đi thẳng vào bên trong, tay cầm lọ sứ ném cho Bạch Tử Họa.

“Khi qua Liên thành đưa ít thuốc cho Vô Cấu hộ ta.”

Bạch Tử Họa gật đầu, đưa Hoa Thiên Cốt cùng cáo từ rồi ra khỏi thôn.

Hoa Thiên Cốt lòng đầy thắc mắc, “Sư phụ, Đàn Phạn thượng tiên có nói cho người đầu mối về kẻ giết Trùng Uyên chương môn không?”

“Không.”

“Vậy chẳng phải chúng ta đã phí công đi một chuyến sao ạ?”

Bạch Tử Họa lại lắc đầu, “Đàn Phạn nói hắn không biết, nếu ngay cả hắn cũng không phát hiện ra thì có nghĩa là kẻ giết người trên đỉnh Ngọc Trọc không phải là yêu ma, mà là tiên, ít nhất cũng giúp chúng ta thu hẹp phạm vi điều tra.”

Bạch Tử Họa quá hiểu Đàn Phạn, dù Đàn Phạn có khúc mắc gì trong lòng, cố ý giấu giếm điều gì đó, muốn hắn phải tốn thêm sức lực đi điều tra, nhưng Đàn Phạn tuyệt đối sẽ không nói dối hắn.

“Sư phụ, giờ chúng ta tới Liên thành trước rồi mới tới Thiệu Bạch môn ạ?”

Bạch Tử Họa gật đầu, Hoa Thiên Cốt không ngờ vừa gặp Đàn Phạn thượng tiên, giờ lại có thể được gặp Vô Cấu thượng tiên, nên cũng có chút phấn khởi.

Đúng lúc này, có một người vội vã bước đến từ đằng xa, Bạch Tử Họa dừng bước, Hoa Thiên Cốt cũng sững sờ tròn mắt, sung sướng chạy tới trước mặt đối phương.

“Đông Phương! Sao lại là huynh?”

“Cha!” Đường Bảo cũng reo lên trong bất ngờ và sung sướng, chợt nhớ ra Bạch Tử Họa còn ở bên cạnh bèn vội vàng bịt miệng lại. Người tới chính là Đông Phương Úc Khanh, tuy hai người có thư từ qua lại, thỉnh thoảng cũng dùng dị thuật gặp gỡ trong mơ, nhưng Đông Phương Úc Khanh không thích người trong tiên giới cho lắm, đây cũng là lần đầu tiên Đông Phương tới tìm nàng ngay trước mặt Bạch Tử Họa.

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười, “May mà đến kịp. Tôn thượng, ta có vài chuyện quan trọng muốn nói với Cốt Đầu, có thể tránh đi được không?”

Bạch Tử Họa thấy sự bình tĩnh ngày nào trên núi Thái Bạch ở Đông Phương Úc Khanh hoàn toàn biến mất, không khỏi nghi ngờ, nhưng vẫn khẽ gật đầu rồi biến mất.

Đông Phương Úc Khanh lấy một cây bút từ trong tay áo, vẽ một cánh cửa lên tường, vươn tay đẩy ra rồi kéo Hoa Thiên Cốt vào trong. Đường Bảo phần khởi nhảy lên người Đông Phương Úc Khanh làm nũng, Đông Phương chiều chuộng thơm nó.

Hoa Thiên Cốt đã sớm quen với quá nhiều trò kì quái này của anh ta nên không hề ngạc nhiên. Nhưng nàng lại cảm thấy thái độ của Đông Phương là lạ, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi lạnh, không khỏi khó hiểu.

“Đông Phương, huynh làm sao vậy?”

Đông Phương Úc Khanh vẫn cười rõ tươi, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ nôn nóng trước nay chưa từng có, hắn ôm chặt Hoa Thiên Cốt vào lòng, vuốt tóc nàng: “Ta không biết, Cốt Đầu, lần này ta quả thật không biết.”

“Hả?” Hoa Thiên Cốt chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

“Ta biết giờ mà khuyên nàng và sư phụ nàng về Trường Lưu, đừng can dự vào chuyện trên đỉnh Ngọc Trục thì nàng sẽ không chịu, sư phụ nàng chắc chắn cũng thế. Tóm lại, sau này làm chuyện gì cũng phải đặc biệt cẩn thận, tốt nhất là không rời Bạch Tử Họa nửa bước.”

“Ý huynh là hai thầy trò muội sẽ gặp nguy hiểm?”

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu, “Ta chỉ bỗng thấy có dự cảm không lành thôi, nhưng sự việc dường như đã vượt quá khả năng của ta rồi, ta không thể nói với nàng nhiều hơn.”

Hoa Thiên Cốt cái hiểu cái không gật đầu, “Cảm ơn huynh đã đi một quãng đường xa tới nhắc nhở ta, ở bên cạnh sư phụ sẽ không có việc gì đâu, huynh yên tâm!”

“Hi vọng là thế.”

Đông Phương Úc Khanh gần như không có cách nào đè nén nỗi cảm giác hoang mang sắp mất đi nàng đột ngột trôi dạt. Thế nhưng tính đi tính lại bao lần cũng không tính ra, chuyện này bắt đầu mất khống chế từ đâu. Cái chết của đám Trùng Uyên đối với Đông Phương mà nói thì rõ như lòng bàn tay, song bóng ma bao trùm lên tất cả mọi chuyện, đến Đông Phương Úc Khanh cũng đoán không ra.

(2)

Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo bịn rịn không muốn chia tay Đông Phương, hai thầy trò đi thẳng về hướng Tây, thời tiết ngày một nóng hơn. Mặc dù đã có chân khí luôn bao phủ quanh người nhưng cũng không khiến Hoa Thiên Cốt cảm thấy dễ chịu, mà vẫn thấy bức bối như thế, nàng ỉu xiu chỉ muốn được dán vào người sư phụ mãi. Sư phụ là khối băng vạn năm, bay bao lâu dưới ánh nắng oi ả mà trán không đổ một giọt mồ hôi nào.

Có lẽ bị ảnh hưởng từ Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt cũng thấy buồn ngủ, ngủ mê man trong mây không biết bao lâu thì nghe thấy tiếng gọi khe khẽ của Bạch Tử Họa: “Tiểu Cốt, chúng ta tới Liên thành rồi.”

Hoa Thiên Cốt choàng tỉnh, cúi đầu nhìn xuống thành trì lấp lánh ánh vàng đứng sừng sững nơi hoang mạc bất tận, mãi không khép nổi miệng.

Liên thành tọa lạc ngay trong một ốc đảo tại trung tâm sa mạc, nước hồ xanh ngắt một màu, tường thành được xây toàn bộ bằng gạch vàng, trông như một đóa sen bung nở cực lớn. Nơi đây mới đáng được miêu tả bằng bốn chữ: Nguy nga lộng lẫy! Bờ tường được chạm hoa và phù văn tuyệt đẹp, có thể chống lại mọi sự xâm phạm từ yêu ma và gió cát. Lối kiến trúc trong thành tráng lệ muôn phần, đâu đâu cũng khảm đá quý, mã não, dạ minh châu. Vườn cây với sắc xanh rợn ngợp, dòng suối tuôn trào, đủ loại hoa quý hiếm, khiến cả tòa thành trở nên đạt dào sức sống.

“Liên thành là đô thành giàu có nhất thế gian, Vô Cấu chính là thành chủ ở đây.”

Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt được người dẫn vào trong, nhưng lại được báo rằng Vô Cấu thượng tiên bế quan đã lâu, đã sai người đi bẩm báo, phải chờ một lát.

Tòa đại điện rộng lớn lộng lẫy vô cùng, khác hẳn phong cách ở Trường Lưu Sơn. Chính giữa điện là một hồ sen khổng lồ, Hoa Thiên Cốt thích thú tới chơi cùng những chú cá nhỏ. Đường Bảo cũng vui vẻ bò đi bò lại trên lá sen.

Đột nhiên tiếng bước chân vang lên, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu thì thấy một người đàn ông mang dáng dấp siêu phàm thoát tục đang đứng trước mặt mình. Hoa Thiên Cốt biết, người này chính là Vô Cấu thượng tiên.

Người đó cúi đầu nhìn nàng, trong đôi mắt ấy ngoài sự lạnh lùng ra chẳng còn thứ gì khác.

Đúng là chẳng còn gì khác, tuy sự phụ lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng trong đôi mắt vẫn còn cất chứa quá nhiều điều, trách nhiệm với Trường Lưu, tình thương dành cho thiên hạ. Nhưng trong đôi mắt của Vô Cấu thượng tiên, thì hoàn toàn không có gì cả, có lẽ đây mới là cái gọi là “không đặt gì vào mắt”.

Người đó ăn vận lộng lẫy nhưng không hề khoa trương, quanh người luôn được bao phủ bởi một lớp ánh sáng vàng nhạt, cao quý và thánh khiết như thể không nhiễm chút bụi trần. Người này có nét giống với Bạch Tử Họa, nhưng lại có gì đó rất không giống.

Mãi lâu sau Hoa Thiên Cốt mới lấy lại thần trí, vội vàng hành lễ bái kiến.

Rõ ràng tính cách của Vô Cấu bình thường hơn Đàn Phạn nhiều.

“Người chính là Hoa Thiên Cốt?”

“Dạ.”

Vô Cấu khẽ gật đầu, nhìn Bạch Tử Họa: “Lâu rồi không gặp, cuối cùng ngươi cũng nhận đồ đệ rồi.”

“Lần này ta đưa con bé xuống núi rèn luyện. Ta vừa gặp Đàn Phạn, hắn bảo ta nhân lúc tiện đường mang chút đồ tới cho ngươi.”

Vô Cấu nhận bình sứ Bạch Tử Họa đưa qua, mở nắp rồi đổ xuống lòng bàn tay, thấy đó là một viên đan được màu đỏ tươi, Vô Cấu nhếch miệng cười: “Cũng thật có lòng. Mấy năm nay hắn ta thế nào, lại giở tính trẻ con ra với ngươi rồi chứ gì?”

“Đàn Phạn thay đổi rất nhiều, giờ ngũ tiên chỉ có ngươi là vẫn hệt như trước kia, không hỏi sự đời, một lòng thanh tu.”

“Tuy không hỏi sự đời, ta cũng biết mấy năm nay vì tranh đoạt thần khí mà Lục giới trở nên hỗn loạn. Nếu đã ra ngoài rèn luyện, vậy ở lại đây vài ngày đi.”

“Không được, vẫn còn chuyện cần làm, từ biệt tại đây.”

Vô Cấu cũng không nín giữ, hai người chào hỏi hờ hững, từ biệt cũng thật thờ ơ. Hoa Thiên Cốt tuy rất muốn chơi trong Liên thành, nhưng đành ngoan ngoãn đi theo Bạch Tử Họa.

Bụng lại nghĩ: Tử Huân tỷ tỷ si tình, Đông Hoa thượng tiên tao nhã lịch lãm, Đàn Phạn thượng tiên tính tình quái gở, Vô Cấu thượng tiên lạnh lùng cao quý, thêm cả sự phụ luôn ưu tư vì thiên hạ, tính cách của ngũ tiên quả là mỗi người mỗi vẻ.

Tiếp theo hai người tới Thiệu Bạch môn, Vệ Tích đã ở cửa chờ hai người họ rồi. Biết tin chuông môn Ngọc Trọc cũng gặp nạn y như thế, chúng đệ tử hết sức kinh sợ. Mà khi biết Trường Lưu thượng tiên sắp tới, ai nấy đều vừa chờ mong lại vừa tò mò.

Khi Bạch Tử Họa cùng Hoa Thiên Cốt bay tới Thiệu Bạch môn, hơn ba trăm nữ đệ tử cung kính chờ đợi trong quảng trường, váy áo đủ màu, người đẹp như mây, Hoa Thiên Cốt nhìn say sưa đến hoa cả mắt.

Tuy cùng ở nơi hoang mạc, Thiệu Bạch môn lại ẩn dật hơn Liên thành nhiều, luôn dịch chuyển theo lốc gió, bởi vậy người ngoài rất khó tìm thấy, huống hồ còn lên vào giết người.

Thế nhưng khi đệ tử vào phòng đưa cơm cho Nhạn Đình Sa, bà ta vẫn còn khỏe mạnh, khi tới thu dọn bát đĩa thì đã bị giết rồi, chỉ chừa lại mỗi tấm da không. Bởi vậy trước kia khi nhận định hung thủ là đệ tử trong phái, mọi người hoài nghi lẫn nhau, lại không tìm thấy bất cứ một dấu mối hay chứng cứ nào, đồng thời chuyện chuông môn kế nhiệm cũng bị gác lại, nào ngờ đỉnh Ngọc Trọc cũng xảy ra chuyện.

Cơm? Hoa Thiên Cốt thấy hơi kì lạ, nhưng không nói thẳng ra.

“Chẳng hay lệnh sư có quen biết với Trừng Uyên chuông môn không?” Bạch Tử Họa cất tiếng hỏi.

Vệ Tích lắc đầu, vừa quay trở về nàng ta đã điều tra ngay chuyện này, thế nhưng quan hệ của Nhạn Đình Sa và Trùng Uyên quả thật không có mấy, “Chỉ từng gặp vài lần trong Quần tiên yến.”

Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt tạm thời ở lại Thiều Bạch môn. Bạch Tử Họa có ý muốn rèn giữa Hoa Thiên Cốt, giao cho nàng nhiệm vụ nghĩ cách tìm ra hung thủ, còn mình chỉ ở bên cạnh chỉ bảo.

Bởi vậy thoảng chốc Hoa Thiên Cốt trở nên bận rộn.

Trong phòng của Nhạn Đình Sa còn giữ thi thể nguyên vẹn, nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn không tìm thấy bất kì manh mối nào. Trước kia những chuyện nàng gặp đều là ý mạnh hiếp yếu, chứ chưa có chuyện nào cần phải điều tra mới ra chân tướng. Mà cái khó của vụ án này lại nằm ở việc không rõ động cơ của hung thủ khi hạ sát hai vị chưởng môn, bởi vậy mấy ngày trôi qua, Hoa Thiên Cốt cũng hỏi từng đệ tử có liên quan, nhưng vẫn không tiến thêm được bước nào.

9. Chương 07 - Phần 3

Đúng lúc này, Vệ Tích lại đưa một phong thư của Vân Ẩn tới.

Thì ra sau khi cái chết của Trùng Uyên được loan truyền trên tiên giới, Vân Ẩn mới nhớ ra nửa năm trước, một vị trưởng lão của Mao Sơn cũng bị giết hại y như thế, có điều mọi người vẫn cho rằng đó là yêu ma báo thù, nuốt cả tim phổi. Giờ ngẫm lại, có lẽ cùng một kẻ gây ra.

Biết Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt đang điều tra chuyện này, Vân Ẩn vội vàng nhờ mọi người đưa thư tới Thiều Bạch môn.

Hoa Thiên Cốt bỗng hiểu ra, nàng vẫn luôn coi Nhạn Đình Sa, Trùng Uyên ở thế đối địch với hung thủ, nhưng có lẽ giữa bọn họ không có quá nhiều liên can, mà chỉ là hai người trong vô số người hung thủ giết mà thôi.

Nếu vậy, chắc chắn kẻ đó không chỉ giết có ba người này.

Hoa Thiên Cốt nhờ Lạc Thập Nhất, Vân Ẩn và Đường Bảo điều tra kĩ lưỡng, quả nhiên lại phát hiện ra mấy nạn nhân. Một năm trước, chưởng môn Tùng Lệ của Vương Ốc sơn lâu không xuất quan cũng bị giết tương tự như vậy, ngoài ra còn có Tường Vũ La Hán, Thiên Tướng Ẩn Nã.

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới nhận ra tên hung thủ này đáng sợ tới nhường nào, nạn nhân bị kẻ đó giết đã hơn mười người, đã vậy còn đều có chút danh tiếng trên tiên giới.

Thế nhưng vì sao?

Vì sao lại giết những người đó? Nếu có nhiều nạn nhân thì khả năng hạ sát vì thù riêng không nhiều.

Giết người không liên can?

Lẽ nào hung thủ là kẻ điên? Vậy sao hắn lại chọn ngẫu nhiên những nạn nhân này?

Hoa Thiên Cốt nghĩ nát óc, bỗng thấy bị sư phụ ném vào nghĩa trang lúc nửa đêm đi trừ yêu diệt quái còn dễ hơn nhiều.

Bạch Tử Họa nói: “Giết liên tiếp bao nhiêu người như thế, hơn nữa những người này đều có danh tiếng không nhỏ, con đã từng nghĩ, vì sao tới tận sau khi Trùng Uyên chết, những chuyện này mới dần được hé lộ?”

Hoa Thiên Cốt giật mình, chính xác, bao nhiêu người chết mà không một ai phát hiện, đâu có điều tra thì cũng âm thầm tiến hành. Nếu không phải xảy ra chuyện của Trùng Uyên thì mọi chuyện vẫn sẽ bị giấu kín. Tại sao lại phải bùng bít? Trừ phi trong đó có bí mật không thể nói với ai.

Hoa Thiên Cốt tiếp tục điều tra về phía người bị hại thì mới phát hiện ra, nạn nhân hầu như đều từng làm chuyện thất đức bất nghĩa.

Tùng Lệ chương môn bị giết trong lúc bế quan, khi phát hiện ra thi thể thì bên cạnh còn có vài xác chết thiếu nữ bị làm nhục tới chết, nói là bế quan, thực chất lại hoang dâm vô độ. Còn Nhạn Đình Sa trước giờ luôn nghiêm khắc với đệ tử, nghiêm cấm thất tình lục dục, đệ tử mất đi trinh tiết sẽ bị xử tử theo môn quy, nhưng bản thân lại dây dưa với vô số đàn ông. Còn Trừng Uyên, vì muốn được làm chương môn Ngọc Trọc mà lén hại sư phụ của mình.

Càng điều tra, càng liên đới nhiều người. Một khi những chuyện này bị đưa ra ánh sáng, bản phái nhất định sẽ mất hết thể diện. Bởi vậy rất nhiều môn phái dù trước đó có hiềm nghi, nhưng sau khi tra ra những chuyện này cũng không tiếp tục nữa, càng không dám nói với bên ngoài.

Chuyện đã nghiêm trọng tới nước này, Bạch Tử Họa cần gấp Đế quân, bèn rời khỏi Thiệu Bạch môn trước. Còn Hoa Thiên Cốt quyết định lấy cái chết của Nhạn Đình Sa làm điểm đột phá, ở lại Thiệu Bạch môn điều tra sâu thêm. Dẫu sao ở nơi này dù là hiện trường giết người hay thi thể đều được giữ gìn nguyên vẹn ở mức tối đa, hơn nữa cũng rất khó khăn để thâm nhập vào được các môn phái khác.

Nhưng điều này lại khiến Đường Bảo cực kì nóng, “Cốt Đầu, không phải cha bảo mẹ đừng tách khỏi Tôn thượng ư?”

“Không sao đâu, nơi này có bao nhiêu chị gái xinh đẹp bảo vệ ta như thế, không cần lo.”

Đệ tử của Thiệu Bạch môn ai cũng thích Hoa Thiên Cốt, bình thường nếu không tặng quần áo đẹp thì sẽ tranh nhau tết bím và tô son trát phấn cho nàng, y như chơi búp bê.

Hoa Thiên Cốt chỉ kể chuyện của Nhạn Đình Sa tình Vệ Tích. Khi biết nguyên nhân cái chết của sư phụ, mặt Vệ Tích trắng bệch.

“Thiên Cốt, tỷ tỷ có một thỉnh cầu quá đáng, mong mọi người đừng nói chân tướng sự việc với đệ tử khác, nếu không môn phái này nhất định sẽ đại loạn.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, nàng biết đối với đệ tử mà nói, sự tồn tại của Nhạn Đình Sa như một vị thần, một khi hình tượng sụp đổ, chắc chắn sẽ tạo nên ảnh hưởng cực lớn.

Thế nhưng điều nàng nghĩ mãi không ra, động cơ của hung thủ khi gây ra mọi chuyện lẽ nào chỉ là trừ gian diệt bạo giương cao ngọn cờ chính nghĩa? Đường như có chỗ nào đó không đúng.

Đêm khuya, Hoa Thiên Cốt canh ở một nơi không xa phòng Vệ Tích, ẩn mình vào màn đêm. Đợi tới khi sắp ngủ gật đến nơi thì Vệ Tích mới đẩy cửa, lén lút ra khỏi Thiệu Bạch sơn.

Hoa Thiên Cốt toét miệng cười, lập tức theo sau.

Nàng vốn nghi ngờ sư huynh của Trừng Uyên, Trừng Tịch, nhưng khi Nhạn Đình Sa chết ông ta lại đang ở đỉnh Ngọc Trọc, rất nhiều người có thể làm chứng. Mà khi Trừng Uyên chết, Vệ Tích lại vừa hay đại diện Thiệu Bạch môn tới tham dự. Hai năm trước, tối tận khi Nhạn Đình Sa bị giết, Vệ Tích vẫn luôn thăm thú ở bên ngoài, không ai có thể xác định Vệ Tích có chứng cứ ngoại phạm. Mặt khác Hoa Thiên Cốt còn điều tra ra, sở dĩ Vệ Tích rời khỏi Thiệu Bạch môn chu du bên ngoài, là vì Nhạn Đình Sa đã giết người nàng ta yêu.

Vệ Tích là đệ tử Nhạn Đình Sa yêu thương nhất, Nhạn Đình Sa không cho phép nàng ta vì tình cảm mà phản bội sư môn nên đã giết người yêu của Vệ Tích. Vệ Tích không thể cãi lời thầy, chỉ có thể trở mặt nhìn người yêu chết. Có thể tưởng tượng, một khi nàng ta vô tình biết chân tướng Nhạn Đình Sa nhập nhằng với bao nhiêu đàn ông thì sẽ bị đả kích đến nhường nào.

Chuyện chỉ vậy thì còn có lí, nhưng nếu đúng thì tại sao nàng ta phải giết mấy người Trừng Uyên, và nàng ta đã làm như thế nào?

Hoa Thiên Cốt đi theo Vệ Tích ra khỏi Thiệu Bạch môn, tới trước một phần mộ đơn côi nơi hoang mạc, lại thấy Vệ Tích quỳ xuống khóc nức lên đau đớn, vạ phần thảm thiết.

“Vệ Tích tỷ tỷ.” Hoa Thiên Cốt cũng thấy buồn, chậm rãi bước ra.

Vệ Tích kinh ngạc nhìn nàng, vội vàng lau nước mắt.

“Thiên Cốt...”

“Sư phụ tỷ đã giết người đó phải không?”

“Phải, nhưng muội hãy tin ta, ta không giết sư phụ.”

“Muội biết.” Hoa Thiên Cốt gật đầu, trông dáng vẻ hiện giờ của Vệ Tích cũng biết nàng ta vừa mới biết mọi chuyện, đau xót vì cái chết không đáng của người yêu.

“Tỷ đừng hận sư phụ của mình, bà ấy cũng bị tổn thương vì tình cảm, bởi vậy mới buông thả bản thân. Nhưng có lẽ bà ấy muốn bảo vệ ọi người, nên mới không cho ai tiếp cận một người đàn ông nào. Có thể tự sâu thẳm nội tâm, bà ấy cũng luôn đau khổ và giằng xé.” Hoa Thiên Cốt thử an ủi Vệ Tích.

Vệ Tích gật đầu, lau nước mắt: “Dù sao sư phụ cũng nuôi nấng tỷ khôn lớn, nếu không có người tỷ đã sớm chết rồi. Kẻ hại bà, tỷ quyết không bỏ qua!”

Manh mối bị đứt thêm lần nữa, tâm trạng Hoa Thiên Cốt lại tuột dốc. Về phòng thấy Đường Bảo vẫn đang ngủ, nàng không khỏi lắc đầu cười.

“Đường Bảo! Con sâu lười!”

Hoa Thiên Cốt chọc lên cái bụng béo nung núc của Đường Bảo, chọc chọc chọc, rồi lại tiếp tục chọc. Đường Bảo bị chọc mãi vẫn không động đậy gì, Hoa Thiên Cốt bỗng thấy lạ.

“Đường Bảo! Đường Bảo!”

Nhưng dường như có gọi thế nào, hét thế nào, đẩy qua đẩy lại thế nào, Đường Bảo như thể lâm vào hôn mê, không chịu tỉnh lại.

Hoa Thiên Cốt như nghẹt thở, nàng cố gắng giữ bình tĩnh, cẩn thận quan sát, nhưng trên người Đường Bảo không hề có lấy một vết thương, nhiệt độ cơ thể và hô hấp hết thảy đều rất bình thường, dường như chỉ đang ngủ mà thôi.

“Đường Bảo, đừng làm ta sợ.”

Tay Hoa Thiên Cốt khẽ run, ra sức truyền nội lực cho Đường Bảo, nhưng nó vẫn không có chút phản ứng nào.

Hoa Thiên Cốt hoảng hốt thật sự, vội vàng đưa Đường Bảo rời Thiều Bạch môn tìm Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa vừa xuống Cửu Trùng Thiên đã thấy một quả cầu nhỏ màu xanh đột nhiên nhào vào lòng mình.

“Sư phụ! Đường Bảo sắp chết rồi!” Hoa Thiên Cốt như chực khóc, bàn tay nhỏ bé run lẩy bẩy đưa Đường Bảo tới trước mặt Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa đưa tay kiểm tra, có phần dở khóc dở cười.

“Đường Bảo không sao, chỉ vì đại kiếp sắp đến nên mới rơi vào trạng thái ngủ sâu mà thôi, nó đang tích trữ năng lượng để thuận lợi độ kiếp.”

“Đại kiếp sắp đến?”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Người tu tiên đều phải trải qua thiên kiếp, địa kiếp, tử kiếp, vãng sinh kiếp, đủ các loại kiếp mới có thể tu thành chính quả, yêu cũng vậy, linh trùng là một loại yêu. Chỉ có điều vì cách thức tu luyện mà tiến triển không giống, kiếp nạn phải trải qua cũng khác nhau.”

“Ý sư phụ là, nếu Đường Bảo qua được kiếp này thì có thể trở nên mạnh hơn ạ?”

“Đối với linh trùng mà nói, trải qua kiếp này là có thể thay da đổi thịt. Đợi khi Đường Bảo tỉnh, có lẽ đã mọc cánh rồi.”

Hoa Thiên Cốt vô cùng sửng sốt, mãi lâu mới phản ứng lại, sung sướng như muốn nhảy cẫng lên: “Mọc cánh! Đường Bảo nhà ta sắp hóa bướm rồi!”

Bạch Tử Họa khẽ mỉm cười: “Vốn dĩ Đường Bảo độ kiếp này thì nên tìm một nơi bí mật để không bị làm phiền, nhưng có lẽ nó không muốn xa con quá lâu.”

“Sư phụ, kiếp này rất nguy hiểm ạ?”

Bạch Tử Họa lắc đầu rồi đáp: “Nhưng con cũng phải chăm sóc Đường Bảo chu đáo, giúp nó an toàn vượt qua kiếp nạn này.”

“Dạ, dạ.” Hoa Thiên Cốt sung sướng đưa Đường Bảo lên thơm mạnh mấy cái.

“Sư phụ, chúng ta đi thẳng tới Mao Sơn đi, con đã nhờ Vân Ân sắp xếp lại những manh mối của vụ án này rồi, hung thủ không phải Vệ Tích mà là một người khác.”

Bạch Tử Họa gật đầu, hai thầy trò bay thẳng tới Mao Sơn. Hoa Thiên Cốt vừa chạm đất, lập tức đi tìm một chiếc hộp tinh xảo làm bằng gỗ đàn, lót thêm vải mềm rồi đặt Đường Bảo vào trong đó. Nhìn cơ thể trong suốt và vẻ ngủ say kia, Hoa Thiên Cốt bỗng thấy có phần buồn ngủ và sung sướng.

Vân Ân đưa toàn bộ manh mối cụ thể của các vụ án đã được sắp xếp đầu ra đây vào phòng Hoa Thiên Cốt, rồi lại không nhìn được xoa cái đầu bánh bao của nàng.

“Sao chẳng lớn hơn tẹo nào thế này! Mọi thứ đều ở đây, người có cần đệ tử giúp không?”

Hoa Thiên Cốt cười tít mắt đáp: “Tạm thời không cần, sư phụ đưa ta ra ngoài rèn luyện là hi vọng ta không chỉ mạnh lên, mà còn phải khôn lên. Ta xem trước đã, tới khi gặp chuyện không tài nào nghĩ ra nổi sẽ tìm người giúp.”

“Dạ, vậy người có muốn ăn...”

“Cháo củ sen.” Hoa Thiên Cốt tiếp lời.

Hai người nhìn nhau cười.

Hoa Thiên Cốt cẩn thận nghiên cứu hoàn cảnh của từng nạn nhân, kẻ thù, tình huống khi chết. Tra xem từng bằng chứng, lời khai của những người khác, thông tin chất đầy trong đầu như núi, loạn cào cào cả lên, nhưng vẫn không tìm được manh mối có thể liên kết tất cả mọi người lại với nhau.

Hơn nữa động cơ của hung thủ cũng rất khó hiểu, bề ngoài là thay tiên giới thanh trừ hủ bại, có gì đó tựa tựa như thay trời hành đạo, nhưng nếu là vậy thật, thì tại sao lại giết những người đó trong im lặng?

Dù có ném thi thể của Trùng Uyên trước toàn bộ quan khách, nhưng hung thủ không hề công bố hành vi xấu xa của ông ta với mọi người. Hoa Thiên Cốt tự đặt bản thân vào vị trí của hung thủ rồi nghĩ, nếu mình cực kì mong muốn được hành hiệp trượng nghĩa thì chắc chắn sẽ khiến những kẻ đó chết không còn thể diện, bằng không cũng không thể đánh hồi chuông cảnh cáo, cảm hóa người đời. Do đó, nàng vẫn cho rằng, thực chất hung thủ làm vậy là vì thù riêng, quyết trả thù cho hả giận.

Mà đã là thù riêng, thì giữa những người này chắc chắn có một mối liên hệ chung.

Thế nhưng đó là mối thù gì mà liên lụy bao nhiêu người đến vậy? Hầu như phủ khắp tới các môn phái trên tiên giới.

Hoa Thiên Cốt cảm thấy chỉ cần nàng ngẫm ra điều này thì có thể biết được động cơ giết người của hung thủ, càng tiến gần thêm một bước nữa tới việc tìm ra hung thủ là ai.

Thế nhưng Hoa Thiên Cốt tự nhốt mình trong phòng mấy ngày mấy đêm vẫn không tìm ra manh mối nào. Ngoài việc nạn nhân đều là những vị đức cao vọng trọng trên tiên giới, thì dường như không hề có mối liên hệ chung nào, hơn nữa phần lớn còn không quen thân, có những người thậm chí chưa từng gặp nhau.

Không thể tìm được nút giao trong thực tế thì chỉ có thể tìm trong lỗi lầm của họ.

Hoa Thiên Cốt liệt ra từng nguyên nhân cái chết của nạn nhân mà hung thủ cho rằng đó là tội không thể tha, muốn tìm ra quy luật trong đó, cuối cùng mắt Hoa Thiên Cốt cũng lóe sáng, sau đó phấn khởi chạy đi tìm Vân Ân.

“Vân Ân, ta phát hiện ra một điểm quan trọng ở ngay trong cái chết của sư huynh Nghê Mạn Thiên. Trước gã ta, tội của nạn nhân dần giảm đi, khi tới lượt gã ta, cả đời hầu như chưa từng làm ra tội lỗi gì quá lớn lao, chẳng qua chỉ say rượu làm ầm ĩ rồi khiến vài người bị thương mà thôi, khi ấy cũng đã xin nhận lỗi rồi, nhưng vẫn bị hung thủ giết.”

“Ý của người là?”

“Có thể thấy hung thủ không chỉ phán tội rồi giết ngay, mà còn có một thước đo nữa, thể nhưng tiêu chuẩn của hung thủ ngày một giảm, cũng có nghĩa những kẻ ác phù hợp với điều kiện thanh trừ của hung thủ ngày càng ít đi, tội của người này không lớn, thậm chí chỉ là một đệ tử bình thường trong môn phái. Nhưng kể từ sau người này, hung thủ bắt đầu hạ sát những kẻ có tội nặng như trưởng lão phái Mao Sơn chúng ta, chưởng môn Trùng Uyên, Nhạn Đình Sa, có nghĩa, khi hung thủ không tìm được kẻ phù hợp với điều kiện giết người của mình, sự căm phẫn không hề tiêu tan mà lại tạo ra một thước đo mới, lại bắt đầu giết những người tội nghiệt nặng nề, trong quá trình đó, hung thủ cũng có gì đó tựa tựa như thay trời hành đạo, bởi vậy Trùng Uyên chưởng môn chết dưới con mắt của bao nhiêu người, ta cảm thấy nếu hung thủ lại ra tay nữa, có thể sẽ công khai nguyên nhân ọi người biết, khiến đối phương thân bại danh liệt.”

Vân Ân gật đầu tán thành, “Nhưng chỉ biết điều này cũng không có ích gì, yếu tố quan trọng vì sao hung thủ lại muốn giết những người đó vẫn chưa tìm ra.”

“Có điều chúng ta biết diễn biến tâm lí của hung thủ, nếu vậy phạm vi điều tra sẽ được thu hẹp, chỉ cần tìm ra thước đo giết người của hung thủ trước vụ án đệ tử Bồng Lai, đó chính là điểm tương đồng giữa các nạn nhân, hơn nữa điểm tương đồng này chắc chắn tồn tại.”

“Đệ tử hiểu rồi, điểm tương đồng này chưa chắc đã có giữa những người bị giết sau, bởi vậy mới khiến chúng ta tìm mãi không ra mối liên hệ giữa bọn họ.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu hăng hái, “Đúng, chính là như thế.”

“Chúng ta cùng điều tra kĩ những người phía trước một lần nữa xem.”

Vì vậy hai người bỏ hết một nửa vụ án phía sau, chuyên tâm điều tra phía trước, không bỏ qua bất cứ điều gì từ sở thích, bí mật cá nhân, đi tìm điểm đột phá quan trọng.

Bạch Tử Họa lại không hề lo lắng về Hoa Thiên Cốt, cũng không hỏi nhiều, chỉ khi nào nàng cố gắng tìm ra vài thông tin rất khó thì giúp nàng một chút.

Sau mấy ngày ngủ miên man, cơ thể Đường Bảo dần xuất hiện hiện tượng nhả tơ kết kén, Hoa Thiên Cốt không dám lơ là phút nào, đặt nó trong hộp rồi mang theo bên mình.

Vân Ân còn phải xử lí chuyện trong phái Mao Sơn, khi nào rảnh thì qua giúp. Hoa Thiên Cốt nhốt mình trong phòng, bế môn suốt mấy ngày mấy đêm.

“Thiên Cốt, đã mấy ngày người không ăn uống gì rồi, không đói ư? Ăn chút gì đó rồi lại nghỉ tiếp.”

Hoa Thiên Cốt ngây người, rồi đột nhiên tỏ vẻ như chợt ngộ ra điều gì đó, sung sướng hét lên: “Ta biết rồi!”

“Biết gì?” Vân Ân cũng sững sờ.

“Ta biết điểm tương đồng giữa nạn nhân là gì rồi.” Hoa Thiên Cốt kích động đi qua đi lại, “Ăn! Bọn họ đều thích ăn thịt thỏ!”

Có rất nhiều người đắc đạo không ăn ngũ cốc, không ăn đồ mặn, nhưng mỗi môn phái có một quy định khác nhau, như việc Trường Lưu không hề cấm đoán, bởi vậy Hoa Thiên Cốt mới may mắn có thể tự mình xuống bếp, nếm đủ thức ngon trong thiên hạ. Nhưng người tu tiên xem trọng việc thanh tâm quả dục, đương nhiên không ăn là tốt nhất, có điều tất cả những người bị giết đều ăn. Những người bị giết trước gã đệ tử Bồng Lai chỉ thích ăn thịt thỏ, những người bị giết sau đó không biết có từng ăn thịt thỏ hay chưa, nhưng cũng đều ăn mặn. Ngoài ra, Hoa Thiên Cốt nhớ lúc Nhạn Đình Sa bị giết, trên bàn cũng có món thịt thỏ.

Còn nạn nhân Thiên Tướng Ân Nã tới giờ vẫn chưa tìm ra một hành vi độc ác nào thì trong một lần đi săn đã bắn chết hơn trăm con thỏ.

Lẽ nào hung thủ là kẻ cực kì thích thỏ?

Nhưng lấy khả năng của hung thủ, dù kẻ thù có là ai, thù lớn có thể đã trả từ lâu, nhưng phần nộ chưa nguôi, tiếp tục giết người xả giận, sau đó bất giác đã đưa mình vào vị trí người phán quyết.

Hoa Thiên Cốt báo phát hiện này cho Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa khẽ gật đầu.

“Coi như đã có chút manh mối rồi. Tiếp tục điều tra những vụ án liên quan đến thỏ, không nhất thiết phải có cùng cách bị giết như những người đó, nếu là lần đầu tiên báo thù thì hung thủ không thể tỉnh táo như hiện giờ, cách giết người có lẽ càng tàn nhẫn hơn, thô bạo hơn, đơn giản hơn.”

Hoa Thiên Cốt gật thật mạnh.

Đêm hôm sau, Bạch Tử Họa vừa cưỡi trường bào xuống, đã thấy Hoa Thiên Cốt vô cùng phấn khởi đẩy cửa vào, nên đành khoác lại.

“Tiểu Cốt, sao vậy?”

Mọi lời Hoa Thiên Cốt định nói lập tức nghẹn lại, nàng nhìn thẳng vào sư phụ, nước miếng tuôn ào ào.

“Sư phụ! Quả nhiên là vậy, người nói đúng rồi! Người nhìn đi, hai năm trước, hơn mười đệ tử của Tề Vân sơn bị khoét hết thịt ném cho chó ăn, bọn họ bị hung thủ dùng tiên pháp kéo dài tính mạng, trơ mắt nhìn mình dần bị chó hoang cắn xé, tới cuối mới chết. Tề Vân sơn tìm mãi không ra hung thủ, mà theo lời tiểu sư đệ của bọn họ nói, nghe đồn có một kẻ trong số đó từng khoe khoang rằng, khi bọn họ xuống núi bắt quỷ trừ yêu, hình như giết được một con thỏ tinh rồi chia nhau ăn thịt nó. Thế nhưng chưởng môn Tề Vân sơn không cho rằng có yêu ma nào đủ can đảm và bản lĩnh tới đây báo thù ột con thỏ tinh, nên không điều tra kĩ khả năng này. Con nghe ngóng được rằng, con thỏ tinh bị giết năm đó là một yêu quái rất đẹp, tên là Vân Nha.”

Đôi mắt Bạch Tử Họa lộ vẻ hài lòng, khoe miệng khẽ nhếch: “Chính là điều này.”

(3)

Lúc này Đường Bảo đã bao bọc hoàn toàn trong kén, Hoa Thiên Cốt vô cùng mong ngóng tới lúc nó phá kén hóa thành một chú bướm nhỏ.

Vân Nha là yêu quái, đã thế còn là một yêu quái xinh đẹp, muốn tra ra vị tiên nào thân thiết đến độ muốn báo thù cho nàng ta không hề khó. Hoa Thiên Cốt truyền tin cho Sát Thiên Mạch nhờ hắc giúp, chả mấy chốc đã biết Vân Nha có một người bạn tốt tên Mị Nhi, cũng là một con thỏ tinh, ngụ tại rừng trúc tía trên núi Chung Nam.

Trước khi Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt chuẩn bị lên đường, Tản Tuyết tiên với mái tóc trắng xóa vội vàng chạy tới Mao Sơn, quỳ rạp xuống trước mặt Bạch Tử Họa.

“Tôn thượng, xin hãy cứu tại hạ!”

Bạch Tử Họa thấy cả cánh tay bên phải của hắn như bị hút sạch mọi thứ bên trong, chỉ chừa lại một tấm da vắt vẻo trên người, không khỏi cau mày lại.

Tản Tuyết tiên đã hơn ba ngàn tuổi, vốn là chưởng môn phái Ủy Vũ, sau thoái vị làm một du tiên, vốn là người kiên định với đạo, nhưng sau bao năm ngao du chốn hồng trần, dần đánh mất bản thân, bắt đầu giết người uống máu, tu luyện một vài tà thuật đạo pháp, bị đề mất tới cũng không có gì lạ. Nhưng hung thủ có lẽ coi khinh đạo hạnh ba ngàn năm của y, huống hồ sau khi Trùng Uyển xảy ra chuyện, những vụ án phía trước dần được hé mở, vài vị tiên chột dạ đã đề phòng trước từ lâu. Bởi vậy dẫu đã thoát được khỏi bàn tay hung thủ, bước tới đường cùng y lại vẫn không dám làm to chuyện, nhưng biết chắc chắn hung thủ sẽ không chịu để yên, nên đành tới cầu cứu Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt biết đây chính là cơ hội cực tốt để bắt hung thủ.

“Sư phụ, người về Ủy Vũ sơn với Tản Tuyết tiên bắt ba ba trong rọ đi thôi, con tới rừng trúc tía tìm thấy Mị Nhi rồi sẽ tới gặp người.”

Bạch Tử Họa không cho rằng hung thủ sẽ đưa tay chịu trói, hẳn cảm thấy có chỗ nào đó không thỏa, nhưng Hoa Thiên Cốt từ lâu đã có khả năng tự mình đảm đương một phía, nào còn gì không yên tâm nữa. Bởi vậy Bạch Tử Họa dặn dò vài câu rồi hai thầy trò mỗi người một ngả.

Hoa Thiên Cốt tới rừng trúc tía ở núi Chung Nam, khó khăn lắm mới tìm được nơi ở của Mị Nhi, nàng ta ở trong một cái động cực sâu cực tối, vừa thấy Hoa Thiên Cốt đã chạy thục mạng. Dân gian nói thổ khôn ba lỗ, Hoa Thiên Cốt không tài nào bắt được ả, ả cũng không nghe Hoa Thiên Cốt giải thích, nàng đành biến thành thổ, đuổi theo một ngày trời, vất vả lắm mới vậy được ả lại.

“Mị Nhi, không phải sợ, ta là Hoa Thiên Cốt, đệ tử của Trường Lưu thượng tiên, ta không muốn hại người, chỉ muốn hỏi người vài chuyện thôi.”

Mị Nhi hóa thành người, bổ nhào vào khắp nơi trong kết giới, sợ run lấy bầy.

“Ta không biết! Ta không biết! Ta không biết gì hết!”

Hoa Thiên Cốt kiên nhẫn an ủi nàng ta: “Đó là chuyện liên quan tới bạn tốt của người, Vân Nha. Chuyện này rất quan trọng, người có thể ngồi xuống rồi nói chuyện với ta không, ta hứa sẽ không làm gì người.”

Mị Nhi nhìn Hoa Thiên Cốt bằng ánh mắt căm phẫn, xông vào vách kết giới: “Lũ tiên giới các người đều là đồ độc ác! Không bằng cả súc sinh! Chính các người đã hại chết Vân Nha!”

Hoa Thiên Cốt cũng thấy buồn: “Ta biết, ta biết bạn người chết rất oan khuất, nàng ấy không có lỗi gì cả. Nhưng phần lớn tiên nhân là người tốt, những người giết nàng ấy đều đã chết cả rồi, ta chỉ muốn hỏi người một chút thôi, nàng ấy có người bạn rất thân nào trên tiên giới đủ khả năng báo thù cho nàng ấy không?”

Mị Nhi sững sờ: “Y báo thù cho Vân Nha ư? Không thể nào! Làm sao có thể?”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy có người như vậy thật, mắt lập tức sáng ngời.

“Y không những báo thù cho Vân Nha mà còn giết liên tiếp rất nhiều người. Giờ y đã mất tự chủ rồi, không ai có thể ngăn y lại, người có thể nói cho ta biết đó là ai không?”

Thế nhưng Mị Nhi đã hoàn toàn rơi vào trạng thái rối loạn, “Y sao có thể giết người vì Vân Nha? Vân Nha yêu y là vậy mà trước giờ y đâu có để ý, thậm chí còn muốn giết cả Vân Nha nữa. Vân Nha rất đau, Vân Nha luôn nỗ lực tu luyện, muốn mình trở nên xinh đẹp hơn, y sẽ chú ý, nhìn nàng lâu hơn, nào ngờ lại vì gương mặt đó mà rước họa. Nàng ấy bị mười mấy tên đệ tử của danh môn đại phái gì đó lăng nhục tới chết, bọn chúng còn ăn thịt của Vân Nha nữa. Vân Nha, Vân Nha, Vân Nha đáng thương của ta...”

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy đau lòng, nàng giải kết giới, lại gần Mị Nhi, lau đi những giọt nước mắt của nàng ấy, “Đừng buồn, chỉ ít những kẻ đó đã phải chịu báo ứng rồi. Nhưng người Vân Nha yêu, người đó là ai?”

“Người đó...” Ánh mắt của Mị Nhi dần tập trung tại một điểm, thẳng thốt nhìn ra phía sau Hoa Thiên Cốt.

Đúng lúc nàng định nói ra tên người ấy, một luồng ánh sáng ập tới, đánh thẳng lên người nàng, thoáng chốc Mị Nhi đã hóa thành tro bụi.

“Là ta.” Phía sau vang lên một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Hoa Thiên Cốt hoảng sợ, quay người một cách cứng ngắc, nhìn bóng hình siêu phàm thoát tục trước mắt. Vô Cấu thượng tiên.

“Sao... sao lại là ngài?” Hoa Thiên Cốt như không dám tin vào mắt mình.

“Tại sao không thể là ta?” Vô Cấu cười lạnh lùng.

“Ngài giết bao người chỉ để báo thù cho Vân Nha?”

“Loại cặn bã trên tiên giới đó mềm miệng giả nhân giả nghĩa, ngoài như vàng ngọc, trong như bông rách, tâm địa còn không bằng lũ yêu ma. Nếu đã vậy, ta biến bọn chúng thành túi da thật cho xong.”

“Nhưng sao ngài lại giết Mị Nhi? Nàng ấy là bạn tốt của Vân Nha, đâu có làm sai điều gì!”

Mặt Vô Cấu tái xanh: “Khi đó ả ta ở cùng Vân Nha, vì cứu ả ta mà Vân Nha mới chết thảm. ả ta chạy nhanh lắm, ta giữ cho ả cái mạng nhỏ để chịu dần vặt và sợ hãi tới bây giờ, kể cũng đến lúc rồi.”

Hoa Thiên Cốt im bật.

“Ngài yêu Vân Nha, đúng không?”

“Yêu?” Vô Cấu cười khẩy, “Nàng ta là con thỏ sắp chết ta tiện tay nhặt về khi đi ngang qua rừng trúc tía rất nhiều năm về trước. Nhận được pháp lực ân trạch của ta mới có chút linh khí, sau lại tu thành tinh. Ta thấy nàng trắng trẻo, bèn đặt tên là Vân Nha. Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, bọn chúng dám lăng nhục Vân Nha rồi ăn thịt, tự tìm đường chết!”

Hoa Thiên Cốt không hiểu: “Nhưng Mị Nhi nói Vân Nha yêu ngài sâu đậm, ngài lại muốn giết nàng ấy.”

Vô Cấu im lặng hồi lâu rồi nhìn Hoa Thiên Cốt bằng vẻ trào phúng, “Nàng ấy là kiếp long đong của ta. Người bảo ta phải làm thế nào, chẳng lẽ không trốn mà mãi mãi bên nhau ư?”

10. Chương 07 - Phần 4

Hoa Thiên Cốt ngây người, có những kiếp số người tu đạo nào cũng phải trải qua, ví như kiếp thiên địa, kiếp sinh tử. Nhưng kiếp long đong, thì không phải ai cũng gặp, mà một khi đã gặp thì hầu như không thể tránh, rất khó độ kiếp, từ đầu đến cuối đều gặp xui xẻo, ngày càng sa sút, sau cùng thường khó tránh khỏi cảnh đạo ma, thân bại danh liệt.

Kiếp long đong không phải là tử kiếp mà là kiếp đòn đau, kiếp hủy diệt.

Nói một cách chính xác, kiếp long đong không phải chỉ một thiên kiếp, mà đó là một con người.

Đối với trường hợp của Vô Cấu mà nói, người đó lại chính là Vân Nha yêu Vô Cấu sâu đậm.

Sau khi biết chuyện, Vô Cấu niệm tình nhiều năm nuôi dưỡng, không ra tay giết nàng, nhưng lại bỏ nàng đi không chút đắn đo. Vân Nha nào biết nhiều như thế, vẫn nhớ nhung chủ nhân khôn nguôi, còn vì Vô Cấu mà tu thành tinh.

Hoa Thiên Cốt bất giác thấy thương thay cho Vân Nha, “Vì không bảo vệ tốt cho nàng mà ngài thấy áy náy tự trách ư? Vậy cũng không cần giết nhiều người như thế!”

“Tự trách? Là do nàng ta không lượng sức mình, tự đâm đầu vào chỗ chết. Cũng qua việc này ta mới biết trong chúng tiên, hóa ra lại có nhiều kẻ lòng dạ rắn rết, không bằng cầm thú như vậy.”

Hoa Thiên Cốt nhìn vào đôi mắt đen không chứa một điều gì của Vô Cấu, nàng bỗng thấy vô cùng hoảng sợ, lại cố dự cảm không lành.

“Bởi vậy giết bấy nhiêu người vẫn thấy chưa đủ, còn muốn giết thêm Tản Tuyết tiên?”

Vô Cấu cười khẩy: “Tản Tuyết tiên? Người nghĩ nếu ta thật sự muốn lấy mạng lão thì lão có khả năng trốn thoát trong bàn tay ta rồi đi tìm sự phụ người cầu cứu không?”

Hoa Thiên Cốt thấy ớn lạnh từ gan bàn chân tới tận tâm can.

“Người cố ý tách sự phụ ra khỏi ta?”

“Người nói xem?”

Mặt Hoa Thiên Cốt trắng bệch, “Người ngày thực sự muốn giết tiếp theo là ta, đúng không?”

“Đồ đệ của Bạch Tử Họa quả nhiên không ngốc, ta cũng không ngờ các người lại điều tra tới Mị Nhi nhanh đến vậy. Có lời trăng trối nào muốn gửi tới sự phụ người thì nói đi, ta sẽ chuyển lời cho.”

Vô Cấu bước từng bước tới gần Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt vừa ném chiếc hộp đựng Đường Bảo trong tay áo ra ngoài vừa lùi về phía sau, gương mặt ngập vẻ bàng hoàng, “Tại sao? Ta... ta thừa nhận trước kia từng ăn thịt thỏ, nhưng ta chưa từng làm chuyện gì tàn nhẫn.”

Vô Cấu dùng một tay bóp cổ Hoa Thiên Cốt: “Nhưng ngươi lại làm ra chuyện loạn luân, Hoa Thiên Cốt, ngươi yêu chính sư phụ của mình!”

Vô Cấu lạnh lùng đưa ra phán quyết cho Hoa Thiên Cốt, tay phải càng dồn sức, đầu nàng như bị ai đó đánh mạnh ột chùy, toàn bộ khí huyết, chân khí và sức lực trong cơ thể như bị rút hết ra ngoài. Cùng với cơn đau kịch liệt, làn da của nàng đang sục sôi, Hoa Thiên Cốt có thể cảm nhận được mình đang dần khô lại.

Nàng biết chẳng bao lâu nữa, mình sẽ chỉ còn lại một túi da rỗng tuếch.

Nhưng vì sao?

Chẳng qua nàng chỉ yêu sư phụ mình mà thôi, lẽ nào điều đó thật sự sai, thiên lí bất dung?

...

Không!

Nàng không sai! Nàng rõ ràng không hề sai!

Đột nhiên người Hoa Thiên Cốt bừng lên một luồng sáng bạc, hắt văng Vô Cấu ra. Vô Cấu nhìn nàng bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, thấy đôi đồng tử của nàng nháy mắt đã hóa thành màu tím rồi lại khôi phục như thường mà thoáng có chút ngạc nhiên.

“Đừng phí sức vùng vẫy nữa, thời gian còn lại ngươi nên ngoan ngoãn ở đó kiểm điểm lại lỗi lầm của mình đi.”

Vô Cấu không lại gần nữa mà nhắc tay lên, sức mạnh cuộn trào sục sôi trong lòng bàn tay hóa thành một luồng sáng mạnh phóng thẳng về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt mặt tái nhợt ngã nhào xuống đất, thực lực cách nhau quá xa, nàng biết lần này mình khó thoát khỏi cái chết, chỉ có thể hóa thành tro bụi dưới tay Vô Cấu giống như Mị Nhi.

Nhưng nàng rất nhớ sư phụ, nàng muốn gặp người lần cuối.

Nhưng nếu sư phụ biết Vô Cấu thượng tiên giết nàng vì tội gì, thì người sẽ thấy thế nào đây?

Khoảnh khắc đó Hoa Thiên Cốt nhắm mắt buông tay.

Vậy mà Đường Bảo đang trong quá trình độ kiếp lại cảm nhận được Hoa Thiên Cốt gặp nguy hiểm. Chiếc hộp bằng gỗ đàn bay thẳng lên trời, chắn ngay trước mặt nàng.

“Không! Đường Bảo!” Hoa Thiên Cốt vội vàng đưa tay ra.

Dưới luồng sáng cực mạnh, nàng trơ mắt nhìn chiếc hộp gỗ đàn vỡ tan thành từng mảnh, sau đó lớp kén bao bọc quanh Đường Bảo từ từ xuất hiện vết nứt.

Đường Bảo sao cản được một chưởng cực mạnh này của Vô Cấu, chẳng qua là cùng chết với nàng mà thôi. Hoa Thiên Cốt nhào lên phía trước, muốn ôm lấy Đường Bảo trong khoảnh khắc cuối cùng, nàng có thể cảm nhận được cơ thể mình sắp bị xé tan thành vô số mảnh nhỏ rồi.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người màu đen xuất hiện, lướt qua như gió, nhưng lại thu hết một chưởng này của Vô Cấu vào trong tay áo, sau đó kịp thời tiếp được Đường Bảo sắp rơi xuống đất.

Hoa Thiên Cốt tuy không nhìn rõ nhưng biết ngay trong khoảnh khắc ấy đối phương đã độ tiên lực trị thương cho Đường Bảo rồi lập tức mất hút, còn Đường Bảo đã quay về trong tay nàng.

“Đường Bảo!” Hoa Thiên Cốt vô cùng sốt ruột nâng Đường Bảo lên, thấy lớp kén đã hóa đá, cứng như vỏ trứng, vết nứt phía trên tiếp tục khuếch trương, sau đó vang lên một tiếng vỡ giòn tan, ít cánh mới nhú trên lưng Đường Bảo lại dần rút về, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu. Minh mẫy nó có thêm mấy vết thương, khe run run, rồi không ngờ lại mở mắt ra.

“Đường Bảo!”

“Mẹ Cốt Đầu.” Đường Bảo dụi mắt, ngơ ngác nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt như chực khóc.

Bởi vì lỗi của nàng mà Đường Bảo độ kiếp thất bại, may mắn thay nó vẫn chưa chết.

Nhưng Đường Bảo của nàng sau này không thể hóa thành bướm được nữa. Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng ngẩng đầu lên nhìn về phía người áo đen biến mất, môi nàng đã trở nên xanh tím. Nàng vừa lắc đầu vừa thì thào: “Không thể nào, sao có thể?!”

Mây Vô Cấu cũng nhăn tít lại, cúi đầu trầm ngâm chốc lát, lại ngẩng đầu rút thanh kiếm ánh sáng từ bên hông ra.

“Ta muốn xem xem, rốt cuộc mạng người lớn đến đâu.”

Hoa Thiên Cốt bị thương nặng tới mức gần như đã không thể đứng vững được nữa, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm, người run lẩy bẩy.

Vô Cấu giờ kiếm lên, đúng lúc này một bóng áo trắng bay từ phía chân trời tới, chắn ngay trước mặt Hoa Thiên Cốt, đồng thời cũng giờ kiếm lên nghênh đón, đánh văng Vô Cấu ra xa.

Vô Cấu sững sờ nhìn người phía trước, “Sao người lại tới?”

Tiên khí của Vô Cấu đã bao phủ cả núi Chung Nam từ lâu, ngay cả đi ra cũng không thể, huống hồ lại có người quan sát thấy.

“Vì sao muốn giết đồ nhi của ta?”

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt bị trọng thương cùng Đường Bảo độ kiếp thất bại, hai mắt hơi híp lại, bất giác lóe lên sự tức giận.

“Người nói vì sao?”

Bạch Tử Họa không khỏi im lặng.

“Người đã tẩu hỏa nhập ma rồi, Vô Cấu.”

Nếu không phải đi được nửa đường với Tần Tuyết tiên, Bạch Tử Họa bỗng ngộ ra tất cả thì chẳng phải Hoa Thiên Cốt sẽ bị Vô Cấu hại chết như thế này ư?

“Ta tự cho rằng mỗi bước đều trong kế hoạch, nói cho ta nghe, người đã tìm ra sơ hở ở đâu?”

Bạch Tử Họa khẽ lắc đầu: “Sơ hở không ở người, mà ở Đan Phạn.”

“Đan Phạn?”

“Ta bỗng nhớ ra Đan Phạn nhờ ta đưa cho người một viên thuốc, qua mùi thì biết nó chỉ có hai thành phần, Đương Quy và Hà Thủ Ô. Khi đó tuy có nghi ngờ nhưng ta không nghĩ nhiều, sau đó xâu chuỗi lại mọi sự, ta mới nhận ra Đan Phạn đã biết tất cả từ lâu. Nhưng Đan Phạn luôn hành động theo cảm tính, với hắn mà nói, tất nhiên là người quan trọng hơn những kẻ người đã giết, bởi vậy Đan Phạn chọn im lặng, chỉ dùng cách của mình để khuyên người – Quay đầu là bờ.”

Vô Cấu cười sang sảng, trong đôi mắt tràn ngập sự giễu cợt.

“Quay đầu? Ta sai chỗ nào, tiên giới này đã ô uế đến vậy, ta chỉ đang gột sạch nó thôi!”

Bạch Tử Họa lắc đầu, “Người chỉ không ngăn nổi sự phẫn nộ trong lòng, muốn báo thù trút giận thôi.”

Vô Cấu cụp mắt không nói gì, gương mặt có phần vẩn vơ.

Y vĩnh viễn không quên nổi những lời tuyệt tình mình đã nói với Vân Nha, Vân Nha đương tuyệt vọng lại gặp phải bề lũ thối nát của tiên giới, rốt cuộc nàng đã chết trong tâm trạng đau đớn thế nào? Mỗi lần nghĩ tới điều này, tim Vô Cấu như bị dao cắt, chỉ hận không thể giết hết đám người đó.

“Ha ha, Tử Họa, ta biết mình chưa chắc đã là đối thủ của ngươi. Xem ra hôm nay không giết được đồ nhi của ngươi rồi. Đã vậy sự trừng phạt cuối cùng chỉ có thể dành cho kẻ vọng động phạm tâm này thôi.”

Vô Cấu bỗng bước lên một bước, nắm chặt tay Bạch Tử Họa, sau đó để mặt kiểm trên tay Bạch Tử Họa đâm xuyên qua người mình.

“Vô Cấu!” Bạch Tử Họa đỡ lấy y.

Vô Cấu tiến tới bên tai Bạch Tử Họa, khẽ cười rồi thì thào:

“Sở dĩ ta tránh Vân Nha như tránh tà là bởi nàng ấy là kiếp long đong của ta. Càng tránh càng không thoát, tới cuối, nàng ấy vẫn quấn lấy ta, hủy diệt ta như một cơn ác mộng. Ta không có lựa chọn, ta buộc phải làm vậy. Nhưng Tử Họa, còn ngươi? Ngươi thì vì sao? Ngay từ ngày đầu tiên gặp Hoa Thiên Cốt, ngươi đã biết đứa bé này, nó chính là kiếp long đong trong cuộc đời ngươi. Ngươi không những đưa nó theo bên cạnh mà còn nhận làm đồ đệ? Ha ha, ta nên cười ngươi ngốc, hay là cười ngươi quá ngông cuồng tự phụ? Tử Họa, giết nó đi! Nếu không kết cục của ngươi chỉ có thể thảm hơn ta của ngày hôm nay gấp ngàn lần vạn lần!”

Bạch Tử Họa ngây người, bất giác nổi lông tay. Vô Cấu mất đi sự dịu dõ, chân mềm oặt ngã nhoài xuống đất, từ từ nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau Bạch Tử Họa mới tỉnh táo lại, một ánh sáng nhạt xuất hiện trên tay hắn, hắn khẽ vuốt qua người Vô Cấu, trong ánh sáng đó cơ thể Vô Cấu như hóa thành làn gió thoảng bay đi.

Năm đó vì cứu Tử Huân, Đông Hoa và Đàn Phạn không quản việc quỳ xuống xin hắn giúp, nhưng Vô Cấu chỉ nói bốn chữ - đúng người đúng tội. Có thể trong suy nghĩ của Vô Cấu, làm tiên mà vọng động phạm tâm là mười phần sai, hưởng hồ còn làm ra bao nhiêu chuyện bất nghĩa là vậy. Trái tim của Vô Cấu quá cao ngạo, quá trong sạch, nên càng không thể chấp nhận một bản thân, một tiên giới như thế. Suy cho cùng, đây mới là kiếp long đong của y.

Bạch Tử Họa đi về phía Hoa Thiên Cốt, thấy nàng vẫn đang run rẩy ngơ ngác.

“Tiểu Cốt, không sao rồi. Tiểu Cốt, Đường Bảo cũng không sao rồi!”

Bạch Tử Họa chưa từng thấy Hoa Thiên Cốt hoảng hốt lo sợ như thế, hắn lo lắng mà khẽ nhủ mảy, đang định trị thương cho nàng thì nàng bỗng ôm lấy cổ hắn, giữ chặt lấy hắn, vùi mặt vào lòng hắn.

Bạch Tử Họa có phần ngượng, vỗ nhẹ lên vai Hoa Thiên Cốt thăm thì an ủi.

Hoa Thiên Cốt vẫn ôm chặt Bạch Tử Họa không chịu buông, hắn đành thu Đường Bảo đang mê man vào trong tay áo, tay còn lại thì ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng, đứng thẳng dậy rồi bay về phía chân trời.

Khi về tới Mao Sơn cách đó khá gần, Hoa Thiên Cốt khó khăn lắm mới chìm vào giấc ngủ nhưng vẫn cố chấp nắm chặt lấy vạt áo Bạch Tử Họa không chịu buông.

Bạch Tử Họa thấy khó hiểu, không biết trước khi hắn đến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Hoa Thiên Cốt sợ đến vậy.

Nhưng Bạch Tử Họa vẫn chiều lòng Hoa Thiên Cốt, hắn vừa ôm vừa liên tục truyền nội lực trị thương cho nàng. Còn Đường Bảo thì giao cho Vân Ẩn chăm lo.

Hoa Thiên Cốt ngủ ba ngày ba đêm, Bạch Tử Họa cũng ôm nàng ngồi trên sập suốt ba ngày ba đêm.

Cuối cùng nàng cũng tỉnh, ánh mắt nhìn Bạch Tử Họa có phần trống rỗng.

“Sư phụ?”

“Có ổn không? Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Hoa Thiên Cốt ngơ ngẩn lắc đầu, chỉ đau đầu nhìn Bạch Tử Họa.

“Sư phụ, Tiểu Cốt muốn về nhà, muốn về Tuyệt Tình điện, muốn gặp Kinh Thủy, Thập Nhất sư huynh, muốn gặp Sóc Phong, muốn gặp Thanh Lưu, cả Hỏa Tịch, Vũ Thanh La và sư thúc sư bá nữa, ngay cả Nghê Mạn Thiên, Tiểu Cốt cũng muốn gặp... Sư phụ, chúng ta về nhà đi được không?”

Bạch Tử Họa càng thấy khó hiểu, khẽ gật đầu.

“Được, ngày mai chúng ta sẽ về.”

Hoa Thiên Cốt thoáng an lòng rúc vào ổ chăn, chả mấy chốc đã chìm trong giấc ngủ say, nơi cơn mê, sự phụ dùng bàn tay lạnh như băng của mình dèm chăn cho nàng, còn lướt qua chớp mũi nàng.

Hoa Thiên Cốt vì một luồng khí cực lạnh mà giật mình tỉnh dậy. Nàng mở mắt nhìn quanh, trên không tới trời, dưới không chạm đất, chỉ có hư không cùng bóng tối, khiến người ta không rõ đây là mơ hay thực.

Không kịp nữa rồi...

Tim Hoa Thiên Cốt như rơi xuống vực sâu.

Không kịp nhìn mặt mọi người lần cuối rồi, không kịp chào Đông Phương hay Sát tỷ tỷ rồi. Người mặc áo đen đó cứ lẳng lặng đứng trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài, khụy gối quỳ xuống.

“Người giết ta đi.”

Mọi âm thanh như biến mất.

Cuối cùng người mặc áo đen cũng mở miệng, giọng nói kì ảo tới mức không giống giọng người.

“Người biết ta là ai?”

Hoa Thiên Cốt gượng cười: “Ta vốn không tài nào đoán ra, chỉ có điều, người một lòng muốn giết ta, lại ra tay cứu Đường Bảo.”

Đối phương gật đầu: “Người trước giờ không chịu từ bỏ cơ hội được sống, vậy sao lần này lại đổi ý?”

Mặt Hoa Thiên Cốt trắng bệch, như thể tất cả sức lực và sự sống bị rút cạn trong phút chốc.

“Nếu có ai trên thế gian này muốn giết ta, có lẽ ta sẽ không chịu, không cam. Nhưng chỉ có người, ta biết người muốn giết ta, ta chắc chắn phải có lí do khiến mình nhất định phải chết.”

“Người không hỏi ta vì sao ư?”

“Ta không muốn biết, càng... không dám biết.”

“Thực ra, vốn dĩ ta không muốn tự tay giết người.”

“Bởi vậy người mới lợi dụng Vô Cấu thượng tiên, muốn mượn tay y trừng phạt ta? Nhưng những người y giết đều là người y cho rằng có tội. Còn người? Người có rất nhiều cách khiến ta chết, lại muốn để y giết ta, lẽ nào tự người cũng cho rằng ta thích sự phụ là sai, là có tội ư?”

Đối phương đột nhiên có phản kích động: “Không sai! Nhưng nó là sự khởi đầu của mọi tội lỗi! Hoa Thiên Cốt, người phải chết. Chỉ khi người chết, tất cả mới kết thúc!”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người đó.

“Ta chết cũng được, nhưng trước khi chết có thể cho ta nhìn người được không? Cho ta nhìn dáng vẻ của người!”

Người đó lùi lại một bước.

Hoa Thiên Cốt gượng cười: “Được rồi, không cần nói nữa. Giết ta đi.”

Người đó giơ tay phải lên, sau đó lại run bần bật, cuối cùng vẫn không nhin được hỏi: “Người có sợ không?”

“Không sợ!” Hoa Thiên Cốt lại ngẩng đầu lên nhìn người đó, “Người thì sao, người có sợ không?”

Người đó khẽ cười khỏ, “Sợ, ta rất sợ.”

Hoa Thiên Cốt nhìn người đó run tới mức không thể tự chủ. Cuối cùng, như thể đã đưa ra một quyết định rất khó khăn, người đó thoáng thở dài, thả tay xuống.

“Người đi đi.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn đối phương không dám tin: “Người không giết ta nữa?”

Đối phương im lặng hồi lâu.

“Vậy người phải làm sao?”

“Đi mau!” Người đó như đang kìm nén cơn giận khủng khiếp, bắt đầu giục.

Hoa Thiên Cốt đành phải đứng dậy, lảo đảo quay người chạy đi, nàng không biết mình có thể chạy tới đâu, chỉ biết phải cách người đó càng xa càng tốt.

Người đó lẳng lặng nhìn bóng lưng nghiêng ngả của nàng, “Tuy không giết người, nhưng phần kí ức này ta nhất định phải mang đi!”

Một luồng sáng bạc đánh thẳng vào ót Hoa Thiên Cốt, nàng ngã nhào về phía trước, không nhìn được hết lên thẳng thốt, trong cơn hoảng sợ, nàng lại mở mắt ra, nhưng ở đây trời đã sáng.

Bạch Tử Họa đang đứng bên giường nhìn nàng.

“Tiểu Cốt, không sao chứ?”

Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa đầy thắc mắc, “Sư phụ?”

“Mẹ Cốt Đầu, Đường Bảo sau này không thể thành bướm nữa rồi!” Đường Bảo áp vào mặt nàng, ôm cánh mũi nàng òa khóc.

Hoa Thiên Cốt đau lòng nâng Đường Bảo lên thơm mấy cái, “Không sao, Đường Bảo sau này chăm chỉ tu luyện, qua được thiên kiếp thì có thể biến thành người!”

“Thật không? Hu hu hu!”

“Thật mà, không tin con hỏi sư phụ đi.”

Bạch Tử Họa cũng gật đầu, lúc này Đường Bảo mới an lòng.

Hoa Thiên Cốt thấy bọc quần áo đã sửa soạn xong đặt ở một bên, thấy lạ hỏi: “Sư phụ, chúng ta sẽ đi đâu vậy ạ?”

Bạch Tử Họa khẽ cau mày: “Hôm qua con nói muốn quay về Trường Lưu.”

Hoa Thiên Cốt ra sức vò đầu, “Nhưng sư phụ, Tiểu Cốt vẫn chưa chơi thỏa mà! Sư phụ còn đồng ý sẽ về thôn nhà Tiểu Cốt cúng tế cha mẹ. Sư phụ, chúng ta ăn chút gì đó rồi đi được không!”

Bạch Tử Họa thấy nàng trở lại bình thường, gương mặt lộ vẻ nhẹ nhõm, khẽ gật đầu, tuy có chút nghi ngờ và lo lắng nhưng cũng không muốn hỏi thêm nữa.

Hai thầy trò cùng bay trên một áng mây, tạm biệt Vân Ẩn, rời khỏi Mao Sơn tới nơi khác du ngoạn. Đường Bảo cũng không ngủ nữa mà bò trên đầu Hoa Thiên Cốt huyên thuyên đủ thứ.

Nhìn bóng hình một ột thấp tựa vào nhau dần biến mất nơi chân mây trùng trùng điệp điệp, người áo đen đứng sững ở đó hồi lâu.

“Ta xin lỗi... ta vẫn không xuống tay nổi, không thể, không thể tự tay giết chính mình.”

Người đó cởi lớp mạng che mặt xuống, lộ ra dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, nào ngờ lại là Yêu thần Hoa Thiên Cốt.

Sau khi trở thành Yêu thần, nàng dốc hết tâm trí để cứu sống Đường Bảo. Thế nhưng đến tận trước lúc quyết chiến, nàng buộc phải đối mặt với hiện thực, tất cả chỉ là vọng tưởng của nàng mà thôi.

Khoảnh khắc Bạch Tử Họa róc hết phần thịt liên sọc trên cánh tay do nước ao Tuyệt Tình gây nên, bầu trời của nàng đổ sụp trong nháy mắt.

Tất cả ép nàng phải đưa ra quyết định như thế, nàng dùng nghiên Bất Quy quay về quá khứ, bóp chết mọi thứ từ trong trứng nước, đó chính là khi nàng ở trong khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Nếu vậy nàng hiện tại sẽ không còn nữa, Đường Bảo, Sóc Phong, Đông Phương và Lạc Thập Nhất cũng sẽ không chết.

Nghiên Bất Quy có thể dịch chuyển tại những địa điểm khác nhau, thì thời gian cũng có thể. Hoa Thiên Cốt dốc toàn bộ sức mạnh Yêu thần vào trong đó, tìm điểm giao thoa giữa quá khứ và hiện tại, cũng chính là Vương Tích Nhật, sau đó thành công quay trở về thời khắc đại hội vô lâm đang tiến hành, nhìn thấy bản thân trong quãng thời gian vui vẻ nhất cuộc đời.

Nàng lên nhìn Khinh Thủy, nhìn Lạc Thập Nhất, nhìn Đông Phương, nhìn Sát Thiên Mạch, nhìn tất cả những người nàng yêu, và cả những người sau này sẽ bị nàng hại chết.

Nàng đi theo Hoa Thiên Cốt bé nhỏ suốt cả quãng đường, nàng nhớ lại chuyện cũ, như thể Đường Bảo, sư phụ vẫn đang ở bên.

Nhưng nàng không thể tự tay giết chính mình, bởi vậy chỉ có thể mượn tay Vô Cầu thượng tiên, nào ngờ vì cứu Đường Bảo, tất cả lại thất bại trong gang tấc.

Làm sao đây?

Tất cả giờ đã khó có thể cứu vãn, nàng có cách tàn nhẫn với mình, nhưng nên tiếp tục nghĩ cách thay đổi ở điểm nào đó, hay là tiếp tục bước tiếp trong hiện tại tuyệt vọng đã lâu.

Khi Hoa Thiên Cốt bé quỳ xuống xin mình giết con bé, Yêu thần Hoa Thiên Cốt, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Nàng dường như đã quên mình hồi bé từng dùng cảm đến nhường nào!

Người Hoa Thiên Cốt xuất hiện từng vệt sáng, biến mất trong không gian quá khứ.

Khi nàng mở mắt thì đã quay về Vân cung.

Xung quanh nàng là làn nước xanh thăm ẩm áp, cơ thể để trần của Hoa Thiên Cốt từ từ trôi lên mặt nước, bước chân trần ra khỏi ao, quần áo bay tới mặc lên chỉnh chu. Dây tua khê đung đưa cực kì lộng lẫy, xung quanh là bốn mảnh phụ kiện đang bay lơ lửng, mái tóc đen như mực chỉ dùng một nhánh hoa vấn lên đơn giản.

Dẫu nàng đang ở Thần giới, bên ngoài vẫn gió giục mây vần, mưa như trút nước.

...

“Ta xin lỗi, Bạch Tử Họa, ta đã cố hết sức cứu vãn, nhưng vẫn không giết nổi bản thân, thế nên sau cùng, đành dành sự tàn nhẫn ấy lại cho người.”

Hoa Thiên Cốt bước ra ngoài điện trong ánh mắt bình lặng mà vô hồn.

Đại chiến sắp bắt đầu.

Mà kết quả cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, không chết – không ngừng.

11. Chương 08 - Phần 1

Di Thần thư

(1)

Tuyết phủ khắp chốn, thăm thẳm trời xanh. Nàng xách giỏ đi mua đồ ăn, thời tiết không lạnh, làn gió mát lướt nhẹ qua tấm mạng che mặt của nàng.

Chưa đi được mấy bước, nàng đã thấy một người nằm ngay giữa con đường cách đây không xa, nhưng trông đáng vẻ thì không thể gọi là người được. Chiếc áo của người ấy còn trắng hơn cả tuyết dưới chân, mái tóc dài tung bay, đỏ xuống như đoạn gấm đen tuyết đẹp, tựa nét mực đậm nhất trong bức tranh thủy mặc nhân gian này.

Người ấy nằm nghiêng, hình như bị thương rất nặng, nhưng mái tóc dài lại che mất khuôn mặt nên không rõ diện mạo ra sao.

Súp lơ, cà, tỏi, khoai tây... nàng lẩm bẫm trong bụng, sợ lát nữa sẽ quên mất. Nàng cẩn thận vòng qua người ấy, tránh giẫm phải áo và tóc của hắn ta.

Đột nhiên có thứ gì lao thẳng tới, nàng vốn vụng về không tránh được nên bị trúng một nắm tuyết vào chính mặt. Tiểu Bảo nhà hàng xóm lẽ lười, làm mất quý, cười sằng sặc rồi chạy đi. Nàng mím cười bất lực, lau sạch tuyết trên mặt, tiếp tục bước về phía trước. Bên cạnh vang lên tiếng khóc than thảm thiết, thầy thuốc Trương bán bánh nướng bảo, tối qua Hoa tú tài mất rồi, thật đáng tiếc. Nàng gật đầu, nghĩ bụng, đúng là đáng tiếc, sau đó nàng đưa cho thầy thuốc Trương một cánh cát cánh.

Đồ ăn ngoài chợ thức nào cũng tươi, khi nàng mua đầy đồ về nhà, vẫn thấy người ấy nằm giữa đường. Mọi người đi đi lại lại bên người ấy, ai cũng như không nhìn thấy.

Nàng thở dài, lại cẩn thận vòng qua người ấy thêm lần nữa, về nhà nấu cơm ăn, sau đó tưới hoa trong vườn.

Vườn nhà nàng trồng đủ các giống hoa, có mạn đà la, dạ lan hương, lan quân tử, hoa dâm bụt, cúc vạn thọ, hoa súng, hoa anh thảo, mai trần châu... nở khắp sân vườn, tuy nhiều giống nhưng không hề lộn xộn, căn nhà trúc nhỏ của nàng đặt trong sắc màu rực rỡ đó trông vô cùng tao nhã.

Ngày hôm sau tuyết vẫn rơi vậy. Nàng ra ngoài mua thức ăn, người ấy vẫn nằm nguyên chỗ cũ không động đậy. Khi nàng đi ngang qua sạp hàng bánh nướng của thầy thuốc Trương, ông cười vui vẻ nói, không ngờ hôm qua Hoa tú tài sống lại rồi, thật may quá.

Nàng cũng thấy vui, nghĩ bụng, tốt quá rồi, sau đó đưa cho thầy thuốc Trương một cánh tường vi.

Sau khi về nhà, nàng tiếp tục làm cơm, tưới hoa.

Người ấy nằm yên ở chỗ đó liền năm ngày.

Nàng bắt đầu thấy sốt ruột, dự cảm sẽ có chuyện gì không may xảy ra. Nàng ghét việc người ấy chắn đường, nhưng lại ngại nói với người ấy rằng, phiền người chết ở chỗ khác đi.

Đến ngày thứ bảy, cuối cùng nàng cũng không nhịn nổi nữa, quyết định chuyển người này về nhà.

Người ấy tuy trông rất cao, nhưng lại nhẹ đến đáng sợ, nàng chẳng tốn chút sức nào đã đưa được người ấy lên giường.

Thật ra trong lòng nàng rất mâu thuẫn, mình còn trốn chui trốn lủi, bị phát lệnh truy nã, sao còn đưa người khác về nhà, nhờ liên lụy tới người ta thì sao?

Nàng do dự, đấu tranh, cuối cùng quyết định khi người ấy tỉnh lại sẽ đuổi đi ngay.

Nàng gạt tóc người ấy ra, thấy một gương mặt siêu phàm tuyệt thế. Nàng ngáy người hồi lâu, cảm giác bất an lại càng mãnh liệt hơn. Nàng muốn kéo người ấy về lại chỗ cũ, nhưng làm thế có vẻ vô nhân tính quá. Phân vân hồi lâu, nàng dứt cho người ấy chút nước, ngồi thừ bên giường đợi người ấy tỉnh lại.

Quả nhiên chẳng mấy chốc người ấy đã tỉnh, ngay trong khoảnh khắc đôi mắt đó mở choàng, thế gian như bị đóng băng trong chớp mắt, còn nàng lạnh run cầm cập.

Người ấy nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng, nàng không nhìn ra người ấy đang vui hay đang giận, đó là đôi mắt quan sát chúng sinh mà chỉ những vị thần mới có, bị ánh mắt đó nhìn nàng bỗng thấy tự ti, thấy tủi thân tới chực khóc.

Thế gian bắt đầu xoay.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy...

Người ấy không nhúc nhích, nhìn nàng rất lâu rất lâu mà không nói một câu. Tay người ấy hơi run, nhưng mặt lại không tỏ vẻ gì.

Tự thâm tâm nàng nảy sinh cảm giác sợ hãi nói không nên lời với người này, nàng nhận ra rằng cứu người này có lẽ là một sai lầm cực lớn.

“Tĩnh rồi thì mau đi đi.”

Nàng không thấy tò mò bất kì điều gì, chỉ muốn mau đuổi hắn đi, nhưng hắn vẫn không hề động đậy, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng không chịu được ánh mắt đó, quyết định đứng dậy bỏ đi thì hắn ta lại nhìn nàng hờ hững.

“Ngồi xuống.”

Một câu nói giản đơn lại như một mệnh lệnh, khiến nàng hoảng sợ ngồi lại ngay tắp lự.

Người ấy lại quan sát hồi lâu mới nói:

“Họg của con sao thế?”

Giọng người ấy rất hay, nhưng lại mang theo sự xa cách vô ngần, như thể vọng từ thời xa xưa tới.

“Ta không nói được.”

Nàng có phần nổi cáu, nàng biết mọi người đều ghét nàng, ghét nàng bởi nàng là kẻ câm. Nhưng chỉ cần giao lưu được thì điều đó có quan trọng gì đâu?

Người ấy bỗng đưa tay ra, muốn vén mạng che mặt của nàng lên. Nàng hoảng hốt lùi về sau hai bước, sau đó thét to với người ấy trong bụng:

“Ta không quen ngươi! Mau biến khỏi nơi này đi, nếu không đừng trách ta không nể tình!”

Nàng quay người bỏ đi, lại bị người ấy kéo tay áo lại.

Người ấy nghe thấy lời nàng nói như có chút giật mình, nàng có thể cảm nhận thấy cảm xúc của người ấy đang biến động dữ dội. Bỗng nhiên người ấy nói:

“Tiểu Cốt, ta là sư phụ đây...”

Cốc trà trên bàn, đồ đựng trên kệ, tất cả đều vỡ tan trong khoảnh khắc người ấy nói ra câu đó.

Nàng tròn mắt, nhìn người ấy không thể tin, hást văng tay hắn, sau đó xoay người chạy ra khỏi nhà.

Người ấy đuổi theo, rồi nhìn thấy khu vườn nở đầy hoa, trong khoảnh khắc nàng chạy qua từng đóa héo úa trong tuyết. Duy chỉ có một đóa rụng cánh, đó là đóa hoa kì lạ giống thủy tinh, vẫn đương tỏa sáng lấp lánh.

Người ấy ngắt đóa hoa đó rồi tiếp tục đuổi theo ra đường.

Đây là một ngôi làng không lớn gì, cũng không thấy ranh giới bởi nó không có một ranh giới nào, khắp nơi dần trở nên nhạt nhòa rồi biến mất hần, dôi về phía xa chỉ thấy một khoảng trống rỗng.

Mặt đất đang rung chuyển như một cái bàn bị lật lên, trở thành một bề mặt nghiêng. Bầu trời xanh thẳm cao vợi vợi không có mặt trời cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội, ánh sáng dạt dào cuộn nên cơn sóng lớn.

Mọi thứ xung quanh đều hòa vào làn tuyết trắng, gian nhà đang xiêu vẹo, đường phố đang nứt ra, hình ảnh người đi đường bị bóp méo...

Nàng thấy thầy thuốc Trương nhìn nàng cười, cơ thể dần tan thành từng mảnh hóa bóng tuyết bay đi, chum dành dành nàng xâu thành chuỗi đeo lên cổ ông hồi sáng rơi xuống đất.

Nàng hét toáng lên trong lòng, nhưng lại nghe thấy tiếng hét tái tê ấy vang vọng trong không trung, vang vọng trong cái thế giới sắp sụp đổ này, như thể âm thanh từ cõi hồng hoang mang theo tiếng sóng vỗ ào vào bờ, tiếng sấm chớp rền vang, lại còn mang theo tiếng khóc nỉ non, tiếng oán ai buồn bã của hàng ngàn hàng vạn sinh linh tự cổ chí kim.

Sao lại thế?

Mọi thứ sao lại thế này? Nàng ngã nhoài xuống đất, tay nắm lấy chuỗi dành dành, khoanh khắc tiếp xúc với nàng chùm dành dành cũng tàn úa, hóa thành cát bụi.

“Tiểu Cốt!”

Trái tim người ấy như vỡ tan vì tiếng hét thảm thiết của nàng. Người ấy đuổi tới, ôm lấy nàng còn đang thăng thốt vào lòng.

“Đừng sợ, sư phụ đây mà.”

Một lúc lâu sau nàng mới bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn mặt người ấy, một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

“Sư phụ?”

“Nghe lời ta, nhắm mắt lại, ngủ đi, mọi thứ sẽ không còn nữa.”

Người ấy ôm lấy nàng, không hề liếc nhìn cảnh tượng núi nghiêng biển động như tới ngày tận thế.

Sáu trăm linh một, sáu trăm linh hai, sáu trăm linh ba...

Nàng vươn tay ra, dè dặt muốn chạm vào gương mặt đó, nhưng được nửa đường thì lại rút về, sờ lên mặt mình mới nhận ra không biết từ lúc nào đã ướt đầm nước mắt.

Đột nhiên, một cảm giác mệt mỏi đau đớn như bị đè nén suốt mấy kiếp trào dâng tự nơi nào.

Nàng từ từ nhắm mắt trong vòng tay người ấy.

Người ấy chỉ ôm chặt lấy nàng, ngôi nhà đồ sộ phía sau đổ ầm ầm về phía bọn họ.

Tuyết đen bay đầy trời, bầu trời mang sắc tím thẫm lạ thường. Giấy tiền bị đốt bay nơi nơi, như thể làn tuyết tuyết đẹp rơi mãi không ngừng. Đây là thế giới sau khi bị hấn hủy diệt, vạn vật điêu tàn, chỉ còn mỗi sự đổ nát.

...

Bạch Tử Họa giơ tay lên, mười bảy chiếc đinh Tiêu Hồn bay ra khỏi người nàng, Hoa Thiên Cốt ngã phịch xuống đất. Máu từ mười bảy vết thương tuôn ra ào ạt.

“Hoa Thiên Cốt là tội nhân của Trường Lưu thậm chí của cả thiên hạ, nhưng chung quy vẫn là đệ tử của Bạch Tử Họa ta. Là ta quản giáo không nghiêm, gây họa uôn dân, hình phạt kế tiếp, tự ta chấp hành.”

...

Giọng nói lạ lẫm vọng vào tai nàng rõ ràng là của một người khác.

Máu tràn qua bên chân, người làm như không thấy, nhắc Đoạn Niệm kiểm lên.

“Đừng! Sư phụ, xin người, đừng... ít nhất đừng dùng Đoạn Niệm...” Tiểu Cốt òa khóc thảm thiết. Một tay ôm lấy chân Bạch Tử Họa, tay còn lại ra sức bắt lấy chuỗi Đoạn Niệm, nhưng chỉ bắt được hai chiếc cung linh lấp lánh sắc màu mà người tặng nàng khi bái sư, rồi được nàng làm thành tua kiếm.

Một nhát bén ngọt xẹt qua, tay đưa kiếm xuống, không hề do dự. Mọi khí đạo và huyết đạo từ nhỏ tới lớn trên người nàng đều bị phá hủy, chân khí và nội lực tuôn hết ra ngoài, gân mạch không có nơi nào không bị đứt.

Suốt một trăm linh một nhát kiếm, nàng ngã dưới đất như xác chết, nàng hơi co lại, đôi mắt trống rỗng, mặt mày đại đi, không thể cử động, nếu không máu sẽ trào ra càng nhiều.

Lạnh lẽo, dính dấp, dòng máu đỏ từ từ lan ra đất như thể có mạng sống, sau đó quần lấy chân hấn như dây leo, đâm vào trong như xúc tua, thăm dò mọi ngõ ngách trong cơ thể hấn.

Hấn chưa từng cảm thấy đau đớn đến thế, hấn không còn biết cảm giác đau ấy là từ vết thương sáu mươi tư đinh Tiêu Hồn hấn chịu thay nàng, hay là chính trái tim hấn.

Cuối cùng, trái tim cứng lạnh như băng ấy bị máu nàng đâm thủng, nở rộ một đóa sen đỏ màu máu khổng lồ, lỏng lẻo vô ngần, nó xé toạc lồng ngực hắn, gai xương đầy rẫy, hắn cúi người khê thở gấp, đau tới mức linh hồn cũng run rẩy.

Một giọng nói buồn bã vang lên bên tai hắn:

“Sư phụ, người không cần Tiểu Cốt nữa ư?”

Bạch Tử Họa đột nhiên ho ra máu, tỉnh lại từ cơn mê.

Ngoài khung cửa, trăng non đã lên, ánh sáng lạnh lùng đến đáng sợ.

Hắn xoay người ngồi dậy, thờ ơ lau đi vệt máu bên môi, hắn cúi đầu xuống, mượn ánh trăng dưới gốc đào ngoài khung cửa, nhìn mảnh đá Nghiệm Sinh sắp mất đi ánh sáng.

Tiểu Cốt, sắp chết rồi...

Hắn mê man, đổ bệnh hơn một tháng trời, nhưng vẫn nắm chặt đá Nghiệm Sinh của Hoa Thiên Cốt trong tay, dường như mê không tỉnh.

Đây đã là ngày thứ ba mươi tám sau khi Hoa Thiên Cốt bị đóng đinh Tiêu Hồn, phế đạo hạnh, róc tiên cốt, cắt đứt gân mạch, bị dày tới man hoang. Bạch Tử Họa tưởng nàng có sức mạnh Yêu Thần nên chắc chắn sẽ không sao, sẽ từ từ khỏe lại, nhưng đá Nghiệm Sinh lại ngày càng sạm đi.

Đêm nào Bạch Tử Họa cũng lo lắng.

Nàng như chỉ còn sót lại một hơi tàn, sống khắc khoải qua ngày đoạn tháng. Hắn đoán đúng sức mạnh Yêu Thần, còn sai Hạnh Tức tới man hoang bảo vệ nàng, nhưng cuối cùng lại bỏ sót một điều, nàng không muốn sống nữa.

Một bóng áo xanh bay lướt qua rồi hạ xuống sân.

“Thế nào rồi?” Bạch Tử Họa vẫn ở yên đó, nhưng giọng nói lại lộ vẻ nôn nóng chưa từng có.

Sênh Tiêu Mặc do dự hồi lâu, cuối cùng cũng đẩy cửa vào, bước tới trước giường, ngồi xổm xuống, nhìn gương mặt trắng bệch không còn giọt máu của Bạch Tử Họa, lắc đầu buồn bã lo lắng.

“Vẫn chưa tìm thấy, Di Thần Thư đã tan thành tro bụi trong đại chiến Hãn Hải rồi.”

Nghe xong, Bạch Tử Họa không tỏ thái độ gì mà ngã quỵ xuống. Sênh Tiêu Mặc hoảng hốt, vội vàng bước lên đỡ lấy Bạch Tử Họa.

“Huynh tội gì phải thế? Cả đời này huynh chỉ có một đồ đệ, nghĩ cách đưa Tiểu Cốt ra đi, hình phạt con bé phải chịu đã đủ bù đắp tội lỗi nó gây nên rồi.”

12. Chương 08 - Phần 2

Bạch Tử Họa chậm rãi đứng dậy, vị Trường Lưu thượng tiên siêu phàm ngự tại Cửu Thiên trước kia nay lại mỏng manh gầy yếu như bụi trần, tựa lúc nào cũng có thể biến mất theo cơn gió.

“Không có Di Thần Thư thì chắc chắn không thể để nàng ra khỏi Man hoang.”

Giọng Bạch Tử Họa vẫn lạnh lùng và kiên định. Hắn khoác thêm chiếc áo ngoài, cổ vực dậy tinh thần rồi rảo bước đi ra.

Sênh Tiêu Mặc lo lắng, chặn trước người hắn, “Đêm đã khuya rồi, huynh lại bị thương nặng, còn muốn đi đâu nữa?”

“Chỉ còn một cách cuối cùng, ta nhất định phải tìm thấy Di Thần Thư.”

“Di Thần Thư đã không còn tồn tại nữa rồi.”

“Không, có một nơi, nhất định vẫn còn.”

“Đệ đi tìm giúp huynh, huynh nằm xuống nghỉ ngơi đi, nhé? Nếu lúc này đại sư huynh không tìm thấy huynh thì sẽ lo tới phát điên mất!”

Bạch Tử Họa lắc đầu, “Lần này chỉ ta đi mới được.”

“Sư huynh!”

Bạch Tử Họa đã cười gió bay khỏi Tuyết Tình điện, lập tức hóa thành một đốm sao màu trắng cạnh vầng trăng khuyết.

Con đường phồn hoa nhất thành Dao Ca cũng vắng lặng trong đêm khuya, tiếng gõ mõ cũng có vẻ u ám dị thường.

Dị Hủ các vẫn đứng sừng sững ở đó, nhìn từ ngoài vào nó chỉ như một thư viện bình thường. Chỉ khi bước qua cánh cổng lớn mới có thể bước vào thế giới hoàn toàn tách biệt với Lục giới.

Đây không phải lần đầu tiên Bạch Tử Họa tới Dị Hủ các, nhưng đây lại là lần đầu tiên hắn tới với mục đích hoàn toàn khác. Tay vừa đặt lên cửa, cánh cửa của Dị Hủ các đã lập tức mở ra.

Bạch Tử Họa bước vào không hề do dự, những tòa biệt viện nối nhau không ngớt, mỗi căn phòng đều tối đen như mực. Dị Hủ các trong đêm càng có vẻ u ám hơn ban ngày. Ở nơi rất xa, hắn có thể nhìn thấy tòa tháp trắng cao chọc trời. Hắn biết, nơi đó treo lủng lẳng đầy những chiếc lưới còn tươi, đó là bí mật được cất giấu sâu nhất trong lòng Dị Hủ các.

Bạch Tử Họa đi về phía căn phòng còn sáng đèn, ở nơi đó nhất định có người đang đợi hắn.

Khi tới gần, Bạch Tử Họa mới biết đó là một nhà thờ rất lớn, rất cao, vô cùng đồ sộ.

Đông Phương Úc Khanh đang ngồi chính giữa trong đó, phía sau rộng bao la, bên trên cao vợi vợi, tạo nên địa thế xếp tầng cho bảo tháp, nổi trên đó là bốn ngàn chín trăm năm mươi linh vị của anh ta, nó như thể một ngọn núi khổng lồ, lúc nào cũng có thể đổ ập vào hai người.

Miệng Đông Phương Úc Khanh khẽ nhếch, cười như không cười, ngấm lại Dị Hủ Quân này luân hồi vạn kiếp, thế nhưng hơn một nửa số kiếp lại chết trong tay Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa nhìn sát nghiệp khắp tòa tháp mình tạo nên mà không hề có vẻ hối hận hay day dứt, chỉ đứng đưng tiến lên một bước.

Đông Phương Úc Khanh rót cho hắn một chén rượu.

“Ta chỉ hỏi, lần này ngươi tới giết ta, rốt cuộc vì muôn dân hay vì Hoa Thiên Cốt?”

Bạch Tử Họa không nhúc nhích như khối băng.

“Lần này ta tới không phải để giết ngươi, mà là tới làm một cuộc giao dịch.”

Đông Phương Úc Khanh ngửa đầu lên trời cười sang sảng.

“Có lẽ đây là câu chuyện đáng buồn cười nhất trong đời, à không, trong bốn ngàn chín trăm năm mươi mốt đời mà ta nghe được. Trường Lưu thượng tiên muốn trao đổi với Dị Hủ các. Không phải trước giờ ngươi luôn căm ghét việc chúng ta nhiễu loạn thiên đạo luân hồi ư?”

Bạch Tử Họa im lặng hồi lâu rồi nói: “Ngươi chỉ cần nói được hay không.”

“Tất nhiên là được, Dị Hủ các mở cửa là để làm ăn. Chỉ cần Tôn thượng trả nổi giá thì không có gì Dị Hủ các không làm được.”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười dịu dàng. Bạch Tử Họa nhìn vào đôi mắt ấy, đôi mắt như đọng đầy mọi sự âm áp trên thế gian, nhưng nó lại sâu tựa vực thẳm có thể che giấu được mọi thứ.

Quả thực Bạch Tử Họa không tin, cũng không dám tin một người như thế có thể thật lòng được mấy phần với Tiểu Cốt.

“Ngươi đã biết ta sẽ tới từ sớm, biết cách đưa nàng ra khỏi man hoang từ lâu, nhưng ngươi vẫn đợi, đợi ta tới tìm ngươi, làm giao dịch với ngươi đúng không?”

Đông Phương Úc Khanh cười mà không nói.

“Nếu ta không tới thì sao?”

Đông Phương Úc Khanh nhìn thẳng vào Bạch Tử Họa: “Đây là cuộc đọ sức công bằng, so xem hai chúng ta ai yêu Hoa Thiên Cốt ít hơn.”

Bạch Tử Họa thoáng giật mình, cau mày nói: “Nàng là đồ đệ của ta.”

Đông Phương Úc Khanh lắc đầu: “Nhưng ngươi cũng biết, nàng không chỉ coi ngươi là sư phụ, nếu không lúc hành hình, ngươi đã không dùng Đoạn Niệm.”

Bạch Tử Họa không đáp, chỉ đưa hòn đá Nghiệm Sinh trong tay lên.

“Tiểu Cốt sắp chết rồi.”

Đông Phương Úc Khanh nhìn hòn đá đỏ, dần thu lại nụ cười trên môi.

“Không thể nào.” Anh ta hồ hững nói, nhưng ngữ điệu đã mất đi sự bình tĩnh và tự tin lúc đầu.

Đá Nghiệm Sinh sẽ không nói dối, Đông Phương Úc Khanh biết Bạch Tử Họa cũng sẽ không nói dối. Dù anh ta có luôn tự nhủ với mình rằng Cốt Đầu kiên cường, ẩn nhẫn ra sao, đã thế còn có thêm sức mạnh Yêu thần, nàng sẽ bình an thôi, nhưng đá Nghiệm Sinh vẫn vạch trần sự lừa mình dối người ấy.

“Thứ nhất, nàng quả thực sắp chết rồi. Thứ hai, ta tới cũng không phải vì đưa nàng ra khỏi man hoang. Đông Phương Úc Khanh, không phải mọi sự trên thế gian này đều nằm trong tay ngươi.”

“Phải, chỉ có ngươi, nếu không ta tồn tại còn ý nghĩa gì nữa?”

Đông Phương Úc Khanh khẽ nghiêng đầu nhìn Bạch Tử Họa, ánh mắt trống rỗng mà sâu đến đáng sợ.

“Sự tình càng vượt quá tầm kiểm soát càng thú vị, không phải ư?” Đông Phương Úc Khanh quay người, nhìn từng chiếc linh vị của mình, “Ngươi nói đi, lần này ngươi tới đây là muốn trao đổi thứ gì?”

Bạch Tử Họa khẽ thốt ra ba chữ: “Liễm Mộng Hoa.”

Đông Phương Úc Khanh hơi nheo mắt lại, nhưng ngay lập tức đã hiểu: “Ngươi muốn vào trong mộng của Tiểu Cốt? Ngươi cho rằng vào đó vực dậy ý chí sống còn của nàng thì nàng sẽ không chết, ngươi cũng không cần đón nàng ra khỏi man hoang?”

Bạch Tử Họa không hề giấu diếm: “Ta còn muốn tìm Di Thần Thư.”

Lần này Đông Phương Úc Khanh lại trầm ngâm hồi lâu: “Di Thần Thư đã tan thành tro bụi từ lâu rồi.”

“Nhưng nàng là vị thần cuối cùng trên đời, tận nơi sâu thẳm trong tiềm thức đang ngủ say của nàng chắc chắn có thể tìm thấy Di Thần Thư, trong đó nhất định có ghi cách phong ấn sức mạnh Yêu thần vào trong thập phương thần khí. Chúng thần thượng cổ từng làm được, ta cũng có thể làm được.”

Đông Phương Úc Khanh không kìm nổi cười phá lên.

“Thế gian biết Sát Thiên Mạch hồ đồ tùy hứng, lại không biết Bạch Tử Họa mới là kẻ ngông cuồng tự phụ nhất Lục giới. Ngươi biết rõ rằng kiếp long đong này là ta cố ý đưa tới bên cạnh làm hại ngươi, lại không hề tránh né, còn nhận làm đồ đệ. Giờ ngươi lại muốn làm chuyện chúng thần chung tay góp sức khó khăn lắm mới làm nên... ngươi thấy có khả năng thành công không?”

“Đưa Liễm Mộng Hoa cho ta, chuyện còn lại không liên quan đến ngươi. Ngươi có thể đề nghị thứ ngươi muốn, ta sẽ suy nghĩ.”

Đông Phương Úc Khanh nghiêng đầu tỏ vẻ cân nhắc: “Đơn giản thôi, thả Cốt Đầu ra khỏi man hoang.”

Bạch Tử Họa có phần bất đắc dĩ: “Không thể như thế.”

“Có làm sao? Ngươi biết trước giờ ta chưa từng tuân theo nguyên tắc.”

“Nhưng ngươi để ý tới sự sống chết của Tiểu Cốt, ngươi cũng biết dù có là ta thì cũng không cách nào dễ dàng cứu nàng ra.”

“Nếu đã vậy, hà cớ gì ta phải trao đổi với ngươi? Ta vốn muốn cho ngươi một cơ hội để tự chuộc tội, đưa nàng ra khỏi man hoang. Ngươi đã không chịu, ta khắc có cách cứu nàng.”

“Không, ngươi không có. Nếu ngươi không đồng ý giao Liễm Mộng Hoa cho ta, ta sẽ giết ngươi ngay lập tức. Muốn cứu nàng, đợi thêm hai mươi năm nữa.”

Đông Phương Úc Khanh cúi đầu trầm ngâm hồi lâu rồi bật cười, trong nụ cười ấy có vài phần bất lực, vài phần khổ sở, vài phần mỉa mai.

“Quả nhiên chúng ta vẫn đang so xem ai yêu nàng ít hơn.”

Bạch Tử Họa giật mình, quay lưng đi.

“Chúng ta có thể hợp tác, dùng cái giá thấp nhất, ít hi sinh nhất để đổi lấy cơ hội đưa nàng ra ngoài.”

“Ra rồi thì sao? Mười bảy cây đinh Tiêu Hồn, một trăm linh một nhát kiếm, ngươi phong ấn sức mạnh Yêu thần của nàng, thì dù nàng có sống cũng chỉ là một kẻ tàn phế.”

Bạch Tử Họa chống lên cây cột bên cạnh, khí huyết trong người đang sục sôi, hần đường như không chịu nổi.

“Thế còn hơn là chết.”

Đông Phương Úc Khanh im lặng phất tay, hai Hủ vệ đeo mặt nạ bước ra từ trong bóng tối đỡ lấy Bạch Tử Họa.

“Đêm nay ngươi nghỉ ngơi đã, muộn nhất là ngày mai ta sẽ tìm thấy Liễm Mộng Hoa, nhưng ngươi thế này chỉ tổ chết trong giấc mơ của nàng mà thôi.”

Nói xong, Đông Phương Úc Khanh vội vã quay người bỏ đi.

Ngày hôm sau, Bạch Tử Họa tỉnh giấc trong một gian phòng khách có phần tráng lệ hơi quá, lơ đãng đốt một loại hương tỏa mùi kì lạ.

Đông Phương Úc Khanh mở một chiếc hộp gỗ đàn ra, bên trong là đóa Liễm Mộng Hoa bảy cánh như được tạo thành từ thủy tinh.

“Muốn vào giấc mơ của một người không khó, khó ở chỗ là vào được giấc mơ trong giấc mơ. Chuyện Di Thần Thư đã xảy ra quá lâu rồi, không biết bị chôn giấu ở tầng thứ mấy trong thần thức của Cốt Đầu. Đóa Liễm Mộng Hoa bảy cánh hiếm thấy này, mỗi cánh của nó có thể giúp ngươi vào được một tầng mộng, nếu tới tầng thứ bảy mà vẫn không tìm thấy thì phải ra ngoài ngay lập tức.”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Cái giá ngươi muốn là gì?”

“Ta vốn muốn ngươi dập đầu ba cái trước bốn ngàn chín trăm năm mươi linh vị của ta.” Đông Phương Úc Khanh nhìn Bạch Tử Họa cười như không cười, “Thế nhưng nếu để Cốt Đầu biết ta hạ nhục sư phụ của nàng, chắc chắn nàng sẽ tính sổ với ta. Bởi vậy, chẳng bằng đổi lấy một lời hứa của ngươi.”

Chân mày của Bạch Tử Họa khẽ động: “Lời hứa gì?”

“Hứa đời này kiếp này, bất kể chuyện gì xảy ra, ngươi tuyệt đối không giết nàng!” Thoáng chốc về mặt Đông Phương Úc Khanh trở nên kiên quyết.

Bạch Tử Họa nhìn Đông Phương Úc Khanh. Vì Tiểu Cốt, hẳn thậm chí còn phản bội cả thiên hạ, phong ấn sức mạnh Yêu thần vào trong cơ thể nàng, sao có thể giết nàng được?

“Ta đồng ý.”

“Được! Hi vọng Trường Lưu thượng tiên nói lời giữ lời, nhớ mãi lời thề ngày hôm nay!”

Đông Phương Úc Khanh đưa Liễm Mộng Hoa cho Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa đón lấy, đóa hoa trong tay đẹp tới động lòng người, nhưng lại dễ vỡ như lưu ly.

“Ta phải làm gì?”

“Người vừa cảm Liễm Mộng Hoa vừa nghĩ về Cốt Đầu, nếu nàng ngủ, chìm vào cơn mơ thì người cũng có thể vào. Liễm Mộng Hoa cũng sẽ vào theo người, sau khi vào, người phải tìm thấy Liễm Mộng Hoa trước, nhất định phải tìm thấy Liễm Mộng Hoa trước, nó chính là chìa khóa đưa người đi tới tầng mộng sâu hơn mà không gặp trở ngại gì.”

“Chỉ cần tìm thấy nó là có thể đi tiếp?”

“Đâu có dễ vậy. Mỗi người đều có cõi mộng vô hạn, cõi mộng nông là nơi phản ánh trực tiếp tâm trạng, tư tưởng và thực tại của chủ nhân; còn cõi mộng sâu lại bao gồm việc nhìn thấy mỗi một giọt nước, nếm mỗi một mùi vị, nụ cười của cha mẹ lúc mới chào đời, thậm chí là kí ức của mấy kiếp luân hồi trước.”

“Cõi mộng nông, bình thường khi chúng ta ngủ dậy tỉnh thoảng cũng sẽ nhớ. Chủ nhân của cõi mộng ở thế giới đó sẽ có một hình tượng cơ bản liên quan đến bản thân mình, đó là hình tượng chân thật nhất, cũng là đáng về những người bên cạnh quen thuộc nhất. Nhưng càng tiến sâu, cõi mộng sẽ càng lừng lờ, càng hỗn loạn, càng không có trật tự và quy tắc, càng dễ lạc đường.”

“Người phải tìm thấy Cốt Đầu trong giấc mơ đầu tiên, khiến nàng ngủ, rồi lại dùng Liễm Mộng Hoa bước vào giấc mơ trong giấc mơ của nàng. Nàng sẽ tỉnh lại trong giấc mơ thứ hai. Người lại phải tìm thấy Liễm Mộng Hoa, khiến nàng ngủ tiếp, rồi mới có thể tiến vào giấc mơ thứ ba.”

“Nếu người chết giữa đường, người sẽ tỉnh lại và không bao giờ có cơ hội bước vào nữa. Nếu Cốt Đầu chết, nàng cũng sẽ tỉnh lại, cõi mộng sẽ sụp đổ, rồi được tái tạo trở lại. Người sẽ bị nhốt trong đồng đồ nát đó, bị dồn ép dưới tầng tầng cõi mộng, không bao giờ có thể thức tỉnh. Bởi vậy dù có thế nào, người đều phải bảo vệ nàng an toàn.”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Di Thần Thư có thể ở trong bất cứ cõi mộng nào, ta làm sao để xác định được vị trí của nó?”

“Cách đơn giản nhất là hỏi thẳng Cốt Đầu. Nếu trong cõi mộng ấy có, thì nàng sẽ cảm nhận được, rồi đưa người đi tìm. Thậm chí nàng có thể chuyển Di Thần Thư lên cõi mộng nông trong vô thức, đấy là trong trường hợp nàng đồng ý để người ta tìm thấy. Không ai có thể khẳng định nàng còn giữ chút kí ức nào từ thời viễn cổ hay không, bởi vậy người đi lần này có khả năng một đi không trở lại, thậm chí có thể chết trong đấy. Người chắc mình đã suy nghĩ kĩ?”

“Nếu ta không tỉnh lại thì hãy giúp ta chuyển cái này cho sư đệ của ta.” Bạch Tử Họa đưa một con ốc truyền tin cho Đông Phương Úc Khanh.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Cõi mộng càng sâu càng nguy hiểm, người rất có thể sẽ bị ý thức cuốn đi, mãi mãi không tỉnh lại. Ngoài ra thời gian trong cõi mộng rất hỗn loạn, hơn nữa có trường hợp thời gian, không gian trong cõi mộng cực giống hiện tại, nó sẽ đánh lừa người, khiến người tưởng rằng mình đã tỉnh rồi, đã về rồi, khiến người quên hết thấy, quên cả tỉnh lại. Bởi vậy, người phải liên tục tự tính thời gian, đồng thời cũng phải tự nhắc nhở bản thân mục đích tới cõi mộng của nàng là gì.”

“Cốt Đầu là chủ của cõi mộng, nàng là thần trong thế giới đó, muốn làm gì cũng được. Nhưng do chịu ảnh hưởng từ chính ý thức của mình, thậm chí còn có khả năng nàng không nhớ mình là ai, chỉ biết chuyện mình muốn biết. Bởi vậy ta hi vọng người đừng nói cho nàng biết thân phận thật sự của mình trong cõi mộng, cũng đừng nói cho nàng biết nàng là ai.”

“Tại sao?”

“Người đâm nàng bao nhiêu nhất đến vậy, còn đây nàng tới man hoang. Nếu trong tiềm thức nàng ghét người, hận người thì có khả năng tất cả mọi người trong cõi mộng sẽ truy sát người. Dù nàng không giết người thì sau khi biết chân tướng, cảm xúc của nàng sẽ cực kì không ổn định, rất có khả năng khiến cõi mộng sụp đổ.”

Bạch Tử Họa im lặng hồi lâu, hẳn không có cách nào tưởng tượng, trong cõi mộng của Tiểu Cốt, mình sẽ như thế nào.

Hủ vẹ bưng tới hai bát thuốc, Đông Phương Úc Khanh thả không dưới mười viên vào trong bát ngay trước mặt hắn. Bạch Tử Họa uống không hề do dự. Đông Phương Úc Khanh nhìn Bạch Tử Họa cười như không cười.

“Người không sợ ta hạ độc người, không chế hay dày dạn người?”

Bạch Tử Họa không nói, đang định uống nốt bát thứ hai thì bị Đông Phương Úc Khanh ngăn lại.

“Bát này là của ta.”

Bạch Tử Họa kinh ngạc.

Đông Phương Úc Khanh lật lòng bàn tay, lấy ra một đoá Liễm Mộng Hoa bốn cánh.

“Ta sẽ vào cùng người. Muốn vào cõi mộng phải tiếp xúc cơ thể, người và Cốt Đầu có liên hệ từ huyết ấn, có thể vào trong mộng của nàng từ nơi xa xôi vạn dặm. Còn ta và nàng lại không có mối liên hệ như thế, nên chỉ có thể thông qua mộng của người để vào mộng của nàng. Do đó có khả năng ta không thể xuất hiện bằng hình dạng cụ thể trong mơ, nhưng ta có thể nhìn thấy hai người, truyền cho người một vài thông tin, đưa ra chỉ dẫn nào đó.”

“Không cần. Nếu người bị nhốt trong mơ không thể tỉnh lại thì làm thế nào?”

“Yên tâm, ta vào cõi mộng không sâu, cõi mộng sụp đổ phải mất một thời gian nhất định, ta muốn chạy chắc chắn kịp. Người không cần lo lắng cho sự an nguy của ta, điều người nên lo là bí mật của người sẽ bị ta nhìn thấu.”

“Ta tự thấy bản thân một đời không thẹn điều chi, hơn nữa chuyện ta biết có chuyện gì người muốn biết mà không có cách nào biết không?” Bạch Tử Họa thản nhiên hỏi.

Đông Phương Úc Khanh bật cười: “Cũng đúng, thế nhưng ta chỉ tìm thấy Liễm Mộng Hoa bốn cánh, ba cõi mộng còn lại người phải tự lực cánh sinh thôi.”

Đông Phương Úc Khanh uống nốt bát thuốc còn lại. Hai người cùng nằm lên giường, rồi tay Đông Phương đặt lên tay Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa cau mày thấy không tự nhiên lắm, Đông Phương Úc Khanh lại cười xòa, rồi nhắm mắt lại, tỏ vẻ tập trung. Hắn nhất định phải giúp Bạch Tử Họa tìm thấy Di Thần Thư. Đúng như những gì Bạch Tử Họa nói, tìm thấy Di Thần Thư mới là cách vẹn toàn, nếu không dù Cốt Đầu có ra khỏi man hoang cũng không được yên ổn. Về phần vết thương trên người nàng, sau này hắn tất sẽ có cách.

Thực ra vào mộng của Hoa Thiên Cốt thông qua mộng của Bạch Tử Họa tỉ lệ nguy hiểm cao hơn việc vào trực tiếp ngàn vạn lần, nhưng hắn không thể đợi thêm một phút nào nữa, dù là mơ cũng được, hắn chỉ muốn thấy nàng, chắc chắn rằng nàng có khỏe hay không...

Hai đoá Liễm Mộng Hoa bỗng phát ra một luồng ánh sáng kì lạ.

13. Chương 09 - Phần 1

(2)

Cả thế giới đổ ập về phía họ.

Mặt đất như thể mềm đi trong chớp mắt, gợn sóng khắp mọi nơi, như đất bùn mới được xới. Hắn ôm nàng bắt đầu lún xuống.

Chìm ngihm... không có bóng tối theo tới, cũng không có cảm giác khó thở.

Xung quanh hóa thành mặt biển xanh thẳm, thế nhưng trong biển không phải là nước, mọi vật trong thế giới vừa nãy đều hóa thành những hạt cực nhỏ, lửng lơ trong biển.

Một đàn chim riu rít bay trong biển, sau đó là vô số bướm bướm vẫy cánh, lớp phấn trên cánh lấp lánh ánh sáng, hóa thành một dòng sông bạc trong lòng biển.

Bạch Tử Họa ôm Hoa Thiên Cốt, hai người đang liên tục lao xuống, xuyên qua dòng sông bạc ấy, xuyên qua bầy sứa ẩn khuất như ma quỷ.

Khoảnh khắc Hoa Thiên Cốt bước vào trong thế giới này bèn tĩnh lại, nàng không làm gì, chỉ tròn mắt nhìn cảnh tượng kì lạ đẹp hiếm có. Cuối cùng hai người vọt ra khỏi đáy biển, văng lên con sóng, sau đó lại tiếp tục rơi xuống, không khí mang theo mùi máu tanh nồng.

Chiếc áo trắng của Bạch Tử Họa trong gió như thể đóa hoa sen nở rộ, một tay ôm Hoa Thiên Cốt, một tay nắm chặt lấy Liễm Mộng Hoa. Hắn thử dùng pháp thuật cưỡi gió, may thay trong giấc mơ của Hoa Thiên Cốt cũng có nguyên tắc này. Do vậy tốc độ rơi xuống của hai người chậm dần, cuối cùng lững lơ trên không trung.

Khác với giấc mơ trước, thế giới trong mộng này toàn cảnh hoang tàn, đâu đâu cũng thấy những rặng núi lửa dài miên man, đất đai nứt toác, không có lấy một ngọn cỏ, sự sống hoàn toàn biến mất.

Bạch Tử Họa tìm một nơi sạch sẽ rồi bay xuống, cúi đầu nhìn Hoa Thiên Cốt.

Tám trăm bảy mươi một, tám trăm bảy mươi hai, tám trăm bảy mươi ba...

Trong đầu Bạch Tử Họa văng vẳng giọng nói không vui của Đông Phương Úc Khanh, “Người không nên nói với nàng thân phận của hai người để gây nên biến động tâm lí dữ dội cho nàng như vừa rồi, suýt nữa thì không qua được cả giấc mơ đầu tiên.”

Nói xong, Đông Phương Úc Khanh lại khẽ cười: “Thì ra Bạch Tử Họa cũng có lúc mất khống chế.”

Bạch Tử Họa không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Hoa Thiên Cốt, nàng nhìn hắn có phần sợ hãi. Bây giờ đôi mắt nàng cuối cùng cũng có hắn, nàng biết hắn là ai rồi.

Bạch Tử Họa không thể giải thích cho ai hay, khi Tiểu Cốt hoàn toàn không nhận ra hắn, lạnh lùng đuổi hắn đi, tự hắn cảm thấy thế nào. Hắn không thể chấp nhận ánh mắt nhìn người xa lạ mà nàng dành cho hắn. Trong lúc xúc động, lời đã buột miệng mà ra. May thay, bọn họ vẫn an toàn bước vào cõi mộng thứ hai.

Bạch Tử Họa đưa vươn tay, muốn gỡ mạng che mặt của Hoa Thiên Cốt xuống, hắn chỉ muốn ngắm nàng cho kĩ, để chắc chắn rằng nàng vẫn bình yên vô sự.

Hoa Thiên Cốt túm lấy mạng che mặt, ánh mắt lộ vẻ cầu xin, không biết vì sao nàng lại không muốn để Bạch Tử Họa thấy mặt mình.

Thế nhưng ánh mắt của Bạch Tử Họa lại lạnh lùng cương quyết, Hoa Thiên Cốt không dám trái lời, đành phải rút tay về rồi nhắm mắt lại, để mặc Bạch Tử Họa gỡ mạng che mặt xuống.

Bạch Tử Họa nhìn gương mặt quen thuộc ngay trước mắt, hòn đá đè nặng trong lòng cũng hạ xuống. Trước kia nàng không thể nói, lại che kín mặt, luôn khiến hắn cảm thấy bất an.

Hoa Thiên Cốt sờ mặt mình, hoàn hảo như ban đầu.

“Tiểu Cốt, nói chuyện đi, con có thể nói.”

Trước giờ Hoa Thiên Cốt đều răm rắp nghe lời Bạch Tử Họa, nàng do dự trong chốc lát rồi bắt đầu mấp máy môi.

“Sư... sư phụ...” Mới đầu giọng nàng có hơi khàn, nhưng chẳng mấy chốc đã khôi phục như thường.

Hoa Thiên Cốt mừng rỡ: “Sư phụ, sao người lại ở đây? Chúng ta... Đây là đâu?”

Hoa Thiên Cốt nhìn xung quanh, quang cảnh vắng lặng, đâu đâu cũng thấy miệng núi lửa khổng lồ, mặt đất rỉ ra dịch độc nổi bọt, không khí sặc sụa mùi hôi thối, núi lửa như lửa địa ngục thiêu trụi vạn vật.

“Ta hi vọng người sẽ không nói cho nàng biết chân tướng một cách tùy tiện nữa.” Đông Phương Úc Khanh lại lên tiếng nhắc nhở. Thân phận bị chối bỏ cũng không sao, nhưng nếu ngay cả thế giới đang sống cũng bị phủ định rằng nó không tồn tại thì Đông Phương Úc Khanh không dám tưởng tượng cảm xúc của Hoa Thiên Cốt có kích động tới mức khiến cõi mộng sụp đổ thêm lần nữa hay không. Bọn họ sẽ rất khó có cơ hội thoát khỏi thế giới này.

Bạch Tử Hòa thoáng do dự rồi nói, “Nơi này không là đâu cả, mà chỉ là một cõi mộng của con.”

“Cõi mộng?”

Cả người Hoa Thiên Cốt run lên, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi khó tin. Mặt đất lại bắt đầu rung chuyển, vô số núi lửa như sắp phun trào.

Bạch Tử Hòa xoa nhẹ đầu nàng: “Đừng sợ, có sư phụ ở đây.”

Hắn tin bản chất mạnh mẽ trong con người đệ tử của mình, tin nàng có thể đối mặt với tất cả, đồng thời hắn cũng sẽ đối mặt cùng nàng, bởi vậy Bạch Tử Hòa không muốn lừa Hoa Thiên Cốt.

“Ta tới cõi mộng của con là vì tìm Di Thần Thư. Tiểu Cốt, chỉ có con mới biết Di Thần Thư nằm ở đâu, chỉ con mới biết trong đó ghi chép những gì. Chỉ có tìm thấy Di Thần Thư, con mới có cơ hội ra khỏi man hoang.”

“Man hoang?”

Gương mặt Hoa Thiên Cốt trở nên thần thờ, man hoang là chỗ nào?

Giọng Đông Phương Úc Khanh lại lần nữa vang bên tai: “Người nói chuyện đó với nàng cũng chẳng có ích gì. Đây là giấc mơ của Tiểu Cốt, trong mơ, nàng có thể làm mọi chuyện mình muốn làm, cũng chỉ nhớ chuyện nàng muốn nhớ. Với nàng mà nói, Yêu thần xuất thế, bị đẩy tới man hoang đều là những việc nàng không muốn đối mặt, nàng đã tự khiến mình quên từ lâu rồi.”

Hoa Thiên Cốt vẫn đang suy nghĩ lời của Bạch Tử Hòa, nàng không hiểu lắm, vì sao sư phụ lại nói nàng đang nằm mơ. Với nàng, đây là cả thế giới, nàng muốn cố gắng duy trì sự vẹn toàn của thế giới này, nếu thế nhất định phải tin thế giới này là thật. Bởi vậy, gian nhà trúc nhỏ của nàng là thật, con đường ở thôn là thật, thầy thuốc Trương và Tiểu Bảo là thật, sư phụ ở ngay trước mặt cũng là thật, và kẻ liên tục phát lệnh truy nã nàng, cũng là thật.

Bạch Tử Hòa thấy Hoa Thiên Cốt đột nhiên hoảng hốt tròn mắt.

“Sư phụ, cẩn thận!” Hoa Thiên Cốt ra sức đẩy Bạch Tử Hòa.

Một mảnh trăng lưỡi liềm đột ngột bổ thẳng từ phía sau tới, Bạch Tử Hòa khó khăn lắm mới né được, tảng đá cực lớn bên cạnh bị chém thành hai khúc như đậu phụ.

Bạch Tử Hòa kéo Hoa Thiên Cốt bay lùi nhanh về đằng sau hơn mấy trượng thì thấy phía trước có mười ba người đội lọng, mỗi người cầm một vũ khí khác nhau, không nhìn thấy mặt ai trong cái lọng ấy mà chỉ thấy một đàn ma trôi đang bốc cháy hừng hực.

Bạch Tử Hòa bỗng cảm thấy tâm trạng mình đang dấy lên vô số cảm xúc tiêu cực, tất cả hi vọng, tự tin, kiêu ngạo đều bị những kẻ ở phía trước này hút mất.

Bạch Tử Hòa đứng lặng ở đó, hắn cảm nhận và chột ngơ ra.

Yêu, Đau, Tuyệt Vọng, Tự Ti, Tự Trào, Xấu hổ, Cả Thẹn, Nhớ Nhung, Sợ hãi, Thất Vọng, Hối hận, Nghi ngờ, u Sầu, đó là mười ba tâm ma trong lòng Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt đối mặt với mười ba người đó, mặt xám ngoét. Nàng không muốn bọn họ xuất hiện trước mặt sư phụ như thế này, nhưng hôm nay xem ra không thể tránh một cuộc ác chiến nữa.

Không biết vì sao, Bạch Tử Hòa lại thấy có chút may mắn, trong mười ba tâm ma, duy chỉ không có Hận và Phẫn Nộ.

Tiểu Cốt, thì ra dấu tới nước này, con cũng chưa từng oán hận sư phụ, đúng không?

Bạch Tử Hòa đặt Liễm Mộng Hoa vào tay Hoa Thiên Cốt.

“Tiểu Cốt, nghĩ cách ngủ đi, con ngủ chúng ta sẽ có thể thoát khỏi nơi này.” Nói xong, Bạch Tử Hòa bước lên nghênh chiến.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu không thể tin, nhìn Bạch Tử Hòa độc chiến với mười ba người. Tuyệt vọng, tự trào, xấu hổ, sợ hãi... đủ mọi cảm xúc sục sôi trong người nàng.

Sao sư phụ lại cho rằng mình có thể ngủ ngay trong lúc người gặp hiểm nguy?

Thấy Sở Hải đâm kiếm xuyên qua vai Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt hoảng sợ hét toáng lên, vội vã nhắm mắt lại không dám nhìn tiếp.

Ngủ đi, ngủ đi, nhất định phải mau đi ngủ.

Tự Trào muốn xông tới giết nàng, Bạch Tử Họa búng ngón tay. Đông Phương Úc Khanh như một vị thần đang quan sát chúng sinh, nhìn mọi thứ trước mắt, thỉnh thoảng sẽ buông lời nhắc nhở đúng lúc, hóa giải hiểm nguy cho Bạch Tử Họa.

Thân Bạch Tử Họa chịu sáu mươi tư đĩnh Tiêu Hồn, vốn cười kiếm đã khó, nhưng đây là giấc mơ của Hoa Thiên Cốt, nàng đã quên cả việc hấn chịu hình thay mình, trong suy nghĩ của nàng, Bạch Tử Họa vẫn là vị sư phụ khắp trên trời dưới đất không ai địch nổi.

Trận chiến này thoát trông như phụ thuộc vào Bạch Tử Họa, nhưng thực chất, ai thắng ai thua phụ thuộc hết vào suy nghĩ của Hoa Thiên Cốt.

Bạch Tử Họa cũng rất rõ tình hình hiện tại, nhưng lại không nói gì với Hoa Thiên Cốt, để tránh tăng thêm áp lực cho nàng, tay vẫn giữ Hoàn Hư kiếm tập trung ứng phó với kẻ địch. Mười ba tâm ma này có lẽ là đối thủ kì lạ nhất trong đời hắn, nhưng điều hắn tự tin nhất chính là tiêu trừ hết tâm ma của mình, đồng thời cũng tự tin có thể diệt trừ cho đồ đệ.

Hoa Thiên Cốt lo cho sự an toàn của Bạch Tử Họa, gương mặt lộ vẻ lo lắng, không thể chìm vào giấc ngủ.

Bạch Tử Họa suy nghĩ một lát, nhận thấy cảm xúc khác biệt của mười ba người, nguyện chịu một nhát liềm của Tự Trào để đuổi theo Sở Hải, chặt đôi nó thành hai nửa.

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy tâm trạng mình được thả lỏng, từng bước như mơ. Khi Tuyệt Vọng dốc toàn lực đột kích hai người họ, Bạch Tử Họa bỗng thấy mặt đất mềm đi, hắn và Tiểu Cốt lại rơi xuống.

“Tiểu Cốt...”

Bạch Tử Họa ôm Hoa Thiên Cốt đã ngủ mê man vào lòng, từ từ bay xuống, vượt qua mặt biển của cõi mộng thứ ba.

Trong dòng biển xanh biếc ngập đầy cánh hoa đào bỗng bình trôi tầng tầng lớp lớp khiến người khác như ngạt thở. Hai người rơi thẳng xuống dưới, kéo theo một đường ánh hồng ở phía sau như đuôi sao băng.

...

Trúc Nhiễm có phần bức bối.

Con thú Hanh Tức kia tự đưa một cô gái bị thương nặng tới ở bên ngoài căn nhà gỗ của gã đã mấy ngày rồi.

Cô gái đó không lớn lắm, người ngòm hều như không có chỗ nào hoàn hảo, luôn chìm trong trạng thái hôn mê. Cô gái ấy mù, mặt bị hủy, họng không thể nói, gân mạch đứt đoạn, xương cốt đều là vết thương do đĩnh Tiêu Hồn gây nên, lại không có chút ý chí sống còn nào, đại để cũng coi như người đã chết.

Trúc Nhiễm không muốn xảy ra xung đột với con mãnh thú từ thời thượng cổ ấy, bèn để mặc nó ở dưới mái hiên nhà mình.

Kể ra thú Hanh Tức cũng thông minh, biết quanh đây bày bố trận pháp, những con mãnh thú khác không dám lại gần, vì sự an toàn của cô gái đó mà đành phải ở lại đây.

Mỗi ngày nó đều tha thức ăn về, nhai nát miếng thịt sống và mớm từng tí cho nàng ta. Nhưng người đó đã không còn chút ý chí muốn sống nào nữa, lúc trước còn có thể nuốt vào chút máu, gần đây thì ăn cái gì cũng nôn ra hết. Hanh Tức bắt đầu lo sợ, nôn nóng không yên, đêm đêm rít gào bên ngoài khiến Trúc Nhiễm ngủ cũng không ngon giấc.

Đã là thứ sắp chết, Trúc Nhiễm không muốn vì một kẻ không có giá trị lợi dụng mà lãng phí thuốc thang và sức lực của mình.

Nhưng tới mấy ngày sau, người đó vẫn chưa tắt thở.

Trúc Nhiễm thấy hơi kì lạ, gã nhân ban ngày Hanh Tứ không có ở đó mà tới trước mặt nàng quan sát cẩn thận.

Ngay từ lần đầu tiên thấy nàng, Trúc Nhiễm đã biết nàng bị Trường Lưu dày tởm, bởi vì trên mặt nàng cũng có vết sẹo do nước ao Tam Sinh để lại.

Thoạt trông nhỏ vậy, thì ra cũng là kẻ có tình...

Gã nhếch mép khinh thường, thử lấy cung linh trong tay nàng ra, nhưng không ngờ ngay cả lúc mê man nàng cũng nắm chặt đến vậy. Trúc Nhiễm phải vất vả lắm mới lấy được, gã cẩn thận quan sát, mày cau càng lúc càng chặt, dần dần chắc chắn rằng chỉ có Bạch Tử Họa mới có thể dạy ra được đồ đệ tu cả ngũ hành. Nhưng người này phạm phải tội lỗi tày trời gì mà bị Trường Lưu phạt hình đình Tiêu Hồn, phế tiên thân cũng không đủ, còn bị dày tởm man hoang này nữa?

Trúc Nhiễm nghĩ, nếu nàng qua vượt qua ải này mà không chết, có lẽ sẽ có giá trị lợi dụng gì đó với gã thật.

...

Ở giữa biển đất và biển trời, lác đác trên trăm hòn đảo, trên đảo trồng toàn hoa anh đào, cánh hoa phấn hồng đung đưa khắp nơi. Cả thế giới này như thể luôn có những cơn mưa hoa màu hồng.

Bạch Tử Họa ôm Hoa Thiên Cốt bay xuống một hòn đảo nhỏ, phát hiện xung quanh đây giống hệt Tuyệt Tình điện.

Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên lại thích thú mở to mắt, vui vẻ chạy tới chạy lui.

Thế giới vừa này, sự truy sát vừa này đã bị nàng quên hết rồi. Nơi này chỉ là Tuyệt Tình điện, có nàng, có sư phụ, bọn họ vẫn sống một cách giản đơn, yên bình.

Nhưng Bạch Tử Họa lại không thể thả lỏng, thần kinh vẫn căng thẳng.

“Tiểu Cốt, con có thể cảm nhận được Di Thần Thư ở đâu không?”

Hoa Thiên Cốt hoang mang lắc đầu.

Bạch Tử Họa sợ tâm ma truy sát bọn họ lại tới, cũng không biết cơ thể của Hoa Thiên Cốt có thể cảm cự được bao lâu. Thời gian gấp rút, hần nhất định phải mau chóng tới cõi mộng sâu hơn để tìm Di Thần Thư. Nhưng lúc này, hần lại nhận ra Liễm Mộng Hoa không còn nằm trong tay mình nữa.

“Tiểu Cốt, đóa hoa vừa này đâu? Con có nhìn thấy không?”

Hoa Thiên Cốt vẫn hoang mang lắc đầu. Nàng vừa mới tỉnh lại, thế giới hiện tại này với nàng mà nói, tất cả đều mới lạ cũng là điều đương nhiên. Thế giới vừa này lại như ảo ảnh thoáng qua không để lại dấu vết nào.

“Sư phụ, người đói chưa? Tiểu Cốt đi nấu canh hoa đào cho người!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy tót vào bếp, Bạch Tử Họa vẫn không dám thả lỏng, lật tung xung quanh lên một lần mà vẫn không tìm thấy Liễm Mộng Hoa.

“Sư phụ... sư phụ...”

Từng tiếng gọi vang lên giục giã, đó là tiếng Tiểu Cốt gọi hần về ăn cơm. Bạch Tử Họa như thấy mình quay về Tuyệt Tình điện thuở ban đầu, mọi thứ như chưa đổi khác.

Một vạn tám nghìn hai trăm mười bốn, một vạn tám nghìn hai trăm mười lăm, một vạn tám nghìn hai trăm mười sáu...

Nhưng chỉ trong phút chốc Bạch Tử Họa đã bắt bản thân tỉnh táo lại. Nơi đây không phải là Tuyệt Tình điện, nơi đây là cõi mộng của Tiểu Cốt.

Hần thoáng thần thờ, không biết từ lúc nào mình đã ngồi trước bàn ăn cơm cùng Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt bưng canh hoa đào, nhắc muống muốn dứt cho hần. Bạch Tử Họa do dự một lát, mắt nhìn thẳng vào Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt không chịu nhượng bộ, lại đưa muống ra, khẳng khẳng muốn hần phải ăn.

Bạch Tử Họa khó hiểu mà chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn há miệng để nàng dứt cho. Hoa Thiên Cốt rất vui, thỏa mãn nhìn cánh môi mỏng của hần mấp máy, thỉnh thoảng bên môi dính một vệt màu hồng, quyến rũ vô cùng, nàng lại không kìm được mà nuốt nước miếng.

“Sư phụ...” Nàng vô thức gọi, Bạch Tử Họa cũng vô thức ậm ừ đáp lời. Ánh mắt hai người giao hòa, vô số những chuyện trong quá khứ dấy lên một con sóng lớn, Bạch Tử Họa buộc phải đưa mắt đi.

“Tiểu Cốt, con còn nhớ bên cạnh con có những ai, có chuyện gì đã xảy ra không?”

Muốn biết toàn cảnh cõi mộng thứ ba thì cách đơn giản nhất chính là hỏi Hoa Thiên Cốt, nhưng hần lại không biết nên đề cập đến vấn đề này thế nào. Thế giới này hiển nhiên khác thế giới trước rất nhiều, nhưng vẫn hợp tình hợp lý. Cảnh sắc nơi đây đẹp tuyệt, từng làn gió thổi hiu hiu, ngoài việc bầu trời không phải trời, mà là một đại dương bao la.

Còn những thứ khác hầu như giống hệt Tuyệt Tình điện. Bọn họ xuyên qua hết tầng biển ghép cõi mộng này với cõi mộng khác.

Hoa Thiên Cốt không hiểu lời Bạch Tử Họa cho lắm, thế nhưng vẫn thành thực trả lời.

“Sư phụ đang hỏi Đường Bảo ạ? Nó xuống dưới kia tìm Thập Nhất sư huynh và Khinh Thủy chơi rồi.”

Bạch Tử Họa nhìn gương mặt cười tươi ngây thơ của nàng, lòng bỗng quặn đau, không có cách nào nói câu này với nàng như lần trước: Tiểu Cốt, tất cả đều là giả, con chỉ đang nằm mơ thôi.

Đã bao lâu hần không nhìn thấy nụ cười của nàng rồi?

Sau đó Bạch Tử Họa không nói nổi câu nào nữa, chỉ im lặng tiếp tục ăn canh hoa đào Hoa Thiên Cốt bón cho, tận hưởng thời khắc ấm cúng của hai thầy trò họ chỉ có trong giấc mơ này.

Canh hoa đào mang theo chút vị chát, không giống như bát canh hần đã từng ăn trong hiện thực, Bạch Tử Họa nghĩ hần sẽ vĩnh viễn không quên hương vị này.

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt đứng bật dậy, ngăn ngừa chốc lát rồi lon ton chạy đi. Bạch Tử Họa đang thấy khó hiểu thì nàng lại lon ton chạy về, tay cầm một cái đùi gà nướng đang bốc khói.

Bạch Tử Họa thoáng trầm ngâm, bình thường hần không ăn mặn, thế nhưng trong mơ không cần để ý nhiều đến vậy. Hơn nữa, hành động của Hoa Thiên Cốt lại khiến hần suy nghĩ.

Tại sao lại là đùi gà?

Bạch Tử Họa nhìn nàng, ánh mắt Hoa Thiên Cốt đọng đầy sự mong đợi không hề che giấu, hần lưỡng lự một lát rồi cầm lấy cái đùi gà. Ngón tay trắng muốt như ngọc của Bạch Tử Họa bị dính mỡ, nhưng hần không hề cảm thấy có gì không ổn, hé miệng định cắn. Đúng lúc đó Hoa Thiên Cốt lại đưa tay ra đỡ giọt mỡ sắp rơi xuống vạt áo trắng của hần, sau đó giặt lại đùi gà, đổ mỡ chạy đi.

Bạch Tử Họa lắc đầu bất lực.

Sắc trời thoáng chốc sẫm lại, Bạch Tử Họa nhận ra mình đã tới phòng ngủ. Không đợi hần chớp mắt, ba canh giờ sau trời đã sáng choang. Hoa Thiên Cốt nhảy tung tăng tới trước cửa phòng hần, vào buộc tóc cho hần như trước kia.

Bạch Tử Họa gượng cười, chăm chú nhìn khung cảnh cánh đào bay rợp khung trời xanh biếc ngoài sân, mỗi đoá hoa như dát thêm viền vàng.

Hoa Thiên Cốt dịu dàng chải tóc cho hần từ phía đằng sau, miệng lầm bầm bảo nàng vừa ngộ ra được một món ăn mới từ “Thất tuyệt phổ”, lát nữa sẽ nấu cho hần ăn. Bạch Tử Họa thấy ấm lòng vô cùng, nhưng nghĩ tới việc tất cả chỉ là ảo mộng, thực tế không còn ai có thể buộc ba ngàn sợi tóc cho hần nữa, Bạch Tử Họa không khỏi thấy buồn.

Hoa Thiên Cốt đứng phía sau, không nhìn thấy bao sự thay đổi ẩn chứa trong mắt sư phụ, mà chỉ thấy mọi ánh sáng trên thế gian đều tập trung lên một mình người, hết thấy đẹp như một giấc mơ.

Dù chỉ là mơ, nàng cũng nguyện mãi không tỉnh lại.

Năm mươi lăm vạn chín nghìn chín trăm hai mươi hai, năm mươi lăm vạn chín nghìn chín trăm hai mươi ba, năm mươi lăm vạn chín nghìn chín trăm hai mươi tư...

Tính theo thời gian của Hoa Thiên Cốt thì Bạch Tử Họa đã ở lại nơi này hơn một tháng. Còn tính theo thời gian bên ngoài, không tính khoảng thời gian ban đầu Bạch Tử Họa mê man bất tỉnh, thì cũng đã qua mấy ngày.

Trong khoảng thời gian này, Bạch Tử Họa tìm từng góc trên mỗi hòn đảo nhưng vẫn không thấy Liễm Mộng Hoa đâu. Điều này đồng nghĩa với việc không có chìa khóa mở cửa ra cõi mộng, dù Hoa Thiên Cốt có ngủ cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Khi ấy, tất cả mọi người: Đường Bảo, Kinh Thủy, Lạc Thập Nhất, Sóc Phong... đều đã xuất hiện rồi lại rời đi. Tuyệt Tình điện vẫn chỉ có hai thầy trò. Mỗi người vẫn như trước, thế nhưng điều khiến Bạch Tử Họa có phần sững sốt chính là trong giấc mơ của Hoa Thiên Cốt, Sát Thiên Mạch lại là một cô gái tròn vẹn, có ngực, có nhan sắc khuynh thành, quyến rũ vô ngần... Khi nhìn thấy dáng vẻ đó, hắn suýt phì cười. Đông Phương Úc Khanh chỉ là một chàng thư sinh bình thường, không phải là Dị Hủ Quân.

Bạch Tử Họa hỏi Đông Phương Úc Khanh, nhìn ảnh chiếu bản thân trong giấc mơ của Hoa Thiên Cốt có cảm giác gì?

Đông Phương Úc Khanh cười nói: “Ta chỉ không ngờ, thì ra trong lòng Cốt Đầu, ta lại đẹp trai, bảnh bao như thế.”

14. Chương 09 - Phần 2

Đúng vậy, Bạch Tử Họa cũng thừa nhận, cõi mộng này không có mặt trời, Đông Phương Úc Khanh là nguồn nhiệt trung tâm nhất ở nơi đây, như chính mặt trời của thế giới này vậy. Hắn ta luôn tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng ấm áp, khiến người khác chỉ cần liếc mắt cũng ấm tới tận tâm can. Hắn ta luôn dõi theo Hoa Thiên Cốt một cách thương mến, ánh mắt tràn đầy yêu chiều. Khi ở bên Đông Phương Úc Khanh, Hoa Thiên Cốt luôn thoải mái vui vẻ, đó là niềm hạnh phúc giản đơn, viên mãn đến ngay cả người làm sư phụ như hắn cũng không thể mang tới cho nàng.

Bạch Tử Họa cuối cùng cũng hiểu tại sao đến cuối Cốt Đầu biết thân phận thật sự của Đông Phương Úc Khanh, đoán được tất cả căn nguyên và lí do mà vẫn nguyện tin tưởng hắn ta, chưa từng oán hận.

Khoảnh khắc đó, vách tường lạnh lùng đầy suy tính trong lòng Đông Phương Úc Khanh đổ tan tành.

Bạch Tử Họa bỗng thấy hâm mộ hắn ta, hắn cũng muốn nhìn thấy ảnh chiếu của mình trong giấc mơ của Hoa Thiên Cốt, nhưng nó lại chưa từng xuất hiện, có thể là vì chính bản thân hắn đã bước vào đây nên không cần ảnh chiếu nữa.

Đúng lúc này, Bạch Tử Họa bỗng cảm thấy bất an dữ dội từ phía Đông Phương Úc Khanh.

“Sao thế?”

Thần thức của Đông Phương Úc Khanh không được ổn định, giọng nói kề bên tai hắn bỗng trở nên trầm bổng lạ thường.

“Xảy ra một rắc rối nhỏ, ta phải tỉnh lại trước.”

“Rắc rối gì?”

“Yên tâm, không có gì mà ta không xử lí được. Ta phải cưỡng chế ra khỏi giấc mơ này, có thể người sẽ thấy hơi khó chịu.”

Bạch Tử Họa nắm chặt hai đấm tay, bỗng cảm nhận thấy một cơn đau dữ dội buốt nhói.

“Mấy hôm nay tuy người dốc sức kiếm tìm, nhưng ta biết, sâu thẳm nội tâm người không muốn tìm thấy Liễm Mộng Hoa. Nếu đến cả người cũng không muốn rời khỏi cõi mộng này thì hai người thoát ra thế nào đây?”

Bạch Tử Họa nghe xong bèn biến sắc.

“Đừng lưu luyến, người phải nhớ, Tiểu Cốt thật vẫn đang khốn khổ chờ người ở man hoang...”

Giọng Đông Phương Úc Khanh càng lúc càng xa, cuối cùng tắt hẳn.

“Sư phụ, người sao vậy?”

Hoa Thiên Cốt thấy mặt Bạch Tử Họa tái mét, vội vàng đỡ hắn lên giường nghỉ ngơi.

“Ta không sao.” Bạch Tử Họa lâm vào trầm tư, không phát hiện ra Hoa Thiên Cốt nhìn hắn, rồi lại nhìn giường, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng như thể nhớ tới điều gì đó.

Bạch Tử Họa cẩn thận suy nghĩ lời Đông Phương Úc Khanh nói trước khi đi. Quả thật có lẽ chính hắn cũng không muốn rời xa cõi mộng đẹp này, trở về thực tế buốt giá rằng hắn đã đánh mất Tiểu Cốt.

Bạch Tử Họa nhìn ra ngoài khung cửa, thở dài, rồi nhìn Hoa Thiên Cốt chăm chú.

“Tiểu Cốt, sư phụ có một chuyện cần phải nói với con.”

Hoa Thiên Cốt như cảm nhận được điều gì, cổ nở một nụ cười.

“Trời đã tối rồi, sư phụ nghỉ ngơi sớm đi, có gì mai rồi nói.”

Hoa Thiên Cốt vừa dứt lời, thời tiết ngoài kia đã biến đổi, từ ráng chiều ngàn dặm, ánh nắng rải xuống mặt nước lóng lánh sắc vàng, thoát cái đã ẩn vào đêm đen, trên không trung không thấy ngun ngút những vì sao, mà lại thấy súa, bướm, chim bay cá lặn vờn cùng ánh sáng.

Hoa Thiên Cốt xoay người muốn đi, Bạch Tử Họa kéo lấy tay nàng.

“Tiểu Cốt, mộng đẹp đến nhường nào thì cũng có lúc phải tỉnh lại.”

Mọi âm thanh như ngưng đọng.

Hoa Thiên Cốt không ngoảnh đầu, nhưng giọng bỗng trở nên lạnh ngắt.

“Sư phụ, chúng ta ở nơi đây sẽ không bị chia cách bởi man hoang, sức mạnh Yêu thần, bất cứ người nào, bất cứ lỗi lầm không thể chuộc lại nào, không tốt ư?”

“Tốt, nhưng mọi thứ đều không phải là thật.”

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, trông như chực khóc: “Sư phụ, người vẫn không chịu tha thứ cho con?”

Bạch Tử Họa nhìn nàng một cách điềm tĩnh: “Tiểu Cốt, nếu con thật sự cho rằng những điều mình làm là đúng, không hề hối hận, thì trước tiên con cần tha thứ ỉnh.”

Đừng tiếp tục chìm đắm trong tuyệt vọng nữa, phải cố sống sót, đó mới là đệ tử của Bạch Tử Họa này.

“Sư phụ...”

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt xoay người lại, ôm chặt lấy hắn.

Nàng sai rồi, sao nàng lại không sai? Kể từ khi yêu người, nàng đã sai rồi.

Một bước sai, bước bước sai.

Hoa Thiên Cốt bỗng òa khóc, bao nỗi thống khổ tủi hờn bấy lâu đều hóa thành những chuỗi lệ tuôn rơi. Thế nhưng dù tâm trạng có bị đả kích thế nào, nàng vẫn cố gắng duy trì sự vẹn toàn của thế giới này. Bạch

Tử Họa không hiểu, thế giới này với nàng mà nói không hề giống như những thế giới khác, đó là nơi ngự trị những kí ức đẹp nhất, là khoảnh khắc nàng nguyện hi sinh tất cả để giữ nó ngừng trôi.

Bạch Tử Họa bị nàng ôm nên có phần sững sốt, nhưng thấy nàng khóc lại vui không gì sánh được. Ít nhất trong mơ, nàng cuối cùng cũng có thể vui thì cười, buồn thì khóc một cách thỏa thích.

Bạch Tử Họa vươn tay ra, đây là lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần duy nhất hấn lau những giọt lệ trên má nàng. Giọt lệ nóng hổi tới mức như làm bỏng da tay Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt càng khóc thảm thiết, nàng vùi đầu vào hõm vai Bạch Tử Họa, nước mắt như thấm ướt cả áo hấn.

“Sư phụ...”

Hoa Thiên Cốt bỗng xao động khi nhớ tới đêm người hút máu nàng, hôn lên đôi môi nàng. Nàng lấy sự cam đảm chưa từng có để dằng đôi môi mình lên, Bạch Tử Họa khẽ thở dài, hơi nghiêng đầu, rồi đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Đó không phải là ảo giác của hấn, Tiểu Cốt trong mơ quả thật phóng khoáng hơn hiện thực nhiều. Có lẽ chỉ có ở trong này, nàng mới có thể làm chuyện mình muốn làm, muốn thứ mình muốn có, làm người mình muốn trở thành.

Thế nhưng...

“Không được, Tiểu Cốt.”

Hấn phải nói thế nào với nàng rằng điều này là sai, là điều đến nghĩ cũng không được nghĩ.

Hoa Thiên Cốt tủi thân nhìn Bạch Tử Họa.

“Sư phụ, không phải người đã nói đây chỉ là một giấc mơ của con thôi sao?”

Bạch Tử Họa lắc đầu, giọng nói vẫn vô cùng lạnh lùng: “Mơ cũng không được. Tiểu Cốt, con vĩnh viễn là đồ nhi của sư phụ.”

Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ lùi về phía sau, rồi nàng gượng cười, tiếng cười như tiếng giọt nước đập vào vách động, văng tung tóe trong không khí. Người nói mơ cũng không được. Dù là mơ nàng cũng không được có bất kì tình cảm nào khác với người, nếu không đó chính là đại nghịch bất đạo, trái với luân thường.

Những kỉ niệm xưa như ủa về, nàng dần nhớ ra từng chuyện một, nhớ ra từng nhát kiếm đâm xuyên qua người đau đớn thế nào, nhớ ra nước ao Tuyệt Tình thiêu da đốt thịt buốt nhói biết bao. Song nàng không sợ, mà điều nàng sợ chính là phải làm lui một mình nơi man hoang, nàng sợ sư phụ không cần nàng nữa!

Bạch Tử Họa nhìn bờ vai run lẩy bẩy của Hoa Thiên Cốt, hấn biết nàng đã nhận ra, nhận ra tất cả đều là giả. Thế nhưng hấn chẳng ngờ không gian xung quanh vẫn yên bình, thế giới này không hề sụp đổ, không có bất cứ chuyện gì xảy ra cả, chỉ có những cánh hoa đào màu hồng phấn đã ngả sang màu đỏ, tựa như nhuộm máu mà phiêu dạt khắp mọi nơi.

“Tiểu Cốt, đưa Liễm Mộng Hoa cho sư phụ.”

“Nếu con không đưa thì sao? Nếu... con muốn giữ người ở đây mãi mãi thì sao?” Hoa Thiên Cốt cười thê lương, “Dù sao con cũng sắp chết rồi, dù sao con cũng không thấy người được nữa!”

“Không được nói bừa!” Bạch Tử Họa không kìm được lớn tiếng khiển trách, hấn nhìn thẳng vào mắt Hoa Thiên Cốt rồi thốt ra từng chữ: “Sư phụ sẽ không để con ở lại man hoang, sư phụ nhất định sẽ nghĩ cách cứu con về. Cho nên con không thể buông xuôi!”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, dù có ra khỏi man hoang thì sao? Sư phụ trở mắt nhìn nàng bị hắt nước ao Tuyệt Tình, người đã biết bí mật chôn giấu nơi sâu nhất của nàng. Sư phụ sẽ không cần nàng nữa, nàng chỉ là nỗi nhục của sư phụ mà thôi.

Giờ sư phụ không muốn ở lại đây nữa, nếu vậy thì cứ để thế giới này sụp đổ đi!

Tiểu Cốt phát tay áo, cánh hoa anh đào bay rợp trời trở nên héo úa, từng hòn đảo nhỏ bắt đầu sụp đổ.

Bạch Tử Họa nhìn xung quanh lâm vào cảnh hũy diệt, cuối cùng lại nghệt thở. Mọi thứ trên Tuyệt Tình điện đối với hắn cũng quan trọng như với nàng, nhưng có lẽ nàng sẽ vĩnh viễn không hiểu được. Thế giới mà nàng phá hủy, lẽ nào không phải là thế giới của hắn?

“Tiểu Cốt, dừng tay!”

Hoa Thiên Cốt gượng cười lắc đầu: “Người yên tâm, con sẽ đưa người tới cõi mộng tiếp theo, để tìm thứ người muốn tìm.”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại tập trung, khi nàng mở mắt ra, đóa Liễm Mộng Hoa chỉ còn bốn cánh chớp mắt đã xuất hiện trên tay nàng. Sau đó, Hoa Thiên Cốt bèn thả mình xuống từ mỏm đá Lộ Phong trên Tuyệt Tình điện mà không hề do dự, tay áo phấp phới như cánh bướm, cắm thẳng xuống biển.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa lập tức nhảy theo.

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, từ từ rơi xuống dưới, như thể đóa hoa đỏ mi nở rộ. Hắn cố gắng vươn tay về phía nàng, nhưng cuối cùng lại không bắt được thứ gì.

Thế gian trắng xóa một màu, hắn lại vọt lên khỏi đáy biển, rơi vào khoảng không.

...

Đông Phương Úc Khanh vừa ho ra máu vừa tỉnh lại từ mộng, cơ thể vẫn đang co giật liên hồi.

Hủ vệ bước lên ghìm hắn lại.

Ánh mắt Đông Phương Úc Khanh trống rỗng, như thể mất đi linh hồn, rất lâu sau mới từ từ hồi thần.

Hắn nhìn Hủ vệ, giọng khàn đặc: “Xảy ra chuyện gì? Ta đã nói rồi, trừ phi là chuyện vô cùng khẩn cấp, bằng không không được đánh thức ta.” Đang nói thì nghe thấy tiếng đá nổ ầm ầm ngoài kia như thể động đất núi lở.

Đông Phương Úc Khanh đi ra ngoài, đứng trên tầng hai có thể thấy trong đình viện cách đây không xa mây đen bao phủ, sấm vang rền vang, là Ma Nghiêm, Sênh Tiêu Mặc đang ra sức phá trận.

Giọng Hủ vệ lạnh tanh: “Các chủ, hai người này tự tiện xông vào Dị Hủ các, nếu chúng ta không làm gì thì chả mấy chốc bọn họ sẽ phá được trận pháp. Nhưng nếu khởi động trận pháp, chắc chắn hai người đó sẽ chết trong đây. Xét thân phận của hai người họ, cộng thêm mối quan hệ với Bạch Tử Họa, thuộc hạ không thể quyết định, bởi vậy mới đánh thức Các chủ.”

Đông Phương Úc Khanh nhìn bọn họ từ đằng xa, cũng có phần tức giận, vì bọn họ mà Đông Phương Úc Khanh này lãng phí một cánh Liễm Mộng Hoa, vốn có thể ngắm Cốt Đầu từ xa thêm một khoảng thời gian nữa. Đông Phương Úc Khanh thở dài bất lực, phát tay, trận pháp được hóa giải ngay lập tức.

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc tới trước mặt hắn.

Tu vi của hai người chỉ dưới Bạch Tử Họa, đôi khắp Lục giới cũng khó thấy đối thủ. Nhưng hợp lực xông vào Dị Hủ các vẫn khiến hai người họ gặp không ít khó khăn, Ma Nghiêm còn bị thương nặng.

“Dị Hủ Quân, giao sư đệ ta ra đây!”

Ma Nghiêm liên tục ép hỏi Sênh Tiêu Mặc mới biết Bạch Tử Họa tới Dị Hủ các, hơn nữa Bạch Tử Họa đã lâu không về, ông ta lại càng lo lắng, quyết xông vào đây. Sênh Tiêu Mặc không ngăn nổi, cũng đành phải xông vào theo.

Đông Phương Úc Khanh tỏ vẻ lịch sự: “Thế tôn, Nho tôn giá lâm, không tiếp đón được từ xa. Giờ Tôn thượng đang ở trong phòng, có điều không được làm phiền.”

Ma Nghiêm nghe vậy phi ngay vào bên trong, nhìn thấy Bạch Tử Họa đang nhắm nghiền hai mắt, nằm trên giường, mặt mày không khỏi biến sắc.

“Sư đệ!”

Cơ thể Đông Phương Úc Khanh chưa hồi phục từ việc thoát ly thần hồn, vẫn đứng một bên ho khan không ngừng.

“Tôn thượng không sao, chỉ là nhập vào giấc mơ của người khác thôi, ta tin chẳng bao lâu người sẽ tỉnh lại.”

Ma Nghiêm kiểm tra mạch tượng của Bạch Tử Họa, rồi lại thấy đóa Liễm Mộng Hoa hắt đang nắm trong tay, bụng biết lời Đông Phương Úc Khanh nói là thật, lúc này mới thở phào. Nhưng ngay sau đó lại nổi giận.

“Đệ ấy tới Dị Hủ các, lẽ nào để đổi lấy Liễm Mộng Hoa vào cõi mộng của Hoa Thiên Cốt?”

“Đúng vậy.”

“Làm bừa! Lẽ nào đệ ấy không biết chuyện này nguy hiểm nhường nào ư?” Ma Nghiêm nổi giận lôi đình, hơn nữa lại đang bị thương nặng, suýt thì ngã đi.

Sênh Tiêu Mặc vội vàng đỡ ông ta: “Đại sư huynh, chưởng môn sư huynh tự có tính toán.”

Ma Nghiêm lắc đầu không thể tin: “Đệ ấy lại vì một đứ nhà nghiệt đồ mà làm tới nước này...” Ma Nghiêm bỗng nhớ ra điều gì, gườm gườm nhìn Đông Phương Úc Khanh: “Đệ ấy đã trao đổi gì với Dị Hủ các?”

Đông Phương Úc Khanh mỉm cười lắc đầu: “Xin lỗi, đây là bí mật giữa Tôn thượng và Dị Hủ các, không thể tiết lộ.”

“Người!” Ma Nghiêm tức tới độ muốn ra tay với Đông Phương Úc Khanh, Đông Phương Úc Khanh vẫn đứng yên đó, Sênh Tiêu Mặc vội vàng giữ Ma Nghiêm lại.

“Sư huynh vẫn đang trong mơ.”

Lúc này Ma Nghiêm mới tạm bình tĩnh, hiện giờ sự an toàn của Bạch Tử Họa mới là điều quan trọng nhất. Từ khi Bạch Tử Họa trúng độc, Hoa Thiên Cốt trộm thần khí, mọi việc ở Trường Lưu càng ngày càng loạn. À không, kể từ ngày Hoa Thiên Cốt nhập môn, tất cả đã dần mất khống chế rồi.

“Khi nào đệ ấy mới tỉnh?”

“Khi những cánh Liễm Mộng Hoa rụng hết, Tôn thượng tìm thấy thứ người muốn tìm thì ắt sẽ tỉnh lại.”

Đông Phương Úc Khanh đang nói thì Liễm Mộng Hoa bỗng tỏa sáng, cánh hoa thứ tư bỗng bình rơi.

...

Quanh đây người đông nghìn nghịt, ồn ã náo nhiệt.

Bạch Tử Họa đứng giữa dòng người, tìm khắp mọi nơi nhưng vẫn không thấy tung tích của Hoa Thiên Cốt đâu.

Một trăm ba mươi hai vạn bảy nghìn ba trăm chín mươi lăm, một trăm ba mươi hai vạn bảy nghìn ba trăm chín mươi sáu, một trăm ba mươi hai vạn bảy nghìn ba trăm chín mươi bảy...

Mây đen mịt mù che phủ cả biển trời. Nơi đây chân thật tới lạ thường, nếu không phải vẫn đang đếm nhầm thì Bạch Tử Họa thật sự cũng sẽ hoài nghi rằng phải chăng mình đã tỉnh lại, và giờ đang đứng trên một con đường lớn bình thường.

Tuy là một thôn trấn không có gì đặc biệt, nhưng giấc mơ này khác nhiều với giấc mơ đầu tiên. Giấc mơ đầu tiên không xây dựng theo quy luật có sẵn trong tự nhiên, bốn mùa hỗn loạn, không gian đảo ngược, nhân vật phức tạp, cái gọi ổn định chỉ là bề nổi. Còn thế giới này, hoàn toàn như đúc một khuôn từ thế giới thực. Thế nhưng những điều đó không quan trọng, điều quan trọng là Liễm Mộng Hoa ở đâu, Tiểu Cốt ở đâu.

Bạch Tử Họa tìm ở vùng lân cận mấy ngày liền, thời gian ban ngày và ban đêm ở nơi này khớp hẵn với tính toán của hần, không hề tăng nhanh hay chậm lại.

Điều này khiến Bạch Tử Họa có phần sốt ruột, bởi nó có nghĩa là hần và Tiểu Cốt đã hôn mê rất nhiều ngày rồi. Hần có Dị Hủ các chăm sóc sức khỏe, nhưng đối với Hoa Thiên Cốt mà nói, mất ý thức ở man hoang đồng nghĩa với nguy hiểm. Thời gian cứ kéo dài, dù là Hanh Tức cũng rất khó bảo vệ nàng chu toàn. Nhưng may mắn thay, cõi mộng vẫn chưa sụp đổ, chí ít nó cũng cho biết Tiểu Cốt vẫn còn sống, đá Nghiệm Sinh vẫn còn sáng.

Bạch Tử Hòa lại tìm thêm mấy ngày nữa, thế giới này quá thật, quá rộng lớn, nếu Tiểu Cốt có ý không muốn để hắn tìm thấy thì hẳn chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Bạch Tử Hòa đứng trên đường tập trung suy nghĩ, muốn tìm ra manh mối nào đó. Đột nhiên hắn phát hiện, trong cửa hàng bán bánh ngọt chỉ có vị Hoa Thiên Cốt thích ăn. Hẳn hơi nhướn mày, bỗng giác ngộ, thực ra Tiểu Cốt chính là thế giới này, thế giới này đâu đâu cũng là Tiểu Cốt, từng con người trên đường đều là tai là mắt, là môi, là lưỡi của Tiểu Cốt.

Bạch Tử Hòa đứng nguyên tại chỗ, nói không hề lớn tiếng:

“Tiểu Cốt, ra đi, đừng để sư phụ không tìm thấy...”

Thế gian như chừng lại nửa giây, bước chân vội vã của người qua đường cũng gượng gạo trong khoảnh khắc, nhưng lập tức lại khôi phục như thường.

Sau đó, Bạch Tử Hòa nhìn thấy Hoa Thiên Cốt.

Nàng xuyên qua dòng người, mặc chiếc áo gai vải thô, miệng mỉm cười, tay dắt một bé gái, vừa dạo phố xá vừa trò chuyện. Bên cạnh nàng là một người đàn ông, tay dắt một đứa bé trai. Người đàn ông đó thỉnh thoảng lại nói thầm với nàng điều gì. Đứa bé gái không đi được nữa, ôm lấy chân người đàn ông, người đó bèn ẵm con bé lên vai, để con bé cười trên cổ mình.

Bé gái vui vẻ khua đôi tay, bé trai lại kéo tay Hoa Thiên Cốt, chỉ vào gánh kẹo hồ lô bên cạnh, đòi mua bằng được.

Bạch Tử Hòa đứng sững ở đó, cho tới khi gia đình bốn thành viên cầm kẹo hồ lô đi lướt qua người hắn, Bạch Tử Hòa vẫn hóa đá. Hoa Thiên Cốt như không hề quen biết Bạch Tử Hòa, lướt qua người hắn, tay còn nắm tay người đàn ông khác.

Bạch Tử Hòa thấy sống lưng mình lạnh toát.

Hóa ra, trong giấc mơ này nàng không muốn yêu hắn nữa, nàng muốn lấy chồng lập gia đình như một người bình thường, có một đôi trai gái, sống yên vui cả đời.

Thế nhưng, chuyện này sao có thể...

“Tiểu Cốt!”

Hắn cất tiếng gọi, Hoa Thiên Cốt chậm rãi quay người lại, nhìn hắn đầy khó hiểu. Cả gia đình cũng quay lại, Bạch Tử Hòa nhận ra dáng vẻ của bọn họ đã khác vừa nãy.

Có lẽ với Hoa Thiên Cốt mà nói, nàng chỉ mong ước có một gia đình như thế, nhưng không chắc chắn mình sẽ lấy ai, con mình sẽ như thế nào.

“Mọi thứ chỉ là mơ thôi, đi cùng sư phụ!” Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn ngơ ngác nhìn hắn, rồi lại nhìn chồng mình, lắc đầu không biết làm sao, định xoay người bỏ đi.

Tâm trạng Bạch Tử Hòa chùng xuống, hẳn tưởng nàng vẫn nhớ mình là Tiểu Cốt, chỉ ít còn giữ lại chút lí trí. Nhưng hiển nhiên nàng đã chìm vào giấc mơ quá sâu, nguyện lừa mình dối người.

Hoành Sương kiếm lập tức tuốt khỏi vỏ, tay Bạch Tử Hòa cầm chuôi kiếm, chĩa thẳng về phía gia đình kia. Hẳn biết Hoa Thiên Cốt đã quên tất cả, chỉ chém nát những ảo ảnh kia có lẽ mới có thể khiến nàng tỉnh táo lại.

Cảm nhận được sát ý của hắn, Hoa Thiên Cốt bắt đầu đề phòng. Chỉ trong chớp mắt mọi người trên đường đều ngừng lại, quay hết về phía Bạch Tử Hòa, bắt đầu tấn công hắn. Nhưng pháp thuật chiêu thức của Hoa Thiên Cốt đều do hắn đích thân truyền dạy, thế gian này không có ai hiểu đồ đệ của mình hơn hắn, sao hắn không giải được?

Khi Bạch Tử Hòa dễ dàng đánh bại đám người ấy, kiếm tới ngay trước mắt, Hoa Thiên Cốt thẳng thốt che chắn cho chồng và hai con, ánh mắt tràn ngập sợ hãi và khẩn nài.

Bạch Tử Họa chưa từng giờ kiểm một cách khó khăn đến vậy, trước giờ hắn không phải là kẻ mềm lòng, khi đó đối diện với Hoa Thiên Cốt vẫn có thể xuống tay được, huống hồ giờ chỉ là vài ảo ảnh ma chướng. Thế nhưng một nơi nào đó sâu thẳm trong tim khiến lần giờ kiểm này có một sự thiếu tự tin chưa từng có.

Vì sao? Hắn sao có thể bị những thứ giả dối trong cõi mộng này mê hoặc, ánh mắt Bạch Tử Họa lạnh đi, tay sáng chói, kiếm khí chém thẳng ba người khiến họ bay phát phơ rồi tan biến. Hoa Thiên Cốt gào khóc, bất lực dang tay ra muốn bắt lấy thứ gì đó, nhưng lại không bắt được bất cứ thứ gì.

Bạch Tử Họa không hé nửa lời, ôm lấy nàng, mặc nàng ra sức giãy giụa, đánh liên hồi lên người hắn. Nàng cắn mạnh lên cánh tay hắn, đôi mắt tràn ngập căm thù và phẫn nộ ấy như thể hắn chính là người đã hại nàng nhà tan cửa nát.

Bạch Tử Họa không ngừng tự nhủ, đây chỉ là mơ mà thôi, tất cả không phải thật, kể cả nỗi đau của nàng, sự giận dữ của nàng. Hắn tưởng bản thân không để ý bất cứ điều gì, thế nhưng, hắn vẫn không chấp nhận nỗi việc nàng hận hắn, quên hắn.

Hoa Thiên Cốt khóc mãi trong lòng Bạch Tử Họa, khóc mãi khóc mãi, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Bạch Tử Họa tìm thấy Liễm Mộng Hoa trên người nàng, bọn họ lại bước vào cõi mộng tiếp theo. Bạch Tử Họa chỉ hi vọng cõi mộng tiếp theo là một thế giới hoàn toàn mới, nàng đã quên đi cõi mộng tàn khốc trước đó, quên cả sự lạnh lùng tàn nhẫn của hắn.

Trong dòng nước biển lạnh lẽo hắn ôm chặt Hoa Thiên Cốt, hắn sợ nàng lại rời xa hắn, không tìm thấy đâu.

Hắn sẽ không bao giờ để nàng rời xa mình nữa.

...

Trúc Nhiễm ngồi lẳng lặng trước giường, nhìn Hoa Thiên Cốt đương mê man. Lúc bắt đầu tỉnh mạng ấy chỉ còn hấp hối, thậm chí có một đêm đã ngừng thở, gã mất bao công sức mới kéo được nàng về từ Quỷ môn quan. Không biết vì sao, khoảng thời gian gần đây nàng bắt đầu hồi phục từng bước, có thể uống chút nước nóng, vết thương trên người cũng dần kết vảy.

Trúc Nhiễm là người cực kì cố chấp, từ rất lâu trước kia đã vậy rồi, chỉ cần là chuyện gã muốn làm thì nhất định có thể làm được; chỉ cần là thứ gã muốn, nhất định có thể nghĩ ra cách lấy được. Đối với Hoa Thiên Cốt, hắn không cứu thì thôi, nhưng một khi đã quyết định cứu, tuyệt đối sẽ không cho phép nàng chết trước mắt mình.

Hoa Thiên Cốt hồi phục một cách nhanh chóng, quả thật một phần rất lớn là nhờ sự cứu chữa, chăm sóc của Trúc Nhiễm. Tuy gã không tốt đẹp gì lại lạnh lùng, cọc cằn, nhưng khi chăm sóc người khác còn cẩn thận tỉ mỉ hơn bất cứ ai. Đối với vết thương do nước ao Tam Sinh tạo thành với nàng, không ai có kinh nghiệm hơn gã.

Thú Hanh Tức dần dà không còn giữ lòng đối địch với gã nữa, còn bắt rất nhiều con mèo về cảm ơn gã. Gã cũng không hề khách sáo, nhận cho bằng hết.

Trúc Nhiễm vốn tưởng rằng với tốc độ này, Hoa Thiên Cốt đã phải tỉnh lại từ lâu rồi, nhưng nàng vẫn mê man. Mới đầu Trúc Nhiễm cho rằng vết thương quá nặng, nhưng dần dà, gã nhận ra không phải, có người bước vào giấc mơ của nàng.

Dẫu sao đây cũng là chuyện tốt, Hoa Thiên Cốt vẫn còn sức nằm mơ, tức là tạm thời chưa chết được. Nhưng thời gian có phần quá lâu rồi, đã rất nhiều ngày liên tiếp, gã có dùng cách nào cũng không thể gọi nàng dậy.

Trúc Nhiễm bắt đầu có chút sốt ruột, quân cờ gã nhặt về, nếu ngay cả việc đánh đi cũng không xong thì còn giá trị lợi dụng gì với gã nữa đây? Nếu nàng cứ mãi mê man hay đắm chìm trong mộng, lẽ nào gã cứ nuôi nàng cả đời như thế?

Trong cơn mê, nàng thỉnh thoảng còn hé miệng lẩm bảm, tuy không phát ra tiếng nhưng Trúc Nhiễm biết nàng đang gọi sư phụ. Trúc Nhiễm hoài nghi người nhập mộng là Bạch Tử Họa, nhưng lại không nghĩ ra lí do hắn làm vậy. Có điều chắc chắn không thể nghi ngờ, đây là cơ hội tuyệt vời đến không thể tuyệt vời hơn.

Trúc Nhiễm xao động, dao găm đã đặt trên cổ Hoa Thiên Cốt. Chỉ cần ấn nhẹ một cái, cắt đứt yết hầu của nàng thì có thể thông qua nàng mà giết Bạch Tử Họa đang trong côi mộng kia. Đây là cơ hội rất nhiều người đời cả đời cũng không được, đối với gã, cơ hội này cũng sẽ không có lần thứ hai.

Mắt Trúc Nhiễm lóe sáng, gã do dự, nhưng sát ý đã dần biến mất. Người con gái trước mắt này đầu đầu cũng là bí ẩn, là chìa khóa mở cánh cổng man hoang. Gã sẽ không vì thù hận mà chặt đứt đường sống của mình, dấu đó là mối hận không đời trời chung.

Cuối cùng Trúc Nhiễm thu dao lại.

Phải, gã chính là một người như thế. Mà Hoa Thiên Cốt và Bạch Tử Họa cũng chưa từng biết, sinh mạng của hai người đã từng phụ thuộc vào một suy nghĩ của Trúc Nhiễm.

15. Chương 10 (hết)

(3)

Chín trăm chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi bảy, chín trăm chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi tám, chín trăm chín mươi chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín...

Không chỉ Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc lo lắng sốt ruột, mà lần này ngay cả Đông Phương Úc Khanh cũng nhận ra có điều bất thường.

Sau khi Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt bước vào giấc mơ thứ năm thì không có động tĩnh gì nữa. Chỉ chớp mắt đã ba tháng trôi qua.

Đầu tiên Đông Phương Úc Khanh ngờ rằng có phải là giấc mơ của Hoa Thiên Cốt sụp đổ, Bạch Tử Họa bị chôn trong đó rồi không; hay là hắn hoặc cả hai đã mê đắm trong côi mộng sâu. Nhưng tình trạng sức khỏe của Bạch Tử Họa không có gì lạ thường, mạch tượng tuy yếu nhưng rất ổn định, đoá Liễm Mộng Hoa chỉ còn hai cánh trong tay hắn vẫn tươi nguyên.

Đông Phương Úc Khanh không thể nào không thấy lạ, giấc mơ thứ ba và thứ tư Bạch Tử Họa đều qua thuận lợi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong giấc mơ thứ năm mà khiến Bạch Tử Họa nán lại lâu đến thế? Rốt cuộc là cái gì đã cản trở hắn?

Điều khiến Đông Phương Úc Khanh bất lực chính là hắn không có cách nào vào mộng bằng Liễm Mộng Hoa lần thứ hai, Bạch Tử Họa đã đi một mình quá sâu, quá xa, hắn không thể cảm nhận được.

Sức không tới, chuyện không hay, Đông Phương Úc Khanh cũng trở nên nôn nóng. Quả thật hắn không thể ngờ, cũng không dám tưởng tượng hoàn cảnh hiện tại của Hoa Thiên Cốt ở man hoang ra sao, bởi vậy chỉ có thể không ngừng tự lừa dối mình rằng, mơ vẫn còn, ít nhất nàng vẫn sống.

Ma Nghiêm vẫn ở bên cạnh Bạch Tử Họa không rời, ông ta biết, tất cả đều là lựa chọn của Bạch Tử Họa. Thế nhưng ông ta vẫn không thể không cẩn thận đề phòng Đông Phương Úc Khanh, dấu sao hắn cũng là kẻ duy nhất Bạch Tử Họa kiêng dè trong Lục giới.

Bởi vì người đang ở Dị Hủ các, lần đầu tiên ông ta buộc phải buông tay mọi sự vụ ở Trường Lưu, giao cho Lạc Thập Nhất xử lí. Vốn ông ta không dành bao nhiêu hi vọng cho đồ đệ này, dấu sao so với Trúc Nhiễm, mặt nào Lạc Thập Nhất cũng kém hơn quá nhiều, ai ngờ Thập Nhất lại không hề xảy ra lỗi lầm nào.

Đôi khi Ma Nghiêm không biết mình nên dạy dỗ đồ đệ tử này thế nào, với bản tính chăm chỉ thật thà, có lẽ thằng bé sẽ không bước vào con đường tà đạo như Trúc Nhiễm. Nhưng ông ta lại luôn hận rèn sắt không thành thép, không vừa lòng vì thiên phú và nhận thức của Thập Nhất thua quá xa Trúc Nhiễm, một mặt khiển trách gắt gao, yêu cầu quá cao; một mặt lại hoài nghi đề phòng, chèn ép mọi thứ.

Trước mặt ông ta, Thập Nhất luôn cẩn thận dè dặt, già dặn chín chắn, cung kính nghe lời mọi chuyện, thậm chí từ trước đến giờ Ma Nghiêm chưa từng thấy một nét mặt dưng thừa nào của thằng bé. Tối tận trong một

lần tình cờ, thấy thằng bé ở bên Đường Bảo, thổi kẹo đường cho nó, cười tươi rói, ông mới giật mình nhận ra rằng, thì ra đó mới là con người thật của đồ đệ mình, dịu dàng tốt bụng, điềm đạm phóng khoáng.

Chỉ có điều ông luôn ép Thập Nhất phải làm đồ đệ ngoan của mình, làm đại đệ tử đứng đầu xuất sắc nhất của Trường Lưu, làm đại sư huynh đáng được tôn trọng trong suy nghĩ của tám ngàn đệ tử bản phái.

Tuy ông không phải một sư phụ tốt, nhưng không ngờ Bạch Tử Họa cũng dạy ra một nghiệp chương như thế. Từ khi thấy Bạch Tử Họa nhập mộng, ông ta đã bắt đầu thấp thỏm không yên.

Tuy Ma Nghiêm đã dùng nước ao Tuyết Tình để thử Bạch Tử Họa, biết nội tâm Bạch Tử Họa vẫn kiên định, không hề động tình, nhưng vào trong giấc mơ của Hoa Thiên Cốt, ắt phải nhìn thấy thứ không nên thấy, ông ta tự quyết định đây Hoa Thiên Cốt tới man hoang, chính vì muốn giấu chuyện đó, nào ngờ...

Ma Nghiêm không nhìn được khe thở dài. Sinh Tiêu Mặc đứng phía sau vỗ nhẹ lên vai ông. Đúng lúc này, Liễm Mộng Hoa trong tay Bạch Tử Họa đột nhiên phát sáng. Ba người Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc, Đồng Phương Úc Khanh đồng thời lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Ba tháng tròn trôi qua, cuối cùng cánh thứ sáu của Liễm Mộng Hoa cũng rụng.

(4)

Trong khoảnh khắc Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt vừa vượt qua khỏi đáy biển, một luồng thần khí mát mẻ đã xộc vào mũi.

Phía trước là tiên cảnh tráng lệ không thể dùng bất cứ một ngôn ngữ nào để hình dung, biển mây cuộn cuộn, dải núi nối liền, đến ngay một ngọn cỏ cũng vô cùng hoàn hảo, đến ngay một hạt cát cũng lấp lánh sắc màu, bất kì cơn gió nào đều mang tới linh lực vô tận, bất kì một âm thanh nào cũng là âm thanh của tự nhiên.

Bạch Tử Họa biết, đó chính là Thần giới trong Lục giới đã đóng chặt cổng từ lâu. Trong thiên hạ này, cũng chỉ có Tiểu Cốt từng được nhìn thấy hình dáng thật của nơi này. Đó là vùng đất yên tĩnh xa rời huyên náo nhất tự nơi sâu thẳm trong trái tim nàng, nó tồn tại bằng hình thức đơn giản nhất, tinh khiết nhất, đó là quê hương xa xôi nhất cũng là chân thật nhất của nàng.

Đáng lẽ nó sẽ vui lấp ở tầng sâu hơn trong cõi mộng, nhưng có thể trong khoảnh khắc nàng chính thức đồng ý đi tìm Di Thần Thư với hắn, giấc mơ liên quan tới Thần giới đã bắt đầu trở dậy.

“Tiểu Cốt, con có thể cảm nhận thấy Di Thần Thư không?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu tiếc nuối: “Sư phụ, vẫn chưa.”

Bạch Tử Họa không hề nản chí, đã tới thần giới còn sót lại trong kí ức thời viễn cổ của nàng thì việc tìm thấy Di Thần Thư cũng không còn quá xa nữa, có khi ở ngay trong cõi mộng tiếp theo.

Hoa Thiên Cốt ngẩng nhìn bốn phía, tâm trạng cực tốt. Ở nơi này nàng như quay lại sự vui vẻ, thư thái nguyên sơ như thuở ban đầu.

“Sư phụ, vì sao người nhất định phải tìm thấy Di Thần Thư?”

Tuy đã đồng ý với hắn, nhưng từ đầu đến cuối nàng không hề hỏi hắn vì sao phải tìm thấy Di Thần Thư, trong Di Thần Thư rốt cuộc có thứ gì, vì sao có Di Thần Thư, nàng liền có thể ra khỏi man hoang.

Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt, không thể trả lời. Hắn không có cách nào nói vì cứu nàng nên mới phong ấn sức mạnh Yêu thần vào trong cơ thể nàng; vì muốn dân, lại buộc nàng phải cách xa Lục giới. Hắn không tin thế gian này, thật sự không thể tình nghĩa lưỡng toàn.

Bạch Tử Họa xoa đầu Hoa Thiên Cốt: “Đi thôi, chúng ta tới cõi mộng tiếp theo.”

“Dạ.” Hoa Thiên Cốt không hỏi nữa, chỉ gật đầu cười nhìn hắn, lấy Liễm Mộng Hoa ra, nhẹ nhàng ngắt cánh hoa cuối cùng còn sót lại, sau đó nàng nhắm mắt.

Bọn họ dùng tốc độ sét đánh rời khỏi thế giới đẹp nhất trong Lục giới bon chen này một cách thuận lợi.

Ma Nghiêm, Sênh Tiêu Mặc, Đông Phương Úc Khanh vẫn đang phỏng đoán, nếu Bạch Tử Họa bước vào cõi mộng tiếp theo phải chăng cần đợi thêm mấy tháng nữa. Nào ngờ, sau khi cánh hoa thứ sáu rơi xuống, chẳng mấy chốc cánh cuối cùng của Liễm Mộng Hoa cũng rơi theo.

Đông Phương Úc Khanh lẳng lẳng nhìn gương mặt ngủ say của Bạch Tử Họa, đây là cơ hội cuối cùng, hi vọng người có thể tìm thấy Di Thần Thư.

(5)

Dõi mắt trông theo, thế giới này hoàn toàn là biển. Trời là biển, đất là biển, đến ngay cả không khí cũng như màu xanh nước biển.

Cá voi thông thả bơi giữa không trung, xung quanh chúng là đủ loại sinh vật phù du đang phát sáng.

Cách đó không xa có một cánh cửa cực lớn, trên không chạm trời, dưới không chạm đất, trên cửa có khắc hoa văn cổ xưa màu tím, Bạch Tử Họa cảm thấy quen mắt lạ kì. Trong nét khắc hoa văn đầy những vết máu khô, cánh cửa ấy tỏa ra một luồng sát khí và hơi lạnh khổng lồ, đến ngay Bạch Tử Họa cũng thấy lạnh tới thấu xương. Hoa Thiên Cốt co rúm, run bần bật trong lòng hắc, trên lông mày và lông mi cũng nhanh chóng được phủ một lớp sương trắng.

Bạch Tử Họa vội vàng ôm lấy nàng bay nhanh về phía sau, định tránh cánh cửa đó càng xa càng tốt. Mãi cho đến khi Hoa Thiên Cốt không còn run nữa hắc mới dừng lại, sau đó quay người nhìn cánh cửa ấy, không khỏi rùng mình.

Đó nào phải cửa, mà là một cây trường kiếm màu tím khổng lồ, đó chính là Đoạn Niệm đang lừng lờ ngay giữa biển trời, chống đỡ cả cõi mộng này bằng chiều cao của thế giới, tráng lệ xiết bao, chấn động xiết bao.

Đúng lúc này, Bạch Tử Họa thấy Hoa Thiên Cốt lại hít một hơi lạnh, run càng tợn. Bạch Tử Họa chưa từng thấy nàng hoảng sợ và tuyệt vọng như thế. Hắc nhìn xuống dưới theo ánh mắt của nàng, mới biết nàng đã nhìn thấy gì.

Trong dòng nước biển thuộc cõi mộng thứ bảy, một cô gái say ngủ đang trôi bồng bênh, như thể một khối tượng băng khổng lồ. Cơ thể ấy lớn hơn người thường gấp ngàn lần vạn lần, đến cá voi cũng không bằng vòng eo mảnh khảnh của nàng. Nàng chìm trong nước, xiêm y lộng lẫy tầng tầng lớp lớp dập dờn theo con sóng, dải băng và mái tóc dài màu tím nhảy múa cuồng dại trong biển như con rắn nước. Gương mặt nàng trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, ngũ quan hoàn mỹ như thần.

Mũi kiếm Đoạn Niệm dựng ngay trên mi tâm nàng, vuông góc với mặt biển, mà điểm đỏ ngay chính giữa mi tâm như thể giọt máu nhỏ xuống từ lưỡi kiếm.

Hắc không kìm được mà thở dài, đây là dáng vẻ của nàng sau khi trưởng thành, đây là Hoa Thiên Cốt chân chính, vị thần cuối cùng trên thế gian này.

Bạch Tử Họa dõi nhìn cảnh tượng hùng tráng giữa biển trời một cách khó tin, như thể đang ngắm nhìn bức bích họa có một không hai được lưu truyền từ thời thượng cổ, màu mực nồng vẽ y như thật.

Làn mi dài của nàng như những tán cây, có những chú cá ngũ sắc bơi luồn qua. Mái tóc dài của nàng như những vạt rừng tỏa ra trôi bồng bênh, dài tới không nhìn thấy điểm cuối, lại như ánh lên sắc tím, xỏ xuyên cả một vùng biển, đẹp tới mức ngạt thở, khiến người ta quên đi tất cả.

Bởi vậy, rất nhiều năm sau, khoảnh khắc Bạch Tử Họa nhìn thấy Hoa Thiên Cốt tan nát cõi lòng, trở thành người lớn, hóa thành Yêu thần vượt biển mà ra, hắc còn bình tĩnh hơn tượng tượng. Bởi vì Bạch Tử Họa đã sớm nhìn thấy vẻ đẹp lộng lẫy nhất, nguyên sơ nhất, kinh tâm nhất của nàng trong mơ.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt khó khăn lắm mới nhấc được ngón tay lên chỉ, bản năng nàng thấy sợ, mọi thứ đã vượt quá trí tưởng tượng của nàng, cũng vượt quá tâm lí giải của nàng. Thế nhưng nàng có thể cảm nhận được, Di Thần Thư ở ngay hướng đó, ở ngay chỗ người đó.

Bạch Tử Họa tiện tay hóa ra một áng mây, đặt Hoa Thiên Cốt vào bên trong.

“Con ở đây đợi sư phụ.”

Hoa Thiên Cốt muốn đi theo hắc, nhưng lại sợ Đoạn Niệm kiếm nên không dám lại gần.

Bạch Tử Họa bay tới khoảng trời trên thân thể của Hoa Thiên Cốt, hoặc giờ hẳn nên gọi nàng là Yêu thần Hoa Thiên Cốt.

Thần thức của nàng đã bị sức mạnh Yêu thần xâm nhập từ lâu, nàng đã không còn là vị thần chính nghĩa bảo vệ thế gian, che chở uôn dân bá tánh.

Đoạn Niệm kiểm tỵ hết sát khí ở trên mi tâm của nàng, không cho nàng thức tỉnh phá mộng mà ra. Cũng như sức mạnh Yêu thần trong người nàng bị hấn phong ấn ở nơi sâu nhất, bây giờ, hẳn phải mạo hiểm gọi nàng tỉnh dậy.

Như thể nhận thấy một dự cảm không lành nào đó, gió trên biển mạnh dần, thỉnh thoảng Đoạn Niệm kiểm lại vang lên tiếng rung trong gió, chấn động đất trời. Hoa Thiên Cốt lo lắng nhìn Bạch Tử Họa, nàng không nghe rõ sự phụ đã nói gì, chỉ thấy từ xa Yêu Thần Hoa Thiên Cốt đột nhiên mở mắt.

Đó là một đôi mắt đen đặc không có chút ánh sáng, linh hồn nàng như thể bị đôi mắt đó hút đi. Nàng sợ hãi cùng cực, chỉ hi vọng Bạch Tử Họa mau chóng tìm thấy Di Thần Thư rồi rời đi. Thế nhưng đối với Bạch Tử Họa, hẳn phải nói chuyện với nàng, bởi vì nàng chính là Di Thần Thư, Di Thần Thư chính là nàng...

Hoa Thiên Cốt nhìn thấy đôi môi ấy bắt đầu mấp máy, một giọng nói kì lạ mà mơ hồ vọng từ phía đó tới, sóng âm cực lớn vang hết lần này đến lần khác, dấy cơn sóng dữ trên biển, thổi bùng cơn bão lớn trên không, suýt thì hất tung nàng ra khỏi đám mây.

Ngôn ngữ ấy như Phan xướng thời cổ xưa, tiếng nào cũng trầm bổng như có chín chín tám mươi một điệu. Hoa Thiên Cốt cảm thấy mình có thể nghe hiểu, nhưng lại hoàn toàn không biết nàng đang nói gì.

Chỉ thấy gương mặt nàng mang theo một nụ cười kì lạ quỷ mị, chỉ thấy cơ thể Bạch Tử Họa như cánh diều, bay lên lên xuống xuống theo cơn gió, mặt mày ngày càng tái.

Rất lâu sau, chuỗi tiếng cổ dừng lại.

Nàng ấy đột nhiên đưa mắt nhìn Hoa Thiên Cốt.

Mọi âm thanh đều lặng đi, cả cơ thể Hoa Thiên Cốt như bị đông cứng. Dường như chỉ trong nháy mắt, nàng đã hóa thành tro bụi, hài cốt không còn. Mà nụ cười trên môi nàng ấy càng sâu, sau đó lại khe khẽ nhắm mắt lại.

Cơ thể Bạch Tử Họa đang trôi trên không, cuối cùng lại rơi thẳng xuống, mà nàng ấy chỉ cần hé miệng là có thể nuốt trọn người.

“Sự phụ!” Hoa Thiên Cốt bất chấp tất cả, lao tới đỡ lấy người rồi bay vụt ra xa.

Nàng run vì lạnh, nhưng lại sợ nhiều hơn.

Nàng cứ bay, bay mãi, như muốn vắt cạn sức lực, như muốn bay tới tận cùng thế giới này.

Thế nhưng dù bay tới nơi nào, chỉ cần xoay người lại thì vẫn có thể nhìn thấy thanh Đoạn Niệm kiếm chống đỡ cả đất trời. Đó là kiếp số dù nàng có trốn tới đâu cũng không thoát được.

“Sự phụ?”

Bạch Tử Họa dần tỉnh lại.

Thời gian hẳn nói chuyện với Yêu thần tuy ngắn, nhưng vì là ngôn ngữ cổ nên lượng tin tức bao hàm trong mỗi từ đều nhiều tới kinh người.

Hắn đã đồng ý, phải tìm thấy Di Thần Thư, đón nàng ra khỏi man hoang.

Thế nhưng hẳn buộc phải nuốt lời rồi...

Không cần mở lời, Hoa Thiên Cốt đã biết tất cả từ sự áy náy không che giấu nổi trong ánh mắt hắn.

Một giọt lệ trào ra khỏi khóe mắt, nàng hoang mang lại sợ hãi.

“Sự phụ, người đã từng nói sẽ không bỏ Tiểu Cốt lại một mình...”

Môi Bạch Tử Họa khẽ run, không nói nên lời. Nếu biết thế này, hẳn tội gì cố chấp bước vào cõi mộng của nàng, cho nàng hi vọng rồi lại đồng thời khiến nàng tuyệt vọng thêm một lần nữa?

Biển gầm gừ cuộn trào mãnh liệt mà đến, đồng thời lại có mấy bóng đen rơi xuống xung quanh bọn họ.

Lửa ma trời cháy càng mạnh, mười ba tâm ma của nàng đã vượt qua vô số cõi mộng tiếp tục truy sát, cuối cùng cũng tới được nơi này. Mười ba người vây thành một vòng tròn, cùng lúc phát động tấn công trí mạng về phía bọn họ. Bọn họ không thể trốn chạy, trong khoảnh khắc đó, Bạch Tử Họa bỗng không muốn trốn nữa.

Nhưng Hoa Thiên Cốt lại liều chết bảo vệ hắn, nàng gào lên thảm thiết, mười hai người bị sức mạnh đột nhiên bùng nổ của nàng đánh bay đi, chỉ còn duy nhất một người, lại đâm thẳng một kiếm xuyên qua tim nàng.

Bạch Tử Họa sững sờ.

Yêu, Đau, Tuyệt Vọng, Tự Ti, Tự Trào, Xấu hổ, Cả Thẹn, Nhớ Nhung, Sợ hãi, Thất Vọng, Hối hận, Nghi ngờ, U sầu là mười ba tâm ma của Tiểu Cốt. Trong những tâm ma này, Tuyệt Vọng mạnh nhất, Nhớ Nhung luôn tha cho họ một lần, Tự Trào luôn phát động tấn công, nhưng không ngờ cuối cùng lại là Yêu giết nàng.

Lần đầu tiên Bạch Tử Họa cảm nhận được cảm giác trái tim bằng đá bị đập nát.

Hoa Thiên Cốt chỉ nhìn hắn rồi mỉm cười thê lương, sau đó dùng tất cả sức lực cuối cùng đẩy lên một cơn sóng thần đưa hắn lên trên đỉnh ra khỏi cõi mộng, còn mình thì chậm rãi nhắm mắt lại, đắm mình xuống biển sâu.

Bạch Tử Họa vươn tay ra nhưng không có sức kéo nàng lại. Trong mơ, nàng là vị thần toàn năng, ước nguyện của nàng không thể làm trái.

Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn nàng chết ngay trước mắt, trở mắt nhìn nàng chìm dần, cách mình càng lúc càng xa. Hắn không ngừng ra sức tự nhắc nhở bản thân rằng, đây chỉ là một giấc mơ mà thôi, Tiểu Cốt vẫn còn sống! Nhưng hắn lại đau tới ngạt thở, chỉ muốn được đắm chìm mãi trong giấc mơ của nàng.

Đóa Liễm Mộng Hoa đã rụng hết cánh héo úa trong chớp mắt, hóa thành tro bụi.

Đông Phương Úc Khanh đứng bật dậy, Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc giật mình nhìn hắn.

Lúc này Bạch Tử Họa đang nằm trên giường bỗng mở mắt ra.

“Sư đệ!”

“Sư huynh!”

Hai người vội vàng bước tới quanh Bạch Tử Họa.

Ánh mắt Bạch Tử Họa và Đông Phương Úc Khanh giao nhau, lập tức Đông Phương Úc Khanh đã biết tất cả, bèn mệt mỏi ngã ngồi lên ghế. Hắn như đưa ra quyết tâm gì đó chỉ trong một giây, thư thái ngửa đầu lên trời cười, rồi nhìn Bạch Tử Họa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Làm phiền Tôn thượng đi một chuyến vô ích. Nhưng ta đoán, người đã tìm thấy Di Thần Thư rồi.”

Bạch Tử Họa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Đông Phương Úc Khanh bước tới trước mặt hắn, mắt gườm gườm: “Ta không tin trong Di Thần Thư không có cách giải quyết sức mạnh Yêu thần.”

Có, nhưng đó là cách hắn vĩnh viễn cũng sẽ không dùng, cũng không cho bất cứ ai dùng. Hắn thà để Tiểu Cốt mãi mãi mắc kẹt nơi man hoang còn hơn.

“Được thôi, nếu Tôn thượng đã không chịu nói, vậy ta đổi chủ đề khác nhé. Ta rất tò mò, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong giấc mơ thứ năm mà cản trở người lâu vậy?”

Bạch Tử Họa bỗng ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Liên quan gì tới người?”

Trước giờ Bạch Tử Họa là người khiêm nhường, mọi ánh hào quang của hắn đều bị hắn giấu trong người. Nhưng lúc này đây, hắn lại để lộ sự đối địch chưa từng có.

Đông Phương Úc Khanh ngẩn ra, trong bao nhiêu kiếp hắn chưa từng thấy một Bạch Tử Họa như thế. Thái độ của hắn vẫn hờ hững như tiên, nhưng ánh mắt lại mang theo chút ma tính, có điều chỉ xuất hiện trong chớp lát rồi biến mất, lại trở về làm Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa cao quý.

Đông Phương Úc Khanh không khỏi suy nghĩ.

Thế giới đầu tiên, đó là thế giới sau khi được Hoa Thiên Cốt tô điểm, tuy thoát trông yên bình, nhưng thực ra vô cùng mỏng manh, chỉ cần dùng sức thì sẽ tan vỡ.

Thế giới thứ hai, là thế giới phản ánh chân thực nội tâm của nàng, đâu đâu cũng hoang tàn đổ nát, thâm khôn cùng.

Thế giới thứ ba, là thế giới tốt đẹp trong kí ức của nàng, nàng cố gắng nắm giữ, dựa vào những điều tốt đẹp còn lại ấy mà kéo dài hơi tàn.

Những thế giới còn lại, rốt cuộc Bạch Tử Họa đã thấy gì, trải qua những gì, hắn cũng không biết.

Bạch Tử Họa nhìn Đông Phương Úc Khanh chuyên chú suy tư, tuy khoảnh khắc đó cực kì ngắn ngủi, nhưng Đông Phương Úc Khanh đã phát giác ra sát ý của hắn. Một phút do dự của Bạch Tử Họa đã cho hắn cơ hội trốn thoát, không đợi Bạch Tử Họa ra tay, Đông Phương Úc Khanh đã biến mất khỏi gian phòng.

Thật ra hắn đã đoán được từ trước, nếu chuyện này Bạch Tử Họa tìm thấy Di Thần Thư thì tất nhiên vô cùng đáng mừng, nhưng nếu thất bại thì bản thân mình sẽ gặp nguy hiểm. Bởi vì Bạch Tử Họa chắc chắn sẽ không để hắn nghĩ ra cách cứu Hoa Thiên Cốt khỏi man hoang.

Nếu đã là quá khứ thì hãy cho qua. Duy chỉ có kiếp này, hắn tuyệt đối không muốn để Bạch Tử Họa giết mình, hắn không thể chết như thế, hắn còn muốn gặp lại nàng. Dẫu từ nay về sau, kiếp nào cũng yếu mệnh, không được chết tử tế, hắn cũng muốn đón Cốt Đầu về nhà...

Ma Nghiêm và Sênh Tiêu Mặc nhìn Bạch Tử Họa bằng ánh mắt khó hiểu, Bạch Tử Họa không kìm được thở dài, hắn đã thử mọi cách và cố gắng hết sức trong phạm vi có thể, thế nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi kết quả này.

Nào ngờ Ma Nghiêm không hề trách móc nửa lời. Nhìn vẻ mặt của Bạch Tử Họa, đương nhiên ông ta biết lần này nhập mộng, dù mục đích có là gì đi chăng nữa thì chắc chắn Bạch Tử Họa vẫn sẽ thất bại, nhưng ông ta lại lén thở phào trong bụng.

Ông ta tưởng rằng tinh thần Bạch Tử Họa sẽ sa sút một khoảng thời gian nữa, còn sợ vết thương nặng thêm, nhưng không ngờ, sau khi về Trường Lưu sơn, Bạch Tử Họa lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bắt đầu xử lí các công việc trở lại.

Hoa Thiên Cốt dần tỉnh từ trong mơ, nhưng không thể mở mắt ra được, bởi vì mắt nàng đã bị mù. Một người đàn ông xa lạ đứng bên cạnh, nàng biết trong khoảng thời gian này người đó luôn chăm sóc mình.

“Tên ta là Trúc Nhiễm, người hãy nhớ lấy.” Người đó thấy nàng tỉnh, giọng rất bình thản, rồi đi ra ngoài làm chuyện của mình.

Hoa Thiên Cốt đã quên hết mọi chuyện xảy ra trong mơ, giống như phần lớn mọi người tỉnh dậy sau khi mơ xong, chỉ nhớ mang máng vài chi tiết vụn vặt có liên quan đến sự phụ, nàng cho rằng mình nhớ quá hóa rồ.

Không ngờ bản thân lại vẫn còn sống...

Nàng sờ lên mặt mình, nàng biết từ này về sau chỉ có thể ở lại man hoang kéo dài chút hơi tàn trong năm tháng vĩnh hằng.

Đêm khuya không ánh sao.

Bạch Tử Họa bước chậm tới đỉnh một vách núi. Gió lạnh buốt, thổi tung vạt áo trắng của hắn. Phía dưới vách núi là vực sâu vạn trượng. Hắn nhìn chằm chằm vào vực thẳm ấy, từ từ nhảy xuống.

“Sư đệ!” Đột nhiên Ma Nghiêm xuất hiện từ phía sau ngăn hấn lại.

Dưới vực sâu, cung vũ của Bạch Tử Họa đang lững thững rơi, cánh cửa thông tới man hoang – “Cùng cực chi môn” lặng lẽ mở ra, tựa như một vòng xoáy màu đen muốn nuốt trôi tất cả.

Chỉ có cung vũ của chưởng môn các phái mới có thể mở được Cùng cực chi môn, khi Ma Nghiêm dày Hoa Thiên Cốt tới man hoang đã mượn cung vũ của Nghê Thiên Trượng. Dầu thế nào ông ta cũng không thể ngờ, quyết định khi đó của mình lại khiến mọi việc thành ra thế này. Sớm biết như thế, ông ta đã giết nghiệp chướng đó luôn cho xong!

Bạch Tử Họa điềm tĩnh lẳng lặng nhìn chăm chú “Cùng cực chi môn” dưới vực sâu.

“Trong mơ đệ đã hứa với Tiểu Cốt rồi, đệ sẽ không để con bé lại một mình. Nếu con bé không ra được thì đệ sẽ vào cùng con bé. Trường Lưu sơn giao cả lại cho huynh và sư đệ.”

Ma Nghiêm nhìn bóng lưng Bạch Tử Họa lắc đầu không thể tin.

“‘Cùng cực chi môn’, chỉ vào không thể ra, có đi không có về. Tử Họa, nếu thật sư đệ đã quyết định thì huynh sẽ không ngăn cản. Dù gì đó cũng là đệ tử của đệ. Thế nhưng đệ là người đứng đầu Lục giới, chưởng môn của Trường Lưu sơn, sư đệ của ta! Ta đã hứa với sư phụ sẽ phò tá đệ, chăm sóc đệ, trông coi đệ cả đời! Nếu hôm nay đệ dám bước qua cánh cửa này, ta sẽ đi theo đệ, cùng đệ tới man hoang! Ta nói được làm được!”

Ma Nghiêm nhìn chòng chọc vào Bạch Tử Họa, từng chữ chất chứa, kiên quyết đến cùng.

Bạch Tử Họa vẫn thờ ơ, nhưng cuối cùng hai vai lại chùng xuống, chậm rãi nhắm mắt lại một cách bất lực.

“Tại sao huynh... luôn phải ép đệ?”

Lẽ nào tình nghĩa thật sự không thể lường toàn trên thế gian này ư?

Cơ thể gầy yếu của Bạch Tử Họa đứng trên vách núi như thể một lúc nào đó sẽ tan đi theo gió. Rất lâu sau, Bạch Tử Họa rốt cục cũng bỏ đi.

Vết thương từ sáu mươi tư cây đinh Tiêu Hồn, thêm cả việc lo lắng nhọc lòng trong một thời gian dài, khi Bạch Tử Họa về tới Trường Lưu sơn, cuối cùng cũng bệnh không dậy nổi.

Hắn thường nằm mơ, trong mơ nàng vẫn ở Tuyệt Tình điện.

Hoa đào bay như mưa lan tỏa khắp trời, nàng kéo ống tay áo của hắn làm nũng.

Hắn xoa đầu nàng: “Sư phụ ở đây, mãi không rời xa...”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoai-truyen-hoa-thien-cot>